DIALOGORUM
LUCIANI
INTERPRETATIO.

DIALOGORUM

LUCIANI

INTERPRETATIO.

92 c 30

SELECTI EX

LUCIANO

DIALOGI QUIDAM:

UNA CUM EJUSDEM LIBELLO,

CUI TITULUS,

QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO NOVISSIMA AMSTELODAMENSIS, CASTIGATA, ET NOTÆ VARIORUM.

DUBLINII:
JUSSU ET SUMPTIBUS ACADEMIÆ
EXCUDEBAT T. EWING.
MDCCLXXIII.

LUCIANO

DIALOGI QUIDAM:

UNA CUM SUSPECTO LIBELLO,

QUI TITULUS,

LUCIANO PISTORIA SCRIPTA, SIT.

JUVENTUTI ACADEMICÆ

SALUTEM.

QUID in hac Editione Luciani Dialogorum, cujus curam in veſtram gratiam ſuſcepimus, deficientibus exemplaribus Sylloges quam exeunte ſæculo ſuperiore Edvardus Leeds publicaverat, ſit præſtitum aut ſaltem allaboratum, paucis accipite. Textum expreſſimus, ex Editione Wetſteniana, omnium longe præſtantiſſima, a viris doctiſſimis Hemſterhuſio et Reitzio procurata, antiquioribus editionibus in conſilium ſubinde adhibitis. Dialogos quoſdam levioris argumenti prætermiſimus, quorum loco ſubrogavimus egregium et plane aureum opuſculum de Conſcribendâ Hiſtoriâ, quod ſejunctum a Luciani operibus non prius excuſum merito mirandum eſt. Verſionem novam Geſneri ſubjunximus, pluribus in locis caſtigatam, minus ſane elegantem, ſed utilem, fidam et perſpicuam. E notis, quas benigna manu congeſſerunt editores, excerpſimus quæcunque ad ſenſus autoris explicandos et difficilia enodanda, maximè conducere videbantur, reciſa omni inanitate, ad meram criticam et varias lectiones unice ſpectante. Novas quaſdam, noſtraſque adjecimus, aſteriſco deſignatas,

tas, ne ſi quos errores fudiſſet inſcitia aut incuria, in viros egregios et de literis optime meritos noſtra rejiceretur culpa. Leedſianas pleraſque, imi licet ſubſellii lectoribus conſcriptas, retinuimus. Alieno hic judicio morem geſſimus; quinimo ita ſane res ferebat. Ex quo enim tempore Ludimagiſtri quidam, Artes et Scientias ſe traditturos profeſſi ſunt, e Scholis exularunt fere Mythologia et Hiſtoria fabularis. Hinc ſane videas in album Collegii nondum relatos, puſillos Dialecticos, præcoces Mathematicos, et imberbes Philoſophos, Latinis literis leviter imbutos, in Græcis plane hoſpites, et qui Hiſtoriam et Antiquitates vix primis labris attigerunt. Præclara multis viſa eſt, hæc præpoſtera inſtituendi methodus; qui inani, falſaque ſpecie ſcientiæ ſolidam redimunt ignorantiam. Pereunt anni, quibus maxime viget memoria, et quibus præſertim perdiſci debuerant linguæ Græca et Latina; et puerorum mens fatiſcit et obruitur, dum ea aggrediuntur quæ ſuperant vires, et teneros infringunt animos. Hæc itinerum compendia ſecuti, paluſtri lumine per aſpreta et confragoſa diu palati, ſero demum ſentient ſemet operam luſiſſe, et recta via plane aberraſſe. Sed malum indies gliſcens, nobis indicaſſe ſat eſt, diſſimulaſſe nefas: ne latius graſſetur illis providendum, quibus curæ eſt ne quid detrimenti capiant literæ humaniores.

ΔΙΑΔ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Α'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

α'. ΤΙ δήποτε, ὦ Ερως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Απόλλω, τὴν Ρέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δ' ἀπέχῃ τῆς Αθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄσοχος; ΕΡ. Δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. Οπόταν ἴδω ἐνλελοιπάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι,

καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκών τε ὑποσείεταί με, καὶ ὑποσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί· καί ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπλην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, Εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῇ ὀδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. Πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ἐπὶ τῷ κήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις καλάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

β'. ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῄς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. Αἱ δὲ Μοῦσαι διά τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους

λόφυς ἐπισείυσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὠδὴν ἔχυσι, καὶ ἐγὼ παρίσαμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλύμενος ὑπὸ τῦ μέλους. ΑΦ. Εα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Αρλεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιμρώσκεις; ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἰδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. Τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκυσα καὶ καλατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐςίν. Εωεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὅπλα καὶ ἐκηβόλον— ΑΦ. Οἶδα, ὦ τέκνον· πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

ΔΙΑΛΟΓ. Β'. 2.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

α'. ΕΩρακας, ὦ Απολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ηφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τῶ Ιαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ΗΦ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. Ερώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῶ κουλεοῦ τὸ ξίφος· ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.

β'. ΗΦ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. Εἴση,

Εἶσῃ, ὦ Ηφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦ. Πάνλα, ὦ Απολλον. ΑΠ. Ομως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦ. Νὴ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. Αλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σκαργάνοις τῶ βρέφους. ΗΦ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐσὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελεῖήσας τὴν κλεπτικήν;

γ'. ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτῶ καὶ λαλοῦντος ἤδη σκωμύλα καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει· χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ερωτα, καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τῷ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐκαινύμενος, τῆς Αφροδίτης μὲν τὸν κέστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς.

ΑΠ.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μυσικόν. ΗΦ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

δ'. ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὗρων, ὄργανον ἀῳ' αὐτῆς συνεσήξαλο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειλα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐνλεινάμενος ἑπλὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ηφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν, τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦνλα. Ελεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς ὑδὲ μένοι τὰς νύκλας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ ῳεριεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου καλίοι, κλέψων τὶ κἀκεῖθεν δηλαδή. Υῳόῳλερος δ' ἐςί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηλαι θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ καλάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦ. Εγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ, παίγνιον εἶναι. ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀῳέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράῤῥαν. ΗΦ. Εὖγε ὑῳέμνησας· ὥςε βαδιοῦμαι ἀῳοληψόμενος αὐτὴν, εἴῳου, ὡς φὴς, εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

ΔΙΑ-

ΔΙΑΛΟΓ. Γ'. 3.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

α'. ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ερμῆ, τοιοῦτον μηδέν. ΕΡ. Τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον, παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. Τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ

με

με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεσάναι τῷ δικαστηρίῳ. Οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

β'. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν ὑρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον· καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης, καὶ Σεμέλης υἱὸς, ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ατλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀνατωνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Αργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν,

θὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ανλιόπην ἰδέ. Καὶ ὅλως, ἀτηγόρευκα ἤδη. Εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεῳρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. Εα ταῦτα, ὦ τέκνον· χρὴ γὰρ πάνλα ὑπηρετεῖν τῷ παλρὶ, νεανίαν ὄντα. Καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Αργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωλίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶνλες.

ΔΙΑΛΟΓ. Δ'. 4.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

α'. Ω Τέκνον Ερως, ὅρα οἷα ποιεῖς. Οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁσόσα τὰς ἀνθρώπους ἀνατεί-θεις καθ' αὑτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία ποικιλόμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτλων ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ

τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. Ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρόταλε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, περιπολοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ ἀνεὶς τὴν κόμην ἴεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέραλι, ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. Δέδια τοίνυν ἅπαντα,

παντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ρέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

β'. ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐσαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι. Αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ατῇ; Καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Η θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ Αρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ; ΑΦ. Ως δεινὸς εἶ, καὶ κραλεῖς

κραλεῖς ἁπάντων. Αλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

ΔΙΑΛΟΓ. Ε'. 5.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

α'. ΧΑῖρε, ὦ πάτερ Ερμῆ. ΕΡ. Νὴ καὶ σύ γε· ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡ. Καὶ μάλα· πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑ. Μοίχιδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡ. Νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα· ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα καὶ τραγικά, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑ. Οσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα

τα γεννᾷς καὶ παιδοτοιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡ. Τίνα δὲ καὶ φὴς σὺ μητέρα; ἦσου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑ. Οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἶπόλε ἐν Αρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. Τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιωλὺ ἀωρεῖς; τὴν Ικαρίου λέγω Πηνελόπην. ΕΡ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη, ἀντ' ἐμοῦ, τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

β'. ΠΑ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. Οτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Αρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων, Ερμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. Εἰ δὲ κεραοφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁ γάρ μοι συνὴν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡ. Νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. Εγὼ οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει

κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς παλὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

γ'. ΠΑ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ κατυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με, καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. Καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγειαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. Αρχω δὲ καὶ τῆς Αρκαδίας ἁπάσης. Πρώην δὲ καὶ Αθηναίοις συμμαχήσας, ὅτε καὶ ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἠρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει στήλαιον. Ην γοῦν ἐς Αθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα. ΕΡ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ

οὐκ

οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μιᾷ. ΕΡ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ηχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀῴδαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑ. Πρόσατλε, ὦ πάτερ· ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡ. Καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀχθοντός γε τινός.

ΔΙΑΛΟΓ. ς'. 6.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

α'. ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύταλον, εἰ χὴ λίθος δέοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. ΖΕΥ. Εὖγε, ὦ Ηφαίστε·

ς᾽ ἀλλὰ δίελέ μϐ τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνηα; πρόσιατίε δ᾽ οὖν τἀληθὲς, ὅτωρ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένϐ πειράσῃ μϐ. Αλλὰ χρὴ καθιχνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀϖόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μϐ τὸν ἐγκέφαλον ἀναςρέφϐσιν. ΗΦ. Ορα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐςι, καὶ οὐκ ἀναμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ηφαιςε, θαῤῥῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦ. Ακων μὲν, καὶοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σϐ κελεύονίος; Τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γϑν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπου ςρατόπεδον; οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυῤῥίχίζει,

χίζει, καὶ τὴν ἀσωίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθυσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. Ὡς ε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ηφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. Ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥ. Εἴ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. Πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

ΔΙΑΛΟΓ. Ζ'. 7.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

α'. ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ερως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πο-

λὺ τῦ Ιαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα κὴ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ ϖανοῦργος ὤν; ΕΡ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φὴς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥ. Σκόωει, ὦ κατάραλε, εἰ μικρά· ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥϛε μηδέν ἐϛιν ὃ μὴ πεωοίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμῦ δὲ ὅλως ὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεωοίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεϛενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγϛανεύειν ἐῶ' αὐτὰς, καὶ κρύωλειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλῦϭιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωϭι, τεθνᾶϭιν ὑωὸ τῦ δέους.

β'. ΕΡ. Εἰκότως· οὐ γὰρ φέρϭιν, ὦ Ζεῦ, ϑνηταὶ οὖϭαι τὴν πρόϭοψιν. ΖΕΥ. Πῶς ἂν τὸν Απόλλω ὁ Βράγχος κὴ ὁ Υάκινθος φιλῦϭιν; ΕΡ. Αλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. Εἰδ' ἐθέλεις ἐπέ-

ἐωέραϛος εἶναι, μὴ ἐωίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιϛον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοϛρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥ. Ἀπαλε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐωέραϛος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥ. Οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραϛμονέϛερον δ' αὐτοῦ ἐωιτυγχάνειν. Εωὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

ΔΙΑΛΟΓ. Η'. 8.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

α'. ΟΥΧ Ηρακλῆς οὗτός ἐϛιν; οὐμενοῦν ἄλλος, μὰ τὸν Ηρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, το

μέγεθος, ὅλος Ηρακλῆς ἐστιν. Εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ηβην· ἐγὼ δ' εἴδωλόν εἰμι αὐτοῦ. ΔΙΟ. Πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡ. Ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

β'. ΔΙΟ. Μανθάνω. Ανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡ. Τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. Πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; ΗΡ. Οτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. Αληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Ορα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς,

τὸ

τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ηβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

γ'. ΗΡ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. ΔΙΟ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄωαξ τεθνεώς; Ατὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπλατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδου πάρει; ΗΡ. Εχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον. Οπόσον μὲν Αμφιτρύωνος ἐν τῷ Ηρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

δ'. ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, φής, ἔτεκεν ἡ Αλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ

αὐτὸ Ηρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Αμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τὸ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. ΗΡ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ηρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἷς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. ΗΡ. Οὐ γὰρ ἁπάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ε'. ΔΙΟ. Αλλ', ὦ βέλτιστε Αμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ηρακλέα. ΗΡ. Πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟ. Ωδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. Καὶ σκόπει, ὁπότερος

τινα

τινα δὴ παλέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώμαλι. ΗΡ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιςής· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης τῦ Σινωπέως εἴδωλον· αὐτὸς δὲ ὑμὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίςοις νεκρῶν σύνειμι, Ομήρῳ καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ΔΙΑΛΟΓ. Θ'. 9.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

α'. Αλλά σε, ὦ κάκιςε ἀλεκλρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐωιλρίψειε, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦνλα, καὶ ἡδίςῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαςὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῦνλα, διάτορόν τι καὶ γελωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκλωρ γῦν τὴν πολὺ σῦ μιαρωλέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ,

χίᾳ, πολλῇ ἔτι ὕσῃ, ϗ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίονΐι, (γνώμων γὰρ ἕτος ἀψευδέσταΐός μοι προσελαυνόσης ἡμέρας) ὐδέπω μέσαι νύκΐες εἰσίν. Ο δὲ ἄϋπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάτΐων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηΐαι, συντρίβων τῇ βακΐηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛ. Μίκυλλε δέσποΐα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. Ην γοῦν πρὶν ἀναΐεῖΐαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, προοδῷ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουΐῶν, λιμώτΐης ἀνεγρόμενος.

Β'. ΜΙ. Ω Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ηρά-

κλεις

κλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ομήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Αχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμανθεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε· καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, ὅτε ὁ ἀκοὼν ἐπεκαλεῖτο ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῆς Αργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, ἢ βοῶν κρέα μυκώμενα,

κώμενα, ἡμίοπλα καὶ ἐφθά, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; Ἐγὼ δὲ Ἑρμῇ πάρεδρος ὢν, λαλισάτου καὶ λογιωτάτῳ θεῶν ἁπάντων, καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, ᾐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

γ'. ΜΙ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος ᾖ ταῦτά ἐστιν, ἀληθρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; Εἰπὲ δ' ἔν πρὸς τῷ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ,τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. Ὡς δὲ σιωπήσομαι, ᾖ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛ. Ἄκουε τοίνυν. Παραδοξότατόν σοι λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε· ὅτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀληθρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙ. Ἠκουσά

τι

τι ϗ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Αλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Αρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ, ϗ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γὰρ ἀῴοι παρὰ τὴν Αφροδίτην μοιχεύσων ὁ Αρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Αλεκτρυόνα, καὶ ἐῳειδήπερ μάλιστα τὸν Ηλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ηφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ηλιος· εἶτα ποτὲ καλακοιμηθῆναι μὲν τὸν Αλεκτρυόνα, ϗ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ηλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Αφροδίτῃ, καὶ τῷ Αρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Αλεκτρυόνα μηνῦσαι ἄν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ηφαιστον παρ' Ηλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτούς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐῳ' αὐτούς· ἀφέθεντα δὲ [ὡς ἀφείθη] τὸν Αρην ἀγανακτῆσαι καλὰ τῷ Αλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν

καλεῖν αὐτὸν εἰς τιμὴν τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὤμοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀναλολὴν αὐτοῦ.

δ'. ΑΛ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. Τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκράτιζον ἀποφαίνων· ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛ. Ἴσθι δῆτα κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙ. Γόητα, φασὶ, καὶ τεραλουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛ.

ΑΛ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας· ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. Εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας· οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τεθηρικέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ. ΑΛ. Τὰ ποῖα; ΜΙ. Ἓν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει. Ἕτερον δε, καὶ παντελῶς παράνομον· οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβάλοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτούς. Ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

ε'. ΑΛ.

ε'. ΑΛ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάςῳ βίῳ. Εγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤ-σθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ, καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος ἡμῖν ἡ τροφή. Αλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευ-σα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀ-πολέλαυκα ἑκάςης. ΜΙ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ὑπερήδιςον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοι-το· ὥςε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότε-ρον μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκούειν τὰ τοιαῦ-τα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἔμπρο-σθεν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην· οὕ-τως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίςοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛ. Ετι γὰρ σὺ ἀνατεμωάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅςις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καί τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, κ᾽

ὡς

ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μελαδιώκων;

ς'. ΜΙ. Αλλ' ὦδ' ἐωιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης· ὥτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν ᾤχελο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑῶ' αὐτῦ, εἰς ὕπνον αὖθις καλασπώμενα. Οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πλερὰ ἐργάζεται ςρεφόμενα, τοιῦτον γάργαλον παρείχελό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛ. Ηράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸν ἔρωλα τῦ ἐνυπνίου, εἴγε πληνὸς ὤν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς ωλήσεως τὸν ὕωνον, ὑωὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὥτω κ) ἐναργὴς φαινόμενος. Εθέλω γῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐςιν, ὥτω σοι τριωόθηλος ὤν. ΜΙ. Ετοιμος λέγειν· ἡδὺ γῦν τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῦ. Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛ. Εωειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλ-

λε,

λε, παύσῃ ὀνειρώτλων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κεραλίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛ. Καὶ μὴν Ομηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙ. Εα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. Οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν· ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὅ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ζ'. ΜΙ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλόν; οἵαν

τὴν

τὴν αὐγὴν ἀπασράπλον; τί πολε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῦ ἐωαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴωερ οἶσθα, ὁώότε ὕδωρ ἄριςον εἰωὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῦ καλλίςυ τῶν ἀσμάτων ἀωάνλων. ΑΛ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Αριςον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Αἴτε διαωρέωει νυ-
κλὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλύτου;

ΜΙ. Νὴ Δία αὐτὸ τῦτο· ὥσωερ γὰρ τύμὸν ἐνύωνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὕτως ἐωαινεῖ τὸ χρυσίον. Ως δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. Οτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ. με ὁ πλύσιος, ἐνλυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λυσάμενον ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐωὶ τὸ δεῖωνον.

ή. ΑΛ. Οἶδα πάνυ τῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθεί-

ας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἂν ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τὰς κυάμους σοι παραβαλών. Εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὁμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπιστάς — ΑΛ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

Θ'. ΜΙ. Ὠμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος· ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, οὐδὲ λέγω. Οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει. Καὶ ἐγὼ μὲν προσ-

προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλατλόμην, ὡς μὴ καλαισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρλῶν· ὁ δὲ, Μίκυλλέ, φησι, θυγαλρὸς τήμερον ἑσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχονλα οὐχ οἷόνλε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνυ ἧκε λυσάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐσι. Τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπήειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀνλίδειπνος, κὴ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λυτρῦ αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσαπῦν τὸ σοιχεῖον εἴη, κὴ πηνίκα ἤδη λελῦσθαι δέοι. Κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκελο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχημαλισμένος, ἀνλισρέψας τὸ τρι-

βώνιον, ὡς ἐπὶ τῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.

ι. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, κ᾽ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, κ᾽ ἐδήλυ δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέστενε γῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι κ᾽ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκώς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. Ελέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. Ο γῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένυ δὲ Αρχιβίου τῦ ἰατροῦ, διότι ὕπνος ἔχων ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται· ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὔμενυν, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ᾽ ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἵκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμ-

αναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τῦτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. Καὶ ἅμα λέγων, εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

ια'. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ἐπισραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἑστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. Εἰσήειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξελήλακέναι τῦ συμποσίυ τὸ παιδίον τῦ Εὐκρά-

Εὐκράτης. Κἀπειδὴ καλακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόφολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσανλες αὐτῷ πάνλοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήμαλι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναιτο. Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ καλακλίνουσι φέρονλες, ὡς ὁμολράπεζοι εἴημεν. Τἀντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώμαλα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μυρουργοί, καὶ γελωλοποιοί· καὶ ὅλως, ἡδίςη τίς ἦν ἡ διαλριβή. Πλὴν ἀλλά ἔν με ἐλύπει οὐ μελρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρελήν τινα πρός με διεξιών, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν καλάφασιν ἀπολελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐςὶ, νὺξ οὐκ ἔςιν· ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι· καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν

σοφῶν συνείρει, κ᾽ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ὃν ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. Τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ιβ΄. ΜΙ. Ακουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. Ωμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιούμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένασόν τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον· τὰ δ᾽ ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. Εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος· καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιέπεμπον, καὶ εἵπετο πλείους. Εγὼ δὲ τὴν

τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐς ἰασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο. Ἐν τούτῳ ὄνλα με, καὶ φιλοπαισίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. Ἀρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι καὶ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

ιγ'. ΑΛ. Οὕτω φιλόχρυσος εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτος, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν

σὸν κὴ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοςρύχων, οὕτω ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Αχαιοῖς, κὴ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ διαδεδεμένος τὰς πλοκάμους ἔχων, διακινδυνεύειν. Καί μοι δοκεῖ Ομηρος διὰ τῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰῶσεῖν σε τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωνλο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνονλο, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, κὴ συναπολάμπεσαι μεἰ αὐτῦ. Καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνδε υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν παλὴρ καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε καὶ Ρέας, ὡς πολε ἠράσθη τῆς Αργολικῆς ἐκείνης μειρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τῦ Ακρισίε τὴν φρουράν, ἀκύεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τῦ τέγες, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. Ωςε τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τύτῳ

τύτῳ ἔτι λέξοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσὸς, ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλύς τε αὐτὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυρὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπλων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπλυς καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι;

ιδ'. Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμοτέχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλῦ δειπνήσανλα παρ' ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψυν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμυς τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. ΑΛ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. Οὐκῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσαλο θεοὺς τοσύτους. Αλλὰ τί ὄκ ἐμήνυες, κὴ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκλρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛ. Εκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυναλὸν ἦν. Τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐ-

τῦ

τῦ ἐρεῖν. ΜΙ. Ανεψιὸς ἦν αὐτῷ πλέσιος ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλος τοὔνομα· οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς δὲ αὐτὸς ἥπλετο τῶν χρημάτων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπανλα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμων, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλυργῆ κὴ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχομένος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφανλόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάνλων προσκυνύμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. Εναλχος γῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόνλα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων· ὁ δὲ ἀγανακλήσας, Εἴωατε, ἔφη, τῷ πλωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὄνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Τὸ δὲ μέγιςον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῦ κὴ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπλεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐςιν, αἱ δὲ ἀπειλῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμελύμεναι.

μελόμεναι. Ορᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴγε καὶ μελαιωσιεῖ τὰς ἀμορφολέρας, καὶ ἐρασμίας ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερός. Ακούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων,

Ω χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κλέρας· κή,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

Αλλὰ τί μελαξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ιέ. ΑΛ. Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξήπατησαι περὶ τῶν πλουσίων· οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. Λέγω δέ σοι, καὶ πένης κὴ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, κὴ ἄπαντος βίου πεπειραμένος· μελὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙ. Νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛ. Ακουε, τοσοῦτόν γε προεισὼς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. ΜΙ. Ε-

μοῦ,

μοῦ, ὦ ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο· προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. Ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

ις'. ΑΛ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καλαπλαμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἤν τινα τὴν καλαδίκην ἐκλελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε, οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα· ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην— ΜΙ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ γώ ποτε ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛ. Καὶ μάλα. ΜΙ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛ. Σὺ μύρμηξ Ἰνδικὸς, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν

ἐς

ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐωσιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μελὰ τᾶτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. Εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναςὰς ἀπὸ τᾶ πατλάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔςηκας. ΑΛ. Οὐκ ἂν μάθοις τᾶτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ.

ιζ'. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην ἐν Ιλίῳ, καὶ ἀπεθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕςερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. Τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐςὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙ. Ασιτος ὤν, ὦ τᾶν, καὶ ἄπολος; ΑΛ. Καὶ μάλα· οὐδὲ γὰρ ἔδει τάτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙ. Οὐκᾶν τὰ ἐν Ιλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ομηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίςατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν; Εγὼ δὲ τοσᾶτόν σοι φημὶ, ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴανλα ὕτω μέγαν,

μήτε

μήτε τὴν Ελένην αὐτὴν ὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. Εἶδον γὰρ λευκὴν μέν τινα, ἀλλ' ἐωμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνῳ θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Εκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Αφίδναις εἶχε, καὶ ἅτε τὸν Ηρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ηρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν κατὰ τὰς παλαιὰς ἡμῶν, τὰς τότε μάλιστα. Διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ηρακλέα. ΜΙ. Τί δὲ, ὁ Αχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα; ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛ. Εκείνῳ μὲν οὐδὲ συννενέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Αχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον ὑπ' χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙ. Εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον. Αλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε.

ιή. ΑΛ.

ιή. ΑΛ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος, ὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων· ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ωρου καὶ Ισιδος, καὶ αὖθις εἰς Ιταλίαν ἐκπλεύσας, ὕτω διέθηκα τὺς κατ' ἐκεῖνα Ελληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με. ΜΙ. Ηκουσα ταῦτα, κὴ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀπὸθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. Εκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛ. Οτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙ. Καὶ μὴν ὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον κὴ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἄν εἴποιμι ἔτι. ΑΛ.

Οὐδὲν

Οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ σοφὸν ἦν· ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐσισσάσομαι τὰς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. Διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἱλόμην, ἀπόῤῥητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἀπανλες ἐκπλήτλωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙ. Ορᾷς; καταγελᾷς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ παλῶν ἀπολιμπάνοις.

ιθ'. Απορυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μεθημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛ. Ασπασίαν, τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙ. Φεῦ τοῦ λόγου· καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο, ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιόταλε, κοὐ συνῆσθα Περικλεῖ,

ρικλεῖ; Ασπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀφ' αὑτῇ, καὶ ἔρια ἔξαινες, ἢ χρόκην καλῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛ. Πάνλα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ ἢ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ελάτου παῖς ὁ Καινεύς· ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυιεν; ΑΛ. Ορᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας; οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙ. Αλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν. Εσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπανλας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὅλα τὴν ὥραν

ρὰν λαμπρὸν, πολλάκις Ασπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

κ'. Τίς δὴ μετὰ τὴν Ασπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛ. Ο Κυνικὸς Κράτης. ΜΙ. Ω Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος· ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον σαλράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ, ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἤσθην γὰρ τῷ βίῳ. Καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δεδούλευσας, βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα δὲ σοὶ νῦν σύνειμι, καλαγελῶν ὁσημέραι σὲ πολυπραγμονοῦντα, καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον ὀλιγωρήσαντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. ΜΙ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἦ ὅ, τι μάλιστα

λισα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιλαράτλοιμι τὸν λόγον, ἄλλοιε ἄλλον καλῶν— ΑΛ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ασπασίαν καλῇς, ἢ Κράτηλα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐλελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὑτῷ ψυχὰς ἔχον.

κα'. ΜΙ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἀπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πλουτικά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛ. Ιδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἤν λέγηται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φρονλίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπαλήσωσιν,

ἢ

ἢ τὰς ἀμωέλυς δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλωιγγος ἀκόων μόνον, εἴωερ ἄρα, περιβλέψεις τὸ καλὰ σεωυτὸν, οἷ τραωόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβῦνται μὲν κ) ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀωὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα κ) φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἄγροῖς· καὶ ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλῦνται, ἤν τε ἐωεξιέναι, προκινδυνεύυσι γρατηγῦντες, ἢ ἱππαρχῦντες· σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐγαλὴς καὶ κῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐγιᾶσθαι τὰ ἐωινίκια, ἐωειδὰν θύῃ ὁ γρατηγὸς νενικηκώς.

κβ'. Εν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῦ δήμου ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλυσίων· οἱ δὲ φρίττυσι, κ) ὑωοπτήσσουσι, καὶ διανομᾶις ἱλάσκονταί σε· λυπρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τἄλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκεῖνοι πονοῦσι· σὺ δὲ ἐξεταγὴς καὶ δοκιμαγὴς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης,

σπότης, οὐδὲ λόγῳ μεταδιδοὺς ἐνίοτε, καν σοι δοκῇ, καὶ ἐχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας αὐτὸς, ὅτε λῃστὴν, μὴ ὑφέληταί τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀναιλῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διατυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπανασὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, ζαπέρδην τινὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

κγ'. Ὥστε διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος· οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγουσι, καὶ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι· ὥστε οὐδέν σοι τῶν

χαλε-

χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει· ἀλλ' ἢν πολὺ κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τὴν ἀσθένειαν· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε, ψυχρόν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰν οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. Οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, ἢ φθόας, ἢ περιπνευμονίας, ἢ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. Τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ἐπιπολὺ ἄρανται αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ καλὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νομίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ δ' οὖν ἀσφαλῶς διέπλησαν. ΜΙ. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛ. Τῶν

Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος περιπετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

κδ'. ΜΙ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, (φῄς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνᾳ τῷ βίου; ἦπᾳ πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων ἔχων; ΑΛ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε· τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γάρ, κἀ οὐ πάνυ πιστὰ φῄς. ΑΛ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς

ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολεμοῖς τε ναυσιπόροις καλαῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. Καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συλλεκτὴ, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωσκωμένη· ὥστε ὁπότε προϊοίμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τὰς προπέμπουσας, τὰς ἑπομένους. Ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος, ἐκ

χρυσοῦ

χρυσᾶ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀσπαπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας, καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμωάξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς, καὶ σφῆνας, κ᾽ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκυρρυῶσαν· ἐῶ λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν, ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. Τοιοῦτόν τι κ᾽ βασιλεία ἐστίν.

κέ. ΜΙ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν· ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι· δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. Σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοὺ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν

τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς; ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμὸς, καὶ δίκας, καὶ ἐκκλησίας, καὶ προσάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ατρείδην Αγαμέμνονα—
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα·

καὶ ταῦτα, ῥεγκόντων Αχαιῶν ἁπάντων. Λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. Αλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα,

σα, καὶ ἀποςήσεσθαί τινες λεγόμενοι, ϗ δύ' ἢ τέτλαρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. Τὸ δὲ μέγιςον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλλάτους μάλιςα, καὶ ξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. Ο μὲν γοῦν ὑπὸ τῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῦ ἐρωμένυ· τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάναλος κατέλαβεν.

κς'. ΜΙ. Απαλε, δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ ἀλεκλρυών. Εμοὶ γῦν πολὺ ἀσφαλέςερον σκυτολομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῳ ϗ ἀκονίτῳ συναναμεμαθεῖσαν φιλοσοφίαν. Ο δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μεν, εἰ παρολισθοῖ τὸ (μιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐῶ εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φὴς, θανάσιμα εὐωχῦνται, ϗ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιςα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλὰς ἰδεῖν ἔςι, τέως μὲν Κέκροπας

πας δῆθεν ὄνλας, ἢ Σισύφυς, ἢ Τηλέφυς, διαθήμαλ' ἔχονλας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον· ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρύσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωλα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τὸ προσωπεῖον μὲν συνηριδέντος αὐτῷ διαδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τὸ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνυμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι, ῥάκια δύσηνα ὄνλα, κὴ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, κὴ οὐχὶ κατὰ λόγον τὸ ποδός. Ορᾷς ὅπως με κὴ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; Αλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη ὂσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διαγριδήν;

κζ'. ΑΛ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τὸ παρόντος καιροῦ· πλὴν τόγε κεφάλαιον, ὑδεὶς ὅστις ὑκ ἀπραγμο-

πραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμελημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

κή. ΜΙ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. Ἐγὼ δὲ ὅ γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. Οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά μοι καὶ τυννύωνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε· καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἕπου μοι· ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ

παρ'

παρ' αὐτοῖς ἐστι. ΜΙ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ ἡ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ὁ Ερμῆς, ὥσπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ οὐραῖον πλερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι— ΜΙ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἄν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἄν βούλομαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾷν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙ. Ελελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. Εμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μεμηνεγμένα· μείσω γὰρ αὐτὰ παρελθών· ὁ δὲ αὖθις περιρώξεται ἀποπίνων τὰ κατούματα. ΑΛ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἤν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πλερὸν, ἀναβοήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙ. Απί-

θανον

θανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ερμὴν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῶ τοιούτου. Απίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῶ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛ. Απότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πίλον. Τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙ. Ασφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ὑρᾶς μέρος.

κθ'. ΑΛ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙ. Οὔμενουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀνὴρ διστυλλάβω τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. Καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μελὰ τοῦτο; ΑΛ. Επίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙ. Ιδὺ δή· ὦ Ηράκλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛ. Ηγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν. Ορᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙ. Ορῶ, νὴ Διά, πρὸς ἀμαυ-

ἁμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν Θρυαλλίδα· καὶ ὠχρός δ' ἔστιν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ καλέσκληκεν ὅλος, ἐκτέτηκὼς ὑπὸ φρονλίδων δηλαδή· ἃ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛ. Ακουσον ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οἶδεις ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ καλακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονος ὤν. Εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὕτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. Ολως τἀμὰ ἔτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Αλλ' οἶδε τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα· δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. Πολλοὶ

φθονῶσι, κ᾽ ἐπιβουλεύωσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, κ᾽ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. ΑΛ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἀριστον γῶν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν περίειμι διανοὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. Τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία—ἐοικὶ κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. Ἰδοὺ πάλιν ἐφόφηκέ τις ἐπ᾽ ἐμέ· θηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. Ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά— θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

λ΄. ΑΛ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. Ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ᾽ ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν ἐστιν. ΜΙ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Καλὰ κόρρης γῶν πατάξας

τάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙ. Τίς ἐπάταξέ με; λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙ. Οἰμώζε, καὶ διαγρύπνει, ἵνα ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσεληκὼς αὐτῷ. Ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν· οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. Ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

λα'. ΑΛ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φρονίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙ. Ὁρῶ κακοδαίμονα καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκλέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

λβ'. ΑΛ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛ. Ετι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου—— πρεσβύτην ἄνθρωπον; ΜΙ. Ορῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ πασχηλιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

λγ'. ΑΛ. Τί οὖν; ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, κὴ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὀβολοὶ ἔμοιγε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκείων. ΑΛ. Αλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

ΔΙΑ-

ΔΙΑΛΟΓ. Ι'. ιο.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ΠΥΡΡΙΑΣ.

ΖΕΥΣ

α'. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνυμένοις· Σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείστας ἐωάζονται. Σὺ δὲ, ὦ Ερμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων.

Εἰ

Εἰ δέ τις ὐκ ἔχει τοιαυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωλα ἐκλίσει, καλασήσας ἐγδυητήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διαλείβειν, μηδὲ καλέχειν αὐτούς. ΖΕΥ. Πωλῶμεν δ᾽ν.

β΄. ΕΡ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάδωμεν; ΖΕΥ. Τυλονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ιωνικὸν, ἐοικὲ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥ. Κήρυττε δή. ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος ὐκ ἀγεννής. Τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡ. Αριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ανάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

γ΄. ΑΓ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥ. Σάμιος.

μιος. ΑΓ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥ. Εν Αἰγύπλῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓ. Φέρε δὴ, τὴν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἔσω αὐτῆ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με· τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πένλε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓ. Ωρα σοι, ὦ βέλτιςε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βέλομαι. Τί δὲ μελὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως, καὶ τὴν πενλαετίαν; ΠΥ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμελρίῃ ἐνασκήσεαι. ΑΓ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἆτα εἶναι σοφὸν χρή.

δ'. ΠΥ. Εἶτ' ἐωὶ τουλέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓ. Εν, δύο, τρία,

τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ορᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ, καὶ ὁκοῖα ἑόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥ. Καὶ μάλα ἐμφανέα· οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τελέοισι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἑόντα καὶ ἁρμονίην. ΑΓ. Θαυμάσια λέγεις.

ε'. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἑόντα εἴσεαι. ΑΓ. Τὶ φής; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥ. Νῦν μὲν ὅτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ

ἐν

ἐν ἄλλῳ ὀνόμαλι ἐφανλάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις ἐς ἄλλο μελαβήσεαι. ΑΓ. Τοῦτο φὴς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλατλόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; Αλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

ς'. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ. Ψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓ. Τίνος εἵνεκα μυσάτλη τοὺς κυάμους; ΠΥ. Οὔκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαςὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόνλα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν· ἐψηθένλι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμελρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μεῖζον, Αθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. ΑΓ. Καλῶς πάντα ἔφης, κὴ ἱεροπρεπῶς. Αλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βύλομαι. Ω Ηράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐςι· θεὸς, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥςε ὠνήσομαι πάνλως αὐτόν. Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;

τεις; ΕΡ. Δέκα μνῶν. ΑΓ. Εχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥ. Γράφε τὸ ὠνησαμένου τὄνομα, καὶ ὅθεν ἐσίν. ΕΡ. Ιταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη Ελλάδα. Καίτοι ὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν. ΖΕΥ. Απαγέτωσαν. Αλλον παραγάγωμεν.

ζ'. ΕΡ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Πονλικόν; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν ὖν. ΕΡ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓ. Ο κήρυξ, πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡ. Εγωγε. ΑΓ. Εἶτα οὐ δέδιας, μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηται σε ἐς Αρειον πάγον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανλάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓ.

Τί

Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαφανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδείκνυον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιτρέψῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. Ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τὄνομα. ΑΓ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ὕτω ποιεῖν. ΑΓ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καληφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. Οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειληλικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

ἡ. ΑΓ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΔΙ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. ΑΓ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓ. Τί δῆτα οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

τῷ. ΔΙ. Τυτί μοι λεονλῆ τὸ τριβώνιον. Στραλεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. Αλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙ. Ελευθερωλής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰαλρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

θ'. ΑΓ. Αγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήψεις; ΔΙ. Πρῶτον μὲν παραλαβών σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. Μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ κοιθεύδονλα, καὶ ὕδωρ πίνονλα, κὴ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. Τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατλαν φέρων ἐμβαλεῖς. Γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ παλρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσαι. Καὶ τὴν πα-

τρῴαν

τρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Η πήρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεστὴ, ϗ ὀστοθογράφων βιβλίων. Καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ην μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓ. Πῶς τοῦτο φὴς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; Οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓ. Τὸ ποῖον; ΔΙ. Η φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

ί. Α δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, ϗ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσαι, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βά-

δισμα

δισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάνλα, καὶ ἄγρια. Αἰδὼς δὲ, ἢ ἐπιείκεια, ἢ μελριότης ἀπέστω· ἢ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπόταλα τῶν χωρίων· καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἢ μόνος ἢ ἀκοινώνηλος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· καλάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. Εν ὄψει δὲ πάνλων, ἃ μήδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιόταλα. Καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πόλυωδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ια'. ΑΓ. Ἄωαγε· μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙ. Ἀλλὰ ῥᾳ-ῤᾳ γε, ὦ ὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, ἢ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἑτοίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχοπώλης,

πώλης, ἢ τέκλων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου· ναύτης δ' ἄν ἴσως, ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ λοιδορουμένους κακῶς.

ιϛ'. ΖΕΥ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡ. Ἄγε δή, πρόσεχε πᾶς. Πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓ. Ἐλθὲ σύ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις· ὠνήσομαί γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μήδ' ἀνάκρινε·

κρινε· μεθύει γάρ· ὥστε ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον ὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; Οσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Αλλὰ κἄν σὺ, ὦ Ερμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, ἵν' ἃ μελιὼν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μεθ' αὐληθρίδος, ἐπιτήδειος ἐρῶντι ἵν' ἀσώτῳ δεσπότῃ· τἄλλα δὲ, πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρόταλος· καὶ ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Εταιδεύθη μὲν ἔν Αθήναις· ἐδόκει δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντα χόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓ. Ωρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἵν' ἐπιτήδειος

ἱλαρὸν

ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡ. Ἀπραλος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅστος ἡμῖν μένειν. ΖΕΥ. Μελάγησον.

ιγ'. Ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τοῦτω, τὸν γελωῖλα, τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοιλα, τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ αὐτὼ πεωρᾶσθαι βούλομαι. ΕΡ. Κατάβηθι ἐς τὸ μέσον. Τὼ ἀρίγω βίω πωλῶ· τὼ σοφωλάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓ. Ω Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινὰ ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοωαράπαν. Τί ταῦτ', ὦ ὅστος; τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗ. Ὧδε ἔχει· σωουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν· κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀωειρίη. ΑΓ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. Ω τῆς ὕ-

βρεως,

βρεως, οὐ παύσῃ γελῶν;

ΙΔ'. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑ. Ηγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, κ᾽ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον. Τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας κ᾽ ὀδύρομαι· καὶ τὰ μὲν παρέοντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ᾽ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα πάμπαν ἀνιηρά· λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας, καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. Ταῦτ᾽ ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τοὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι; ΗΡ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡ. Ανθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ ξτος, ἢ γρίφους

φους συνλιθεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓ. Τοιγαρῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε τις εὖ φρονῶν. ΗΡ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡ. Ἀωραῖοι καὶ οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥ. Ἄλλον ἀωκήρυτλε.

ιε'. ΕΡ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σωμύλον; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. Βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀωκηρύτλομεν· τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώταλον; ΑΓ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓ. Πῶς ἂν ἐγώ πρίωμαί σε; παιδαγωγὸς γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι

καλήν. Αμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκήσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓ. Απιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλακείμενον.

ις'. ΣΩ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, ὕπτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓ. Ηράκλεις, τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ανουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος, καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ διημάρτανον.

ιζ'. Αλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓ. Εν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩ. Ακουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν

ναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνα, πανὶ δὲ μετεῖναι τῷ βαλομένῳ τοῦ γάμα. ΑΓ. Τί τᾶτο φής; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμας; ΣΩ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. ΑΓ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας.

ιή. Τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὅλων παραδείγματα. Οπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τάτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓ. Πᾶ δὲ ἑᾶσιν; ΣΩ. Οὐδαμᾶ· εἰ γάρ πα εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓ. Οὐκ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. Εγὼ δὲ

πάντων

πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ ἄλλον· κ᾽ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓ. Τοιγαρῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ᾽ ἴδω, τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; ΕΡ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. Ταργύριον μέντοι ἐς αὖθις καταβαλῶ. ΕΡ. Τί οὖν σοι τὄνομα; ΑΓ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡ. Αγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ.

ιθ΄. Τὸν Εωικούρειον σὲ ἥδη καλῶ. Τίς ὠνεῖται τοῦτον; Εχι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητής, καὶ τοῦ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Εν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Τὰ δ᾽ ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος. ΑΓ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναῖ. ΑΓ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω— τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σιλεῖται, κ᾽ μελιτώδη, κ᾽ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. ΑΓ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν· ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

κ΄.

κ'. ΖΕΥ. Αλλον κάλει· τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηλικότων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. Τίς πάνυ μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓ. Πῶς τοῦτο φής; ΕΡ. Οτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τἄλλα ὁπόσα ἐστίν. ΑΓ. Οὐκοῦν, ὦ 'γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νὴ Δία γε ζυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Εοικεν.

κά. ΑΓ. Ελθὲ, ὦ 'γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ μὴ ἄχθη πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὤν. ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν· ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡ. Τί φής;

οὐ

οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐσι προηγμένα, τάδ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ο δὲ σπουδαῖος, ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθών, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμπτωμα καὶ παρασύμπτωμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν, ὅ, τι σύμπτωμα, καὶ τί παρασύμπτωμα. Καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡ. Αλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δήπου σύμπτωμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμπτωμα προσέλαβεν.

κϐ'. ΑΓ. Ω τῆς ἀγχινοίας. Τί δ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡ. Τῶν λόγων πλέκτανας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσ-

προσομιλῶνλας, κ᾽ ἀποφράτλω, κ᾽ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιλιθείς. Ονομα δὲ τῇ δύναμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓ. Ηράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡ. Σκόωει γᾶν· ἔςι σοι παιδίον; ΑΓ. Τί μήν; ΧΡ. Τᾶτο ἦν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον πόλαμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κἄτά σοι ἀποδώσειν ὑωισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴωης τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκλαι περὶ τῆς ἀωοδόσεως τᾷ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓ. Δυσαωόκριλον ἐρωτᾷς· ἀωορῶ γὰρ ὁωότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Αλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀωοκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καλαπιών. ΧΡ. Θάῤῥει· κ᾽ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓ. Τὰ ποῖα; ΧΡ. Τὸν θερίζονλα, κ᾽ τὸν κυριεύονλα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ηλέκλραν, κ᾽ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓ. Τίνα τᾶτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ηλέκλραν λέγεις; ΧΡ. Ηλέκλραν μὲν

μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Αγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ ἠγνόησε· παρεσκῶπτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ορέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ορέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔστος Ορέστης, ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. Απόκριναι γάρ μοι, τὸν παλέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί οὖν, ἤν σοι παρασήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡ. Αλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ παλὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν παλέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν.

κγ'. Ομως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος; ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρόταλον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καλαγενήσομαι· λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, κὴ τὰ

τὰ τοιαῦτα. Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ Γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν; ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡ. Ναί· μόνῳ γ' ἂν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου, καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο· καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ μὴ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. Ἡ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοι τινὲς,

νὲς, οἱ δὲ, δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀωόγονοι. Ορᾷς δὲ δῆτα κ᾽ τὸν συλλογισμὸν, ὁποῖά φησιν· Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν κ᾽ τὸν πρῶτον λήψεται· ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

κδ'. ΑΓ. Οὐκοῦν κ᾽ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται. ΧΡ. Μανθάνεις· οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. Εστι γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓ. Καὶ μὴν τἀναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλήσιον, ἐκχύτην. ΧΡ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ᾽ ὅρα μή σε ἀποξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡ. Ἀπορία, κ᾽ σιωπὴ, καὶ διαγραφῆναι τὴν διάνοιαν.

κε'.

κέ. Ο δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡ. Ωδέπως. Ο λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί δὲ, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Σὺ δὲ ζῶον; ΑΓ. Εοικα γῶν. ΧΡ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓ. Μηδαμῶς· ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τὸν Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον; ΑΓ. Οὔ. ΧΡ. Τί δὲ, λίθος ζῶον: ΑΓ. Οὔ. ΧΡ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὤν. ΑΓ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μοι τὰ σκέλη, καθάπερ τῆς Νιόβης, ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν. Αλλὰ ὠνήσομαί γε σέ· πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓ. Λάμβανε. ΕΡ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓ. Μὰ Δί',

Δί', ἀλλ' οὗτοι πάνυ, ὃς ὁρᾷς. ΕΡ. Πολλοί γε, καὶ τὰς ὤμους καθεροὶ, καὶ τῷ θερίζοντος λόγῳ ἄξιοι.

κς'. ΖΕΥ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. Ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώταλον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡ. Μέτριος, ἐωθεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ· ὅσου δέ ἐστιν; ΕΡ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος. Ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα

ὡαρ'

παρ' αὐτῦ, πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τῦ ἡλίυ καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓ. Ηράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡ. Τί δὲ, εἰ ἀκύσοις ἄλλα πολλὰ τύτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τερπνόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

κζ'. ΕΡ. Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὦ Πυρρία, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττυ κατὰ τάχος. Ηδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. Ομως δὲ, τίς καὶ τῦτον ὠνεῖται; ΑΓ. Εγωγε· ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι σὺ, τί ἐπίστασαι; ΠΥΡ. Οὐδέν. ΑΓ. Πῶς τῦτ' ἔφησθα; ΠΥ. Οτι οὐδὲν ὅλως εἶναί

μοι

μοι δοκεῖ. ΑΓ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΠΥ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΥ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓ. Ω τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ ςάθμια ταυτὶ βούλεται; ΠΥ. Ζυγοςαλῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέςερον. ΑΓ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΥ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΠΥ. Οτι, ὦ γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. Αλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιςάσεως; ΠΥ. Η ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν, μήτε ὁρᾶν. ΑΓ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις. ΠΥ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τὸ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΑΓ. Ωνητέος εἶ διὰ ταῦτα. Πόσου τοῦτον

ἄξιον

ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡ. Μνᾶς Ατλικῆς. ΑΓ. Λάμβανε· τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΠΥΡ. Αδηλον. ΑΓ. Μηδαμῶς· ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον καλέβαλον. ΠΥ. Εωέχω περὶ τούτυ, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΠΥ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓ. Ο κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόνλες. ΠΥ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓ. Αλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι δεσπότης καλὰ τὸν χείρω λόγον. ΠΥ. Επέχω περὶ τύτου. ΑΓ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ. Σὺ μέν ωαῦσαι ἀνλιτείνων, καὶ ἀκολύθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλῦμεν· ἀποκηρύξειν γὰρ τὺς ἰδιώτας, ϗ βαναύσυς, ϗ ἀγοραίους βίυς μέλλομεν.

ΔΙΑΛΟΓ. ΙΑ'. ΙΙ.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ, ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ΠΛΑΤΩΝ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΗΤΟΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΑΡΕΤΗ, ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ, ΙΕΡΕΙΑ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

ΣΩΚΡ.

α'. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάραλον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων· προσεπίβαλλε κἠ τῶν ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἁλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. Καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε· καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. Πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, " Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκλα δὲ " βάκλοις." Κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ

οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. Σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς· δίδοτω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. Τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστίππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. "Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Θούριδος ὀργῆς."

β'. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. Καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον. Εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ· εἶσῃ γοῦν αὐτίκα, οὓς τινας ὄνους ἡμᾶς ἐκάκηγόρεις. Τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον καθ' αὑτόν, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΑΝΑΒ. Ἐμοὶ μὲν ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. ΑΛ. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω. ΑΛ. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμνέσθω. ΣΩ. Σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοι-

 δορεῖσθαι

δορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν, καθάπερ τινα Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, " Λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέ-" σθαι μόρον," ἵνα ἂν κἀ τὸ μέρος αὐ-τῶν ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

γ'. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἱκεσίου Φείσασθέ μου. ΣΩ. Ἀραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. Ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὁμηρὸν ἃ λέγει, " Ὡς οὐκ ἔστι λέον-" τσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;" ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἐκελεύσω· αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με. " Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια " δέχθε ἄποινα, Χαλκόν τε, χρυσόν " τε, τά δὴ φιλέουσι σοφοί περ." ΠΛ. Αλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ο-μηρικῆς ἀντιλογίας· ἄκουε δή, " Μὴ δή " μοι φύζιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυ-" μῷ, Χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο " χεῖρας ἐς ἁμάς." ΛΟΥ. Οἴμοι τῶν κακῶν· ὁ μὲν Ὁμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη

μεγίστη ἐλπίς. Εωὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφευκλέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος ζώσειέ με. "Μὴ κλεῖναι τὸν ἱκέ-"την· οὐ γὰρ θέμις κλανεῖν." ΠΛ. Τί δὲ, οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν, "Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὺς εἰργασμέ-"νυς;" ΛΟΥ. Νῦν ὃν ἔκαλι ῥημάτων κλείνετέ με; ΠΛ. Νὴ Δία· φησὶ γὰν ἐκεῖνος αὐτὸς, "Αχαλίνων στομάτων, Α-"νόμυ τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία."

δ'. ΛΟΥ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλιννῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τῦ διαφυγεῖν με, φέρελε, τῦτο γὰν εἴπαλέ μοι, οἵτινες ὄνλες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, κἠ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφαλέ με; ΠΛ. Ατινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυλὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τὺς καλὺς ἐκείνους συ λόγυς, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύτλων σοφὺς ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον,

σον, ἐλευθέρους· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες, ἀνεληλύθαμεν ἐπί σε, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος μέν, καὶ Ἐπίκουρος, ἢ Πλάτων ἐγώ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ε'. ΛΟΥ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκλείετέ με, εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην. Ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους· μᾶλλον δὲ φυλάττετε· χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς καλὰ τῶν ἀξίων. ΠΛ. Ληρεῖς· σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι· καὶ ἤδη γε "Λαΐνον ἔσσο χιλῶνα, κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας." ΛΟΥ. Καὶ μήν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴσθε ἀποκλεισθέντες, ἣν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. Ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε,

ωοιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛ. Ω τῆς ἀναισχυνλίας· καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλεγέσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλαλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει ἢ παροινίᾳ τῶν λόγων;

ε'. ΛΟΥ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διαλετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ὧς καταλελοίπαλε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γᾶν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβών, καὶ καλὰ τὴν μέλιτλαν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινῶσι, καὶ γνωρίζωσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτω, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην· καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλῶσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἵ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυ-

ειδῆ

εἰδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσαιλο, καὶ ἀναωλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀωάδειν θάτερον θαλέρου. Εσθ' ὅσις ἔν, ταῦτα εὖ πεωονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰωεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκλὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὔρυλον, εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μώσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Απόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὅλῃ τῆς τοξικῆς.

ζ'. ΠΛ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἰρῆλαί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωλέραν σε ἐωιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστία πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα, ὡς φῄς, λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑωοθέμενος τὸν σκοωὸν, ἄωαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς. Τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα

ἐκεῖνον

ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, ὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν. Ωςε διά γε τοῦτο μάλιςα, δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ή. ΛΟΥ. Ορᾶτε, πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. Καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ, ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Αριςοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν· ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. Πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ ἀπρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. Υμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι, διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. Ωςε δικαςὴν ἑλόμενοι, κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὁντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων· ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Κᾆτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαςήριον, ὑφέξω

θηλαδὴ

δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. Ην δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς, καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν, τὴν ὀργὴν τρέψετε.

Υ. ΠΛ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. Τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥ. Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπλον ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον. Ορᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛ. Καὶ τίς ἂν καληγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥ. Οἱ αὐτοὶ καληγορεῖτε,

γορεῖτε, καὶ δικάζετε. Οὐδὲν ὑδὲ τοῦτο δέδια· τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ί. ΠΛ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται; Τὸ πρὸ δίκης γὰρ ὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. Η τί ἂν εἴποιμεν Ανύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών; ΠΛ. Αρίστα παραινεῖς,

νεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν· ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.

ια'. ΛΟΥ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι· ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. Τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Πῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. Καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον, ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. Εἶτα ἐντυχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, ὡπρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτούς, ἀνηρώτων. Οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀνὶ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. Οὐδέπω γοῦν κ' τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

ιβ'. Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἄν ἐπί τινας θύρας,

ρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γῆν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. Μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν. Εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ μὴ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐσχηματίζεν· ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. Πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς, καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκεῖν προσχρωμένη. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φῦκος, καὶ τὰ ῥύμματα πάνυ ἑταιρικά. Καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε· καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο· καὶ τοὺς πολυτελεστέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. Πολλάκις δὲ καὶ γυμνω-

γυμνωθείσης αὐτῆς καὶὰ τὸ ἀκρόσιον, ἑ-
ώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων
ωαχύτερα. Ταῦτα ἰδὼν, ἐωὶ πόδας
αὖ εὐθὺς ἀνέςρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὺς
κακοδαίμονας ἐκείνυς, ἑλκομένυς πρὸς αὐ-
τῆς, οὐ τῆς ῥινὸς, ἀλλὰ τῦ πώγωνος,
καὶ καὶὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀνὶ τῆς
Ηρας ξυνόνλας.

ιγ΄. ΠΛ. Τῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας·
οὐ γὰρ πρόδηλος, ὑδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ
Θύρα. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδί-
ζειν ἐωὶ τὴν οἰκίαν· ἐνλαῦθα γὰρ ἐν
Κεραμεικῷ ὑωομενοῦμεν αὐτήν. Η δὲ
ἤδη ωυ ἀφίξεται, ἐωανιῦσα ἐξ Ακαδη-
μίας, ὡς περιωαλήσειε καὶ ἐν τῇ Ποι-
κίλῃ· τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν
αὐτῇ. Μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν. Ορᾷς
τὴν κόσμιον τὴν ἀωὸ τοῦ σχήματος,
τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐωὶ συν-
νοίᾳ ἡρέμα βάδιζυσαν; ΛΟΥ. Πολλὰς
ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βά-
δισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Καίτοι μία
πάνλως

πάνλως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία κὴ ἐν αὐταῖς. ΠΛ. Εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐςὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ιδ'. ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, κὴ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Αριςοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπανλες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γᾶν ἐοίκαλε. Καὶ τίνα τῶτον ξυλλαβόνλες ἄγεῖε; ἦ πᾳ λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐςι; ΠΛ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάνλων γε ἱεροσύλων ἀσεβέςαλος· ὃς τὴν ἱερωλάτην σὲ κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, κὴ ἡμᾶς ἅπανλας, ὁπόσοι τὶ παρὰ σᾶ μαθόνλες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καλαλελοίπαμεν. ΦΙ. Εἶτα ἠγανακτήσαλε λοιδορησαμένᾳ τινὸς, κὴ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκᾲσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι, κὴ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἠτιασάμην προσελθᾶσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορλῇ; Οἶδα γὰρ

ὡς

ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἀναντίον, ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. Τί δ' οὖν αὐτὸν ἄσχετε; ΠΛ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε· φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον, οἷα ἔλεξεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ιέ. ΦΙ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκλεινεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τί θέλων. ΠΛ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα, καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. Μόλις γὰν εὑρόμην, πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛ. Νῦν, ὦ

ὦ καταράλε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμόταλον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύτλων θεάτρῳ καλὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν ὅτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας, ἐωὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ ωράτλοντας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥ. Εἴση αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. Μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Αρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν Ακρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καλαφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ις'. ΦΙ. Υμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσαλε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥ. Τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙ. Αρελὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν· ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ

αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥ. Οὐχ ὁρῶ ἥλιτα γὰ λέγεις. ΦΙ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΥ. Ὁρῶ νῦν μόλις. Ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. Οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ιζ'. ΑΛΗΘ. Ἀτιλε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἄν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὸν Θερσιτιδίου τοῦτον, εὐνοϊκώτατα μοι ὄντε. ΦΙ. Καὶ μάλα, ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗ. Ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία μεθ' ἡμῶν, ὡς

τὸν

τὸν δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον, ἐρασὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν. Σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα· ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. Οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προστολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀπαφυγὰς εὑρισκομένοις· ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος.

ΦΙ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν. Ἄμεινον δὲ, εἰ μὴ τὴν Ἀποδεῖξιν παραλάβοις.

ΑΛ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ιή. ΑΝΑΒ. Ὁρᾷς; προσεταιρίσεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙ. Εἶτα δεδίαττε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑμῶν αὐτῶν, Ἀλήθεια οὖσα;

ΠΛ. Οὐ τοῦτο· ἀλλὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΦΙ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν ἂν μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύ-

ἧς ταύτης συμπαρούσης. Απίωμεν οὖν.

ιθ'. Αλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥ. Εμοὶ Παῤῥησιάδης, Αληθίωνος, τῦ Ελεγξικλέους. ΦΙ. Παλρὶς δέ; ΛΟΥ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Επευφραλιδίων. Αλλὰ τί τῦτο; ϗ γὰρ τύτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧτλον ἐμοῦ βαρβάρυς τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, ϗ ἡ παιδεία, οὐ καλὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. Καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιλο ἔλατλον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ ϗ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙ. Εὖ λέγεις· ἄλλως γῶν τοῦτο ἠρόμην.

κ'. Η τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι τῦτό γε. ΛΟΥ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος· καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιυτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα. ΦΙ. Ηράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥ.

ΛΟΥ. Εὖ. λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα· λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγγενῆ. Πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης· οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταλτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πενιακισμύριοι. Κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε. Ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ ἔστον, δύ' εἶναι δοκοῦσαι. ΛΟΥ. Ἀμείνων σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙ. Ἄγε δὴ, (πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἐνταῦθά που ἐν τῷ προ-

νάω τῆς Πολιάδος διχάζωμεν. Η Ιέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα· ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεάν. ΛΟΥ. Ω Πολιάς, ἐλθέ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα· νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. Εμὲ δ' ἢν τις καλούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σαυλῆς, σῶζε.

κβ'. ΦΙ. Εἶεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα, ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα καλῆγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε· οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. Σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. ΑΝΑ. Τίς ἂν ὁ ἐπιληδειόταλος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥ. Σύ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Αττικὴ,

κὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. Ὥστε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. Ἐπίπαλαι δ' ἂν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα. Κἄν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παραβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς, πληνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχλήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχοι τὴν δίκην.

κγ'. ΠΛ. Μηδαμῶς. Ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. Οὐ γὰρ δὴ κάλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ

δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙ. Αλλ' ἐγὼ αὐτῷ κατηγορήσω· καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δὺ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛ. Ο Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. Μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ καθηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. Εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις· καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. Ορα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

κδ'. ΔΙ. Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν,

μεν, ὑπὲρ ἀπαλῶν ἐρῶ. Κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ, πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα, (φύσει γὰρ ἥμερος καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδήσει· δείξω γὰρ αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς· ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ) ἢπερ τῷ ξύλῳ. Μὴ μέλλε δ' οὖν· ἤδη γὰρ ἐσκέχυται τὸ ὕδωρ, κἀ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, κἀ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορείτω μόνος. ΦΙ. Οὐ δέδιας ἦν, μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰν χραῆσαι βούλομαι. ΦΙ. Γενναῖά σε ταῦτα. Καθίσατε δ' οὖν· σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

κέ. ΔΙ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. Ἵνα γὰρ τὸ καθ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ

Αριστο-

Αριστέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκόμισαν; Α δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς ὁ τρισκατάρατος οὗτοσὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. Ῥήτωρ γάρ τις, ὥς φασιν, ὤν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅσον ἢ δεινότης ἢ ἀκμὴς ἐσεσώρισο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς, γόητας καὶ ἀγυρτῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ ξυνδαιτάλια, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιών, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κρατεῖσθαι, καὶ ἐπαίνεισθαι πρὸς τῶν θεαλῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γάρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι τοῖς

τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, ἢ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην αὐτοῦ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. Καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, ἢ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν· καὶ τὸ σκῶμμα μέρος τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

κς'. Ὁ δὲ τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστέλην τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅστις ἑορτῆς ἐφιείσης, ὅστις ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρ-

χων

αὐτὸς ἔδρασε. Καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ἡ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται, καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον, ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνίζῃ καὶ ὑποκριθῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας, ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα, ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

κζ'. Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. Ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; Χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλός τις ἔτι καταφρονοίη Φιλοσοφίας. Ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. Τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραδραπετεύσαντα

γὼν

γὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπώλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ' ὁ πονηρόταλος ἕτος, δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. Ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

κή. ΑΝΑ. Εὖγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὅσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. ΦΙ. Παύσασθε ἅπαντες· ἔχει τῷ ἀπολογουμένῳ. Σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. Μὴ μέλλε ἔτι.

κθ. ΠΑΡ. Οὐ πάντα μοι, ὦ Φιλοσοφία, καλῶς ἀπηγόρευσε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, παρέλιπεν. Ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθην

ἔφθην εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. Οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὕσλινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. Καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. Εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας.

λ'. Ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον· ἐμοὶ δὲ τὰ σά, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὥρμησας, ἡδίων ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καταβιῶναι. Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τόσδε ἄσανλας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου

νομο-

νομοθέτας ὄντας, καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐσειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτά, μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

λα'. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάθισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν· ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων, ἀνιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴτις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς

αὐτὸς

αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο, πέρα τοῦ μέτρου αὐταῖς προσεοικότα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος· ἀλλά μοι δοκεῖ τάχις' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως καταπεθηλυσμένος πρὸς αὐτό.

λβ'. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πιθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις,

ἤλεγξε,

ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Ὁ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον, ἢ ἀσηλγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτις αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων· (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν·) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκαλεσπᾶσθε.

ΛΥ. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ, τιμὰν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. Οὐκοῦν ἵν' τι-

ρας καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῦν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβῆνα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον· ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριλὴς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιλο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν· καὶ οὐδέν πω ὀργίζονλαι αὐτοῖς ἐκεῖνοι ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο, ἄν, οἶμαι μαστιγωμένων. Οἰκέτην μὲν γάρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πλαῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ηρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπολρόπαιον ὡς, καὶ αἰσχρόν.

λδ'. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν τῶνυ ἀκριβῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες

σχολὲς αὐτὰς ϗ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπαιδεύοιεν, οὕτω βιῶσι. Πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ϗ ἀόρητον εἶναι, ϗ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. Οἱ δὲ ϗ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀρθιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. Τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, ϗ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ϗ

μεμιμημένοι φανόμενοι, καὶ ἐπὶ τὰς κύλικας ἀτενῶς καὶ ἀπρεπῶς φιλοσοφοῦντες, καὶ τὰν ἄκρατον οὐ φέροντες. Οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ, καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα παθήματα ἐκφέρει.

λέ. Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τἄλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. Ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῶν κοινωνικῶν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλῆτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, ἢδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος, ἀπὸ πολλῶν ἀλίγα αἰτῇ

προσελ-

προσελθών, ζωπυρὰ, καὶ ἀωρία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. Οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ πολὲ οἴχεται πάντως ταῦτα ἀωσωλάμενα, πλεφθέντα ὡς ἀληθῶς ἔωη, μάτην δυημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς θραίριβαῖς σκιαμαχήμενα.

λς'. Μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕπασος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. Ην δέ τις ὀβολὸν ἐωιδείζηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, κἢ ἡ ἀρετὴ ἄφυξεν· οἷόν τι κἢ οἱ κύνες πάσχουσιν· ἐωειδάν τις ὀστᾶν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστᾶν ὑλακθοῦσι. Λέγεται δὲ κἢ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμητότατα δὲ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν

μαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν· ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπων ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα καλὸν ῥήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους. Τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης, διελέλυτο, καὶ καλὸν ἐγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

λζ'. Τοιαῦτα καὶ οὗτοι πάσχουσι· καὶ ἐγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔτι πολλὰ παύσομαι διελέγχων καὶ κωμῳδῶν. Περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παρασιτησίων (εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι ἢ σκαιόν. Η τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι;

τί

τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δὲ ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. Η οὐ γάρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλης, τί φαῖεν προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; μὰ Δία Ηρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος. Η διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φασκαῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ πάντα χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; Ἀλλ' ἤνεγκα ἄν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς τέχνης ἀποχρώντως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἄν τις ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ αὐτοὶ φιλοσόφους. Εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὅσα εἶχον. Σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς εἰ ἀληθῆ ἐστι.

ΛΗ. ΦΙ. Μελάσθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. Τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηνεύειν ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μελαχὺ λέγοντος αὐτοῦ κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμην·

μην·

μην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. Ἐγνώριζον γὰρ ἀκούσας ἕκαστον τῶν ποιητῶν αὐτά, καὶ ἀφήμαζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ· καὶ ὅλως ἔδειξε τὰς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. Ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τῆς ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; Τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπάνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινηκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. Ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγῳδείτω. ΔΙ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορούμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

λθ'. ΦΙ. Εἶγε, ὦ Παρρησιάδη· ἀ-

φιεμέν

φίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς· καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότεραν γάρ. Ω μέγα ζεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοτον καλέχοις, καὶ μὴ λήγοις ςεφανοῦσα. ΑΡΕ. Οὐκοῦν δευτέρᾳ κραλῆρος ἤδη καλαρχώμεθα· προσκαλῶμεν καὶ ἐκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. Καὶ ηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάςῳ. ΠΑΡ. Ορθῶς, ὦ Αρελὴ, ἔλεξας. Ωςε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄντρον, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

ΜΙΣΥΛ. Ακουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν, ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Αρελῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. ΠΑΡ. Οραῖς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. Αλλως γὰρ, δεδίασι τὴν Δίκην. Οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν· οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. Εἰ δὲ βούλει

πάντας

πάντας ἥκειν, καὶ τάδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε. ΦΙ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ, ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοὶ δοκεῖ.

μά. ΠΑΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. Ἄκουε, σίγα· ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τῷ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. Δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, ἢ σησαμαῖος πλακοῦς. Ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεωνήσεται. Κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. Πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἑξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. "Κεῖται δ' "ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ "δόμεν, ὃς μελά πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος "εἴη".

μβ'. Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, τὰς δύο μνᾶς ὡς ἥκουσαν

κῆσαν μόνον. Παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ καλὰ τὸ Ασκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Αρειον πάγον ἔτι πλείους· ἔνιοι δὲ, καὶ καλὰ τὸν τῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ κ̀ πρὸς τὰ Ανακεῖα προϑέμενοι κλίμακας, ἀνέρπυσι βομβηδὸν, κὴ Δία, καὶ Βολβυδὸν, ἑαυτῦ δίκην, ἵνα κ̀ καθ' Ομηρον εἴπω· ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀνθεῦθεν "Μυρίοι, ὅσσα "σα τε φύλλα, κ̀ ἄνθεα γίνεται ὥρι". Μεσὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παντα χῦ πήρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλήρια, λιχνεία, ξυλλογισμὸς, φιλαργυρία. Οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνα ἀπῆσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. Τῦτα γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμφαιτό σε μάλιστα, τὸ μηδὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς.

Πιθανώ-

Πιθανώτεροι γὰρ οἱ τοιοῦτοι τῶν πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙ. Ἔστω τοῦτο μὲν ὀλίγον· ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς.

μγ'. ΠΛΑΤΩΝΙ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς. Πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩ. Λήρειτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡΙ. Οὔκουν μέντοι ἀλλ' ἔν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ, ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

μδ'. ΦΙ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες. Ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ᾠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐῶ' ἄλ-

λα

λα γὰρ ἴσε κεκλημένοι. Καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ Ἀλήθεια, διακόσμει τινες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν. Εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι καλὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν ἄριστοι κεκριμένοι. Τοὺς γόητας δὲ, καὶ ὕδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιλοίψομεν, ὡς μὴ ἀνίτωσοι εἶναι τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες.

μέ. Τί τοῦτο; φεύγετε νὴ Δία, κατὰ τῶν γε χρημάτων οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; Κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί κἀν ἔχει, ἆρα θέρμος, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοσυρίτων; Παῤῥήσ. Οὐκ ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον δυπικὸν, καὶ κατόπτρον, καὶ κύβους. ΦΙ. Εὖγε, ὦ γενναῖε· τοιαύτα ἦν καὶ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως. καὶ

μετὰ

μελὰ τούτων ἠξίως λοδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν. ΠΑΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὁντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου. Σὺ δὲ, ὦ Αλήθεια ἐξεύρισκε· ὑπὲρ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικραλῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρησοὺς μεμιγμένοι.

μς'. ΑΛΗ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρησὸς ὤφλαι, καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὑτοῦ τὸν Ελεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. Εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ πρυτανεῖον καλεσάτω. Ην δέ τινι, οἷοι πολλοί εἰσι, κατα-

ταράτῳ

ταράττω ἀνδρὶ ὑποχριλῇ Φιλοσοφίας ἐνλύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράττω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραχυκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῦ μεἰώπυ σίγμαλα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον· ὁ δὲ τύπος τῦ καυλῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. ΦΙ. Εὖγε, ὦ Αλήθεια. Ο δ' Ελεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔσω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥσε κἀκείνους ἀνιβλέπειν τῷ φωτὶ, κὴ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑπεροπῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔσω, ὁ τῷ θαλῷ σεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλεπόντα, καὶ τὴν χεῖρα θρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ καυτήριον τοῦτον, ἀποκειράντα πρότερον τὸν πώγωνα.

μζ'. ΠΑ. Ως ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία· καὶ ἴσει αὐτίκα μάλα τὺς

τὰς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπηκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐσεφανωμένους. Εἰ βούλεσθε μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ Ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην, καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν, ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑ. Οὐκοῦν, ὦ Ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. ΙΕ. Λάμβανε. ΦΙ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΙΕ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. Σὺ δὲ, Πόσειδον ἄναξ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολ-

λοὺς

λὰς ἡμῖν ἀνάπεμψε τῶν ἰχθύων.

μὴ. Αλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμέγεθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν. ΕΛΕΓ. Οὔκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. Οσφραῖται τοῦ χρυσίου. Πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν· εἴληπται· ἀνασπάσωμεν. ΠΑ. Καὶ σὺ ὦ Ελεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; Κύων ὅτός γε. Ηράκλεις, τῶν ὀδόντων. Τί τοῦτο, ὦ γενναιόταλε; εἴληφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. Εξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουλί. Κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον. Η δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐῶ' ἄλλως δελεάσωμεν. ΠΑ. Εὖ ἔχει· τί φῄς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙ.

Οὐδαμῶς. ΠΑ. Τί οὖν, πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙ. Πολὺ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος. Ἄφες αὐτὸν καὶ τὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας. Σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. Ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑ. Θαῤῥεῖ, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

μθ'. ΠΑ. Ἰδού, τις ἄλλος οὗτος, ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆτά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον. Κατέπιεν· ἔχεται· ἀνασπάσθω. Τίς ἐστιν; ΔΙ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. ΠΛ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑ. Τί φὴς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

νέ. ΔΙ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον τραγιόνλα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον τὴν χρόαν) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχονλα. Ὁρᾷς, ὦ Ελεγχε; ὁ τὸν Αριστέλην πραττοιόμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν. Εἶτα πάλιν ἀπενήξαλο· περιτρόπει ἀκριβῶς· αὖθις ἐπανῆλθεν· ἔχανεν, εἴληπλαι, ἀνιμήσθω. ΑΡΙ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτῦ, ὦ Παῤῥησιάδη· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστιν. ΠΑ. Οὐκοῦν κὴ ὗτος, Αριστότελες, καλὰ τῶν πέλρων.

νά. ΔΙ. Αλλ' ἰδοὺ, πολλύς που τὺς ἰχθῦς ὁρῶ καλὰ ταυλὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτέλραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπλοτέρυς. Ηπου σαγήνης ἐπ' αὐτὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. Ικανὰν εἰ κἄν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαμεν. Ηξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύταλος ᾖ. ΕΛ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιᾶς,

ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καὶ ἀπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑ. Καθῆκα· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐωιλέλει τὴν ἄγραι. Βαβαὶ, μάχονται περὶ τῦ δελέατος. Καὶ οἱ μὲν ξυνάμα πολλοὶ περιρώγυσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύλες, ἔχονται τῦ χρυσίυ. Εὖ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐωώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; Καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. Αλλὰ σὺ, ὦ Ελεγχε, εἰπὲ ὄνηνα ἔχει διδάσκαλον αὐτῦ. ΕΛ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. Σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Αθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτὺς ποιεῖν; ΧΡ. Νὴ Δία ὑβριστικὰ ἐρωτᾶς, ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιούτυς ὄνους. ΠΑ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ

δέος

δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

νϚ'. ΦΙ. Ἄλις, ὦ Παῤῥησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τίς σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀπολίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. Ὡς ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπαλήσασαι. Καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. Σὺ δὲ, καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἴοντες, ἢ σεφανῶτε, ἢ ἐξανδραποδίζεσθε, ὡς ἔφην. ΠΑ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. Ἡμεῖς δὲ καλέσωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀωτέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; οὐδὲν διοίσει τοῦτο. Πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι πότ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

ΠΩΣ ΔΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

α'. Ἀβδηρίταις, φασὶ Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ ῥῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος, πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. Εἰς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῄσῃ τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινδύνευσαν, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρο-

Ανδρομέδαν ἐμονῴδησεν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῆεσαν· καὶ μεσὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπαύλων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, "Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, "Ερως." Καὶ τἆλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοάπλων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. Αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν, Αρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ θορύβῳ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ανδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθάνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ανδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην περιπεπλομένης.

β'. Ως οὖν ἓν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Αβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν·

ριελήλυθεν· ὐχ ὥςε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τῦτο παρέπαιον, ἀλλοδρίοις ἰαμβείοις, ὐ φαύλοις καὶ εσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταυτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τὺς βαρβάρυς, καὶ τὰ ἐν Αρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱςορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ηρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶνλες ἡμῖν ἄωανλες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἆρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀωάνλων παλήρ· εἴ γε μὴ συγγραφέας τοσύτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.

γ'. Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶνλα, μὴ ἀκόνλά με, τὸ τῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγελο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτλονλο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τῦ τείχυς, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποςηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων, ὑπουργῶν.

γῶν. Ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράτ|οι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα ἡ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύ|σχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀρ|γεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐρ|γαζομένοις.

δ'. Καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καμρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυναλόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγ|γράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ καλὰ τῶν πελῶν κυλίει τις, καὶ μάλισα, οἷον τοὐμὸν τοῦτο ωιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρ|τερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα

μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλαίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. Τί οὖν ἔγνωσαί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐσῶν; ἐγώ σοι φράσω. Τούτου μὲν κατωνῶ, καὶ κύμαλος, καὶ φρονλίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν· παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος.

ε'. Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν· ἀλλὰ πάνυ ῥᾳδιον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἄπονός εἶναι, ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥᾳθύμως συντεθῆναι

τεθῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς Φρονίδος δεόμενον, ἤν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συνθείη. Οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιτρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὀψόσοις ἀποτελέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδοκται ἡ ἰσορία. Εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἄπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. Ομως δὲ οὐ χεῖρον ἂν πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συναίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ινδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συνθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν ἂν τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ

περ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

ς'. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς Συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τὴς ὀρθῆς, καὶ ἐφ' εὐθὺ ἀγάγοις· ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. Ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὅσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. Ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρὸ-

σης

σης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. Κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

ζ'. Α δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιπλήττων, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀνατεθάσῃς τὰ ὦτα. Οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων. Καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἥλικον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμέν· ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τὸ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μυστικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα· εἴ γε τῷ μὲν

μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνῳ ἐνὸς μέλει, ὁπασοῦν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φρονίσειεν· ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρληρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

ή. Ετι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. Ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκραιὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. Ἐνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑψοτέρων ἅρμα ζεύξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένως ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς· οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποῤῥαγείσης ἐκείνης, συνυρίβῃ τὰ πάντα καλενεχ-

καλενεχθέντα. Αλλὰ κἂν Αγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Αρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ατρέως καὶ Αερόπης· ἐπεὶ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Αρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῷ. Η ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τεραλείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν παλαιστῶν τούτων,

τύτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, ἀλυργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ Φύκιον ἐνίβοι, καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ· Ηράκλεις, ὡς καταγέλασον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰτχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

ϑ'. Καὶ οὐ τῦτό φημι ὡς οὐχὶ χὴ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτά, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. Οσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, χὴ χρήσιμον, καὶ διὰ τῦτο εἰσποιῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, χὴ εὐφραῖνον τὰς ἐντυχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι· ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθῦς μόνου συνάγεται· τὸ

τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῆ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ηρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ισιδότου, γενναίδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑταίρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Αλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐποιήσατο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

ί Ετι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ, τὸ κωμῳδῆ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸν συμφέροντα καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐποιήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, ὡς οὐκ ἄν τι λάθοι παραδραμὸν, ὀξύτερον

μὲν τῦ Αργυ ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τῦ σώματος, ἀρμοστικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παραχεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινέτας. Ην δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τῦ μέτριου τὴν ἱστορίαν μύθοις, κὴ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχις' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ηρακλεῖ. Εωρακέναι γάρ πυ σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ομφάλῃ δυλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτῦ περιβεβλημένην, κὴ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχυσαν, ὡς Ηρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, κὴ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ομφάλης τῷ σανδάλῳ· κὴ τὸ θέαμα, αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνυσα,

νοσα, καὶ τῦ θεῦ τὸ ἀνθρῶδες ἀσχημόνως καθαθηλυνόμενον.

ια'. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τῦ πράγματος. Ἑκάστου γὰρ δή τοῦ ἰδιόν τι, καλόν ἐστιν. Εἰ δὲ τῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. Ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινυμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵῦς αὐτῦς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινυμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ καθ' τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴασιν, ὑφ' ἐπισκιάζυσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

ιβ'. Ὡς δὲ οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ μάλιστα ἐφιέμενοι· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀπορρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἂν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. Ὥσπερ Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Πώρῳ, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ἤρετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀρετάς τινας αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀναπαλήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὴν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μελακοσμήσειν τὸ ὄρος

ἐς

ἐς ὁμοιότητα τῆ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπῃνῆς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔτ' ἄλλ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

ιγ'. Πῆ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκλὸς εἰ μή τις κωμικῆ ἀνάγκῃ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμενος, ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. Τοιοῦτοι τῶν συγγραφέων οἱ πολλοί εἰσι, τὸ τέρπειν, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. Οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸ πᾶν δὲ, ὑπόπλεον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. Εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καλαμεμίχ-

θαι

θαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου. ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

ιϛ. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι, ὁπόσα μέμνημαι ἕναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀσεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι. Εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα ἔϊκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα· οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ,

τῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Εἶτ' ἐπῆγεν ὑστὲρ αὐτῷ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς ὕσας. Ηδη δὲ κατιὼν, ἐωήνει καὶ τὴν παλιρίδα τὴν Μιλήσιον, προσιθεὶς ὡς ἄμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ομήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς παλιρίδος. Εἶτ' ἐωὶ τέλει τοῦ Φροιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς, ἐωὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καλαπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώταλος, κὴ κάκις' ἀπολλύμενος Οὐολόγεσος, ἤρξαλο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. Οὗτος μὲν τοιαῦτα.

ιε. Ετερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωλὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχελύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν

τῷ ἐαυτῆς ὀνόματι ἤρξατο, χαρακτῆρα ἀρχῶν ἀσασῶν, καὶ θύμῳ τῷ Ατλαντοῦ ἀσοπνέουσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ρωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισαμένου· ὥστε μειά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Αρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παρασησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ρωμαίων αἱρεμένοις ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πολὺν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; Τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον καλέσῃ, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν θάττονα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Αθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς

καὶ

καὶ ὅσα ἀπειλθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. Καὶ γὰρ αὖ κἀ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐνδρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνῳ λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐδ' αὐτὴν, νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἅτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ρωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, κἀ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐποικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως ζυνᾴδοντα.

ιϛ'. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κωμῳδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπελὲς, οἷον καὶ ζωγράφος ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν

μέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στραλιᾷ. Πλὴν ἀλλὰ μειρακιώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προσηκόντως. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτὸν, ὅτι οὕτως ἐπέστραφε τὰ βιβλία τραχυτέρου, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῆς τῶν κονιοφόρων ἕκτης, ἱστοριῶν Παρθικῶν. Καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς· καὶ, νὴ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ασκληπιὸς μὲν, Απόλλωνος υἱὸς, Απόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. Καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ιάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πεῖραν, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς,

καὶ

καὶ τὰ ὠλείσα, οἷα ἐκ τριόδε.

ιζ'. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. Ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγινώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. Εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἀσανλι σχήματι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιςα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνημμένα κἀκεῖνα. Καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιςα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ῥύγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη

συγγράφειν

συγγράφειν ἀξιοῦσι. Τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καλλιτεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

η. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἦρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ρωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν, ἣν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἑώικει.

θ'. Ἄλλός τις ἀοίδιμος ἐστὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδη, καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον· καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασσιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελλικόν·

κόν. Η γοῦν ἀσωὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. Η μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναζυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ηρακλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τέτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Οσρόυ κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον καλέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό. Σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

κ'. Τῶν γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐστὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. Καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν

ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, ἄρλι τῦ δε-
σπότυ κληρονομήσανλι, ὃς οὔτε τὴν ἐ-
σθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὅτε
δειπνῆσαι καλὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας
πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λα-
γῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαλαι ἔτνυς
τινὸς, ἢ ταρίχυ, ἐς ἂν διαῤῥαγῇ ἐ-
σθίων· Οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ
τραύμαλα συνέῤραφε πάνυ ἀῳθανα, κὴ
θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκλυλον
τῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐ-
τίκα ἐλελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσανλος μό-
νον Πρίσκου τῦ ῥαληγῦ, ἑῳλὰ καὶ εἴ-
κοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· Ετι δὲ, κὴ
ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῦτο μὲν,
καὶ παρὰ τὰ γεῤραμμένα ἐν ταῖς τῶν
ἀρχόνλων ἐῳσολαῖς ἐψεύσαλο. Εῳὶ γὰρ
Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν
μυριάδας ἑῳλὰ, καὶ τριάκονλα, καὶ ἓξ
πρὸς διακοσίοις· Ρωμαίων δὲ, μόνυς δύο,
καὶ τραυμαλίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα
ὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιλο.

κα'.

καί. Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ατλικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταλον, ἠξίωσεν οὕτω κὴ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ρωμαίων, κὴ μεταγράψαι ἐς τὸ Ελληνικὸν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σαλυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, κὴ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. Ετι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανῆ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπατῆνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀπωθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀπεσχόμενος· τῆτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάναλον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἑκτὸς εἰ μὴ τῆθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Οσρόης εἰσήκει περιμένων ἐς' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τῆτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης.

κϛ'. Τὰς δὲ κὴ ποιητικοῖς ὀνόμασιν,

ὧ

ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένῳ, πῶ ἄν τις θείη, τὼς λέγοντας, ἐλέλυξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐθαύμασε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Εθεσσαὶ μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγδεῖτο, καὶ ὄτλοβος ἦν, καὶ κόναβος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα, μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στραλοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στραλιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο· καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἔοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλῷ ἐπιβεβηκότι, θαλέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

κγ'. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἄν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπί-

ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μελὰ ταῦτα πάντως ἀκάσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ ταῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ πε Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκάσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνει ὄρος. Χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναδὸν τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσᾶν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκατλιμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. Ἰδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τῷ Ῥοδίων Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλως αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείῳ καὶ Παρυσάτιδος

ρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλως τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμια ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς; ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν.

κδ'. Καίτοι ταῦτα πάντα φορτικά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διαλέξεως ἁμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τὰς τόσας αὐτὰς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμὰς ὅλας, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ῥᾳθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχών, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐωὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπης λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμὰς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἁρπάσας ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν

Μεσοπο-

Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκαλέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονυχὶ τῶ τείχους ψαύοντων. Τὸ δὲ κῆ γελοῖον, εἴ σοι νῦν; ὦ Φίλων, ἀπολοίμην, ὡς ὑ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμασὸς συγγραφεὺς ἀπῴκισε.

κέ. Νὴ Δία, κἀκεῖνο κομιδῆ πιθανὸν περὶ τῶ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐωμοσάμενος, ἢ μὴν ἀκῶσαί τινος τῶν ἐξ αὐτῶ τῶ ἔργου διαφυγόντων. Οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ὅτε φαρμάκω πιεῖν, ὅτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. Εἰδὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωτο, καθάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν ἑλεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός

γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

κς'. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιλάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπιπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. Ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἄμιλλα. Θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορευσεν αὐτῷ, ὡς ἐμὲ νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. Σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος

ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ενυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήμορευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἡδονὰς τὰς παρούσας ἀπωλίας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Αφράνιον. Εγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ καλεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαπεσφάξας, ἀπέθανε.

κζ'. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθείς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μεταβήσομαι, τὴν Συμβολήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. Εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύ-

ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες. Ωσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ολυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ἄλλοις εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔζεσον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιών.

ΚΗ. Εγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραθραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἰππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καλαλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παραλιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν

αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἢ ἀδελφὸς αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. Μῦθοι τὰ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς διαβάσειεν αὐτὸς ἐς τὴν Μαυρουσίαν, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐθηρίαλο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γινομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σωρηδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάφος παμμεγέθεις ἀξίως ὠνούμενον. Εἰ δὲ μὴ νὺξ καλέλαβε, τάχα κὴ συνεδείπνει μεθ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάφων ἐσκευασμένων. Ἀτερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ρωμαίοις ἀφόρητος εἰ Μασσάκας ὁ Μαῦρος διέφων, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατό-

τραλόσεδον. Καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀνέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. Τωγάρ οἱ εἰκότως ἄν τις εἴποι τὰς τοιάτας, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῷ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

κθ'. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, ὃς τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· Ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. Καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἄπαντα ἑωράκει, ὥστε τὰς θράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ,

γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δρά-
κοντας παμμεγέθεις εἶναι γενομένους ἐν
τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰνδικήν·
τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγά-
λων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ
πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν
αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι,
λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμί-
οις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω
καταποθῆναι· καὶ ἄλλους περιστειραθέν-
των αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι ἢ συγκλασθῆ-
ναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν
ἀσφαλεῖ μέντοι, ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποι-
ούμενος τὴν σκοπήν. Καὶ εὖγε ἐποίησε,
μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ
ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν
εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα
καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐρ-
γασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλά,
καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρα-
νείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν.
Καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνω-

σκε,

σχε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. Πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

λά. Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πενταχοσίοις καὶ ὅλοις ἔτεσι περιλαβών, συνέγραψε· καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. Τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

λά. Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα

λονία συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου, καὶ τὴν Οσρόου σφαγήν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐτὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητόν ἡμῖν Θρίαμβον· ὕτω πάνυ μανικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ομόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. Τὰ δ' ἐν Ινδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. Καὶ οὐκ ὑποσχέσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ινδικῆς ἤδη συντέταχται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν

Ινδὸν

Ινδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐτέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ Θαυμασὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μαζάρίδας, ἢ ἀπ' Οξυδρακῶν ἐπιστελεῖ.

λϛ'. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρᾶσι, τὰ μὲν ἀξιόπιστα οὐθ' ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν, καθ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. Καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τὸ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. Καὶ αὖ, Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ατθίδος δηλονότι. Αλλος ἀσειότερον παραπολύ. Ανέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· ὃ δ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας ὅτω καλὰς ὅσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ

μέρος

μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θαλέρα ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀπεισάγει.

λγ'. Καὶ δὴ τὸ χωρίον ᾧ φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείσια, ἤδη, ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. Ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης, οὐκ ἀναιρέσθαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν καὶ ὃ ὑδεὶς ἄν, ἀλλ' ὑδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο.

λδ'. Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-

ἐχεῖ

ἐχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγενεσενημένη ἔσω. Ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. Οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μέλαπλάσαι καὶ μελακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύναλο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

λε΄. Αλλὰ πῶς τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ικκος, καὶ Ηρόδικος, καὶ Θέων καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς οὐχ ὑποσχοιτο ἂν σοι τοῦτον Περδίκκαν παραλαβόντες, (εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ διὰ ταῦτα καλεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Αντίοχος ὁ τοῦ, Σελεύκου, Στρατονίκης ἐκείνης,

νης,) ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀνδριάντα, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μελὰ τῆς τέχνης. Ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποστάσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. Οὐ γὰρ ὀνείνων παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῇ φύσει ζυνελῶν, καὶ ἄρτια πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄκρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν.

λς'. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνεῖον εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. Ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ἤυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. Νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. Ὑποδείξαν-

τος δέ τινος, ῥᾷσά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ.

λζ'. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἄν, εἰ ἐστρατεύετο, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ τακτομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐστὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἴλαι, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν καλοκαγαθίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι.

λη'. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν

ἐπὶ

ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Ἀλλὰ μὴν μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὰν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀγέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δεικνύσθαι· μήτε Ἀλέξανδρος ἀπᾶσθαι ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφουσι. Οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ καλέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ ξυμπᾶσα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσοῤῥῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυσχερῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶνται,

χῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καλαδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐλλὸς εἰ μὴ ἐνέσεσθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸν ἀνάπλοον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύναλο, φᾶσον ἂν ἐμὲ καλαμῶ λεπλῷ τὸν Θουκυδίδην ἀναιρέσθαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παραλείχθμα, καλαδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάπλουν Γύλιππον διαπειρᾶσθαι μεταξὺ ἀπολειχίζοντα, καὶ ἀποσαφεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μελὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταπρέψειε.

λθ'. Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον, ἓν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. Τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιλο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀλκιβιάδης ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν,

φυρᾶν, καὶ ςρεπλὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. Αλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θυκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. Εν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱςορίας, καὶ μόνῃ δυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱςορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. Καὶ ὅλως, πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκούσεις, ἀλλ' εἰς τὰς μελὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

μ'. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι ἡ ἱςορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέςραπο, οὐ μεῖον ἢ κωμωδικὴν ἡ γυμναςική. Αλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν, ὡς ἡδέως ἂν

ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ Ονησίκριτε, ἀποθανών, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. Εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀποζῶνται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀναπαύσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Ομήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Αχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. Οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὔ τινος ἕνεκα ἐψεύσθαι ἄν.

μαί. Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θαλέρῳ

τι

τι ἀωνείμαι πλεῖον τῦ δέοντος. Ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων.

μβ'. Ο δ' οὖν Θυκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ηρόδοτον, ἄχρι τῦ καὶ Μύσας κληθῆναι αὐτῦ τὰ βιβλία· κλῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἢπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσί.

μγ'. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν

μὲν,

μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύσοιχος ἔσω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

μδ'. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ ζυγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάντα ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς ζημιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. Καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιλήπτευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους.

με'.

μέ. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπλέσθω τι καὶ ποιητῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διημμένη ἡ ἐκείνη, καὶ μάλιοθ' ὁπόταν παραλάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. Δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπιριάσαντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων ζυνεσταλμένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιυμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα. κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντία, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποφυία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Ἀμεινον ἂν ἐφ' ἵππου ὀχυμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἑπομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολεί-

ποιλο

ποιτο τῆς Φορᾶς.

μς΄. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ χῇ μέσῃ χρηστέον, ἵνα τε ἄγαν ἀφισάντα, χῇ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ συνάπτοντα. Τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὰ δὲ ἀηδὲς τοῖς ἀκούσι.

μζ΄. Τὰ δὲ πράγματα αὐτά, οὐχ ὡς ἔτυχε συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, χῇ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. Εἰ δὲ μή, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, χῇ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. Καὶνταῦθα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶ πιθανωτέρου ἔσω.

μη΄. Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. Εἶτα

τα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει, καὶ σχηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

μθ'. Καὶ ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ομήρου Διΐ, ἄρτι μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. Καλὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ρωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παραλάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προτηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. Ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. Ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τραπάνῃ τὰ γινόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

ν'.

ν'. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέχω, μὴ ἐς πόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· ἢ φήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἔπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλεσείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπότεν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα ζπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιτο.

να'. Μάλιστα δὲ καλόπλοκον ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ ζιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κένιρον· καὶ ὁποίας ἂν δέζηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαύτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάζροφον δὲ, ἢ παράχρυν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐζι, καὶ εἰρήσεται, πέπραται γὰρ ἤδη· δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥζε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν·

εἴπωσιν. Ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. Οὐδὲ γὰρ οὗτοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προσεβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων παρισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον, τῷ χρυσῷ. Καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. Τοιοῦτο δή τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέσαι ἐποιδεῖξαι αὐτά. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ.

νϛ'. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ

καὶ ἀπροοιμίαστον μέν πολε ποιήσεσθαι τὴν ἀρχήν, ὅταν μὴ πάνυ καλεωσείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ ϗ τότε φροιμίῳ χρήσεσθαι, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων.

νγ΄. Οτὸταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. Προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. Εὐμαθῆ δὲ ϗ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

νδ΄. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ηρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ελληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας Βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν

τε

τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

νε'. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον. Εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔσω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. Ἀπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. Εἶτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω, τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. Απόλυτα γὰρ καὶ ἐνελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις

λήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δεύτερῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

νς'. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. Λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. Οὐδὲ γὰρ ἦν ἑστιᾶς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἦ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ ζυσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑποδασυρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύασο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

νζ'. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως

λως παρεισδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῆ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τῆ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν· οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. Καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἄν, οἶει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσας ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὰς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεως σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἰσὶ γὰρ

οὕτω

οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅ-
μως ἐπιλαμβάνεται αὐτῷ τὰ γεγενημένα,
πολλὰ ὄντα.

νη. Ην δέ ποτε καὶ λόγους ἐρωτά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖται ἐνίοτε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

νθ. Ἐπαινοῦσι μὲν γὰρ οἱ ῥήτορες, πάνυ ὠφελιμένοι, καὶ περιεσπασμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. Καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔχεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ἠγορωνίτι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

ξ. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μέν, οὐ μὴν πιστέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅ-

πως

πως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσωσι περὶ αὐτοῦ· Σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιῤῥεωέστερος.

ξά. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνω μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ Ζοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστὸς, οὐδὲν ὠδὲ κολακευτικὸν, ὠδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθείας ἕνεκα πᾶσι. Τοῦτ' εἰ ζωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θείτο ἄν, οὕτως ὀλισχρονίους οὔσας.

ξϛ'. Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς πλωτιζομένοις, ἐπὶ πο-

λὺ τῆς θαλάτ]ης, κ᾽ μὴ καταφέροιν]ο εἰς τὴν Παραλονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν, καὶ ἄφυκ]ον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρμαθα. Οἰκοδομήσας δ᾽ν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τ]άνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τ᾽ν ὄνομα τοῦ τότε βασιλεύον]ος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένε]ο, πάνυ ὀλίγου χρόνῳ ξυνεκτησούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. Οὕτως οὐδ᾽ ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἐώρα· ἀλλ᾽ εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν ἑστήκῃ ὁ πύργος, κ᾽ μένῃ αὐτ᾽ ἡ τέχνη.

ξγ΄. Χρὴ τοίνυν κ᾽ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις.

μένοις. Οὗτός σοι κανὼν καὶ ϛάθμη ἰϛορίας δικαίας. Καὶ εἰ μὲν ϛαθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. Εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανείῳ.

ΤΕΛΟΣ.

DIALOGUS I.

VENERIS ET CUPIDINIS.

1. QUID est enimvero, Cupido, quòd alios quidem deos debellâris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, A

* Pulchrè innuit hoc dialogo Lucianus, ad Amoris ictus optimum esse munimentum firmitatem mentis cum assiduis conjunctam vel animi vel corporis exercitationibus.

P. 1. l. 1. ὦ Ἔρως] Martis et Veneris fuit filius, quem delusi veteres ingentis potentiæ amoris esse deum voluerunt. Pingebatur puer imberbis, cæcus, alatus, facem gestans et sagittas, quārum una cuspide aurātā vulneratos ad amorem, altera plumbeā ad odium impellit: quorum omnium rationem pulcherrimis versibus Pius pontifex et Marullus ingeniosissimè complexi sunt. *Leedes.*

Ibid l. 3. τὸν Δία] Jupiter, Neptunus, et Pluto, Saturni

nem, Rheam, me quoque matrem; a ſolâ verò abſtineas Minervâ, et adversùs illam nullum habeat incendium tua fax, vacua ſit ſagittis

Saturni et Opis filii fuerunt. Verùm Jupiter Junonem ſororem ſuam eodem ſecum partu editam uxorem duxit, et cum Plutone Neptunoque regnum partitus, Olympum ſibi reſervans habitavit. Quàm inſignis ſtupris et adulteriis fuerit, non ipſe tantùm, ſed et reliqua gentilium caterva, poetarum carmina perſonant, et numeroſa ex variis mulieribus ſuſcepta ſoboles docet. *L.*

P. 1. l. 3. τὸν Ἀπόλλω] Jovis et Latonæ filius, a poetis dicitur medicinæ artis repertor, divinationis deus, et Muſarum præſes. *L.*

Ibid. l. 4. τὴν Ῥέαν] Inſignis hæc Juntinæ Edit. mutatio: reliquæ enim omnes Ἥρας. At Junonis amores quis novit? *Solanus.* * De Rheâ infrà, Dialog. 4.

Ibid. l. 5. τῆς Ἀθηνᾶς] Sapientiæ et omnium bonarum artium dea appellatur. Hanc dicunt poetæ Jovis filiam ſine matre: cum enim Jupiter videret Junonem uxorem ſuam non ferentem liberos, percuſſo capite armatam Minervam emiſit. Ovid. in III. Faſtorum:

An quia de capitis fertur ſine matre paterni
Vertice cum clypeo proſiluiſſe ſuo?

Eadem dicitur belli inventrix et princeps. Hanc torvam oculis, et armis inſignem, longamque haſtam cum chryſtallino clypeo, in quo erat caput Meduſæ, ferre dicunt poetæ. De qua re talem fingunt poetæ fabulam. Meduſa, una Gorgonum, cum a Neptuno in templo Minervæ ſtuprata eſſet, irata dea, ne tantum crimen inultum maneret, crines ejus, quibus Neptuno placuerat, in angues vertit, deditque ut eam aſpicientes in ſaxa verterentur. Hanc poſtea Perſeus Jovis et Danaës filius, acceptis

ſagittis pharetra, tuque ipſe quaſi tractandi arcûs, et collineandi ſis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis eſt, et torva, atque admodum virilis. Quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quaſſatâ criſtâ perterrefacit me, et contremiſco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmaſti ipſum, ac viciſti. CUP. At iſte ultro admittit me, atque invitat: Minerva contrà ſemper ſuſpicioſa torvè me intuetur: quin aliquando temere illam prætervolavi, propiùs admotâ face; illa confeſtim, Si ad me accedis, inquit, per patrem juro, haſtâ te transfixum, aut pede correptum, in Tartarum injiciam, aut ipſa dilaceratum peſſumdabo.

acceptis talaribus et falcato enſe Mercurii, item ſcuto Palladis, Meduſam unico ictu interemit. Unde Pallas, ut terribilior hoſtibus videretur, Gorgonis caput in ſuo clypeo geſtavit. Ovid.

Gorgonium crinem turpes mutavit in hydros:
Nunc quoque, ut attonitos formidine terreat hoſtes,
Pectore in adverſo, quos fecit, ſuſtinet angues. L.

P. 2. l. 6. ὑφορᾶται] Hoc eſt, *ſuſpectum habet, et diligenter, ne noceat, obſervat.* Ariſtot. π. Ζώων, I. 44. de Leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν. *Hemſterhuſius.*

Ibid. l. 11. τὸν Τάρταρον] Eſt propriè locus infimus infernorum. *L.*

dabo. Multa ejuſmodi eſt interminata: tum porro acerbum cernit, habetque ad pectus faciem quandam formidoloſam, ſerpentibus comatam, quam ego maximè metuo: territat enim me, et cum eò oculos converto, in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidâris fulmen Jovis. Muſæ verò cur tibi ſunt invulneratæ, et extra teli jactum poſitæ? an et illæ criſtas concutiunt, et Gorgonas prætendunt? CUP. Revereor illas, mater: nam venerandæ ſunt, et ſemper quiddam commeditantur, et cantu diſtinentur; atque ipſe adſto ſæpiùs illis, delinitus carmine. VEN. Age, mitte et iſtas, quia verendæ: at Dianam quid eſt, cur non vulneres? CUP. In ſummâ, ne conſequi

P. 2. penult. Μῦσαι] Ut dicit Heſiodus, ex Jove et Mnemoſynâ, hoc eſt memoriâ, natæ ſunt; et ſunt novem, quarum nomina et inventa ſic percurrit Virg. Clio Hiſtorias invenit: Melpomene tragœdias: Thalia comœdias: Euterpe tibias: Terpſichore pſalterium: Erato geometriam: Calliope literas: Urania aſtrologiam: Polyhymnia rhetoricam. *L.*

P. 3. l. 7. Ἄρτεμιν] Jovis filia ex Latonâ eodem partu cum Apolline nata dicitur, quæ virginitatis ſtudio hominum conſortia fugiens, ſylvas incolebat venationi intenta: quare cum arcu et pharetrâ illam inceſſiſſe ſcribunt poetæ. *L.*

consequi quidem illam licet, fugientem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus fili? CUP. Venationis, et cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, et sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: cæteroquin fratrem ejus, arcitenentem et ipsum, ac longè jaculantem—VEN. Scio, nate, *quid velis*: frequenter ipsum arcu fixisti.

DIAL. II.

APOLLINIS ET VULCANI.

1. VIdistin', Apollo, Maiæ filiolum, modò editum; quàm pulcher est, arridetque omnibus, et jam tale quiddam præfert, quasi in magnum aliquod bonum evasurus sit? AP. Illumne ego dixero infantem, Vulcane, aut *in* magnum *evasurum* bonum,

Ibid. l. 15. ἀδιλφὸν] Accusativus ἀδιλφὸν respicit verbum καλιγωνισάμην, κατιλόξευσα, aut aliquid tale, quod dicturus erat Cupido, si passa esset Venus. *L.*

P. 4. l. 4. τῆς Μαίας βρέφος] i. e. Mercurius. Ille enim Jovis et Maiæ filius, furax et fraudulentus semper audiens. *L.*

num, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VU. Eccui male facere poſſit recèns natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt: aut Martem; illius enim eduxit clam vaginâ gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu et ſagittis.

2. VU. Hæc iſte recèns natus, qui vix movere ſe poterat in faſciis? AP. Experiere, Vulcane, ſi modò ad te aliquando venerit. VU. Atqui jam acceſſit. AP. Quid ergo? cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit? VU. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inſpice diligenter. VU. Per Jovem, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VU. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem furandi?

3. AP. Non tu illum audiviſti jam loquentem argutula quædam et volubilia: quin et miniſtrare nobis vult: herì verò provocatum Cupidinem luctando dejecit ſtatim, neſcio quomodo

P. 4. l. 9. Ιαπετῦ] Japetus, ut ferunt, Cœli et Terræ filius; quo neminem hominum credunt Græci antiquiorem. *L.*

Ibid. l. 12. τὴν τρίαιναν] Singulis deorum ſingula inſignia; Neptuno tridens, Marti framea ſeu gladius, Apollini arcus et ſagittæ, Jovi ſceptrum et fulmina. *L.*

P. 5. l. 9. ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobilitate promptum.* Hemſt.

quomodo ſubducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris ceſtum ſurripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis ſceptrum; et niſi gravius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VU. Agilem quendam et alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantùm, ſed et jam muſicum. VU. Id quo indicio colligere potes?

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam cum inveniſſet, inſtrumentum ex eâ muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, et aſſerculo ſuppoſito, fideſque

P. 6. l. 2. τῷ τῦτο] Pro interrogativo τίνι, et deeſt τρόπῳ: nam integrum eſſet τῷ τρόπῳ, aut τίνι τρόπῳ. *L.*

Ibid. l. 3. χελώνην] Sunt qui dicunt iſtam teſtudinem eſſe repertam juxta Nilum poſt diluvium; quæ, cùm conſumptâ carne arida eſſet, percuſſis nervis ſuperſtitibus edidit ſonum: quo monitus, non ut hîc traditur, ſed ad ejus exemplar lyram, quam ὄργανον vocat Lucianus, compegit Mercurius. *L.*

Ibid. l. 6. κολλάβες] Pro καλάμες legendum ex MS. Κόλλαβοι ſunt *paxilli* vel *claviculæ*, quibus fides in lyris intenduntur: πήχεις verò ſunt manubria (Hyginus *brachia* vertit:) ζυγὸς, ſive ut aliis ζύγωμα, jugum, eſt tranſverſum tranſtillum, in ſummâ citharâ, cui chordæ annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quo nullum illæ ſonum edebant: olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur

fideſque intendens ſeptem, canit valde tenerum quiddam, ô Vulcane, et concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed præ nimio agendi ſtudio uſque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam. Alis autem eſt inſtructus: et virgam quandam

adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut eruditè Scaliger oſtendit, ad Manil. p. 420. Qui veteres lyras in nummis et marmoribus, ubi ſæpius occurrunt, vidit, faciliùs hæc intelliget. *Grævius.*

P. 6. l. 7. ἑπτὰ χορδὰς] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicunt primò fuiſſe tantùm tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macrob. Saturn. I. 19. Pol. Virg. de rerum invent. I. 15. Diod. Sic. I. et V. Sentit cum Luciano Horatius I. 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. L.

Ibid. l. 9. κἀμὲ——κιθαρίζειν] Si rectè hîc Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. I. 21. ſic ait: *lyrâ ſibi conceſſâ, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventâ a ſe citharâ, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter (quas multi temere confundunt) lyram et citharam, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere Martinius in Lexico ad vocem *Lyra*, at quàm feliciter, judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. *L.*

Ibid.

quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VU. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem, forcipem *furto ſublatum*. VU. Rectè ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

Ibid. l. 15. ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virgâ Homerus Od. V. cujus verba expreſſit Virgil. Æneid. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, et lumina morte reſignat.
Cognatus.

Ibid. l. 17. ἐγὼ——ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam Mercurio ab Apolline fuiſſe traditam, acceptâ ab eo lyrâ. Vide Servium in Virg. Æn. IV. *L.*

DIAL. III.

MERCURII ET MAIÆ.

3. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAI. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MER. Quidni dicam, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? manè quidem, mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet; et poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, et perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem;

P. 7. l. 2. Μαίας] Atlantis ex Pleione conjuge filia Jovi concubuit, atque ex eo peperit Mercurium; quam Juno præ omnibus pellicibus adamavit; ita ut Mercurium mox natum ſuis uberibus lactaverit, ſicque divino lacte perfuſus, licet ex mortali natus, immortalis tamen effectus eſt, dictuſque eſt Mercurius, deus facundiæ, mercatorum, palæſtræ, furum, nunciuſque et interpres deorum, galero tegitur, alata fert talaria, et virgam caduceam. *L.*

* Ibid. l. 3. Ἔστι γάρ] Abruptè incipit dialogus, quaſi interroganti Maiæ, τί ἀγανακτεῖς, ὦ τέκνον, reſpondeat Mercurius, εἰκότως· ἔστι γάρ, &c.

* Ibid. l. 13. ἄνω κ᾽ κάτω ἡμεροδρομοῦντα] Nos diceremus, *poſting*

entem; cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: priùs verò quàm recèns emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt graviſſimum, ne nocte quidem dormio ſolus deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctoſque proſequi, et adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, cum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo; ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant

poſting up and down. Ημεροδρόμοι, *qui totâ die curſitant*, Pollux: *qui regum mandata celerrimè perferunt*, Suidas: *Hemerodromos vocant Græci, ingens, die una, curſu emetientes ſpatium*, dixit Livius XXXI. 24. omnes eodem fere ſenſu.

Ibid. l. 16. νεώνηλον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti *pretium* dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum Hom. Il. E. 265. et Apollod. II. p. 123. plerique tradunt, vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Eurip. ad Oreſt. v. 1392. *Hemſt.*

Ganymedes Trois regis Dardanorum filius fuit, et ob admirandam pulchritudinem a Jove in formâ aquilæ raptus; quem Jupiter pincernam fecit, amotâ Hebe Junonis filiâ, eò quòd, dum Jovi apud Æthiopas comeſſanti miniſtraret, cadens velanda corporis omnibus ſuperis monſtravit. *L.*

Ibid. l. 17. νέκλαϛ ἐγὼ ἐνέχεον] Alcæus et Sappho huic muneri Mercurium inter deos præfecerant, ut Athenæus docet I. p. 39. *Hemſt.*

ſpectant adminiſtranda ſunt mihi, in tot partes obeundas diviſo.

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque *diebus* in cœlo et apud inferos degunt; mihi autem quotidie et hæc et iſta ſunt facienda. Et Alcmenâ quidem natus, et Semeles filius, ex miſellis procreati mulieribus, epulantur curarum expertes: ego Maiâ Atlantis filiâ natus miniſtro illis. Quin imo jam modò venientem me Sidone a Cadmi filiâ, ad quam me miſerat viſurum

P. 8. l. 9. Λήδας τέκνα] Caſtor et Pollux. Cum Caſtor in pugnâ adversùs Athenienſes cecidiſſet, Pollux ſuam immortalitatem cum eo communicavit, et impetravit a Jove, ut alternatim viverent. Virg. VI.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit. L.

* Ibid. l. 13. ὁ μὲν A. ἡ δὲ Σ. υἱὸς] Ita edit. omnes. Gronovius legendum contendit οἱ——υἱοὶ, ſed fruſtra; amant enim iſtiuſmodi *repetitiones* indignabundi: *et Alcmenâ natus, et Semeles filius*, &c.

Hercules Jovis et Alcmenæ filius. Bacchus Jovis ex Semele Cadmi filiâ. *L.*

Ibid. l. 17. Σιδῶνος] Oppidum eſt Phœniciæ regionis; et apud Sidonem et Tyrum Cadmum cum Phœnice regnaſſe ſcribit Euſebius. Cadmi filiæ quatuor fuere, Semele, Agave, Autonoë, et Ino. Cum Semele Jovem concubuiſſe vulgatum eſt. *L.*

Ibid. l. 18. τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Vel hæc eſſe valde corrupta oportet, vel (quod potiùs credo) Lucianum memoriæ vitio, dum his ludicris animum relaxat, parùm attentum, pro *ſorore* Cadmi *filiam* poſuiſſe. *Hemſt.*

* Attamen ne ſic quidem facile erit Noſtrum ab ἀναχρονισμῷ

viſurum quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Danaën: tum inde in Bœotiam, inquit, profectus, in tranſitu Antiopam viſe. Jamque planè confectus, animum deſpondi: atque adeò, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui

χρονισμῷ crimine vindicare. Quomodo enim ἡ παῖς audire potuit ſoror Cadmi Europa, cum jam Bacchum, ejuſdem Cadmi ex filiâ Semele nepotem, inter deos relatum eſſe modò dixerit Mercurius?

Ibid. penult. Ἄργος] Nomen eſt unius regiunculæ in Græciâ; unde Græci Argivi dicti ſunt. Fuit et nomen aliquot oppidorum Græciæ. *L.*

Ibid. Δανάην] Acriſii Argivorum regis filia, a patre in quadam turre concluſa fuit, ob id quòd in reſponſis habuit, ſe manu ejus qui ex filiâ naſceretur moriturum. Ad hanc Jupiter, cùm alia non pateret via, in aureum imbrem ex tegulis per impluvium ſe cadere permiſit; quæ ex eo compreſſu Perſeum genuit. *L.*

P. 9. l. 1. Ἀντιόπην] Lyci Thebarum regis uxor fuit, Æſopi filia, vel ut alii volunt, Nyctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum et Amphionem ex eo compreſſu peperit. *L.*

Ibid. l. 2. ἀπηγόρευκα] Malè Eraſmus, Benedictus, alii, *me pariturum negaverim*, reddunt. Notiſſima virtus verborum ἀπαλογεῖσθαι, ἀπιναῖν, ἀπιέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus et victus ſuccumbit, animumque deſpondet. *Hemſt.*

Ibid. l. 3. ἐξὸν ἦν πιπράσθαι] Athenis ſervo juſtâ de causâ

qui duram ſerviunt ſervitutem. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos; deinde in Bœotiam; ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram proclives ſunt qui amant.

DIAL. IV.

VENERIS ET CUPIDINIS.

5. O Fili Cupido, vide qualia facis: non ea quæ in terrâ contingunt dico, quæcumque homines inducis, ut in ſe quiſque aut alii in alios admittant; ſed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas converſum exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur; Lunam deducis ex

causâ πράσιν αἰτιῶν licebat, et dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *Solanus.*

P. 9. penult. πολύμορφον] Nam Jupiter impatientiâ amoris ſe vertit in taurum, in aquilam, in olorem, ſatyrum, Amphitryonem, aurum, ignem, paſtorem, ſerpentem, ut ſcribit Ovidius in Metam. VI. *L.*

P. 10. l. 1. τὴν Σελήνην καθαιρεῖς] Endymion paſtor fuit admodum formoſus: cum in Lamio, Cariæ monte, aliquando

ex cœlo; Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis, aurigandi muneris oblitum: nam quæ in me genitricem committis, confidenter *quaſi jure tuo* facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam, et matrem tot deorum, impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat: et nunc illa furit operâ tuâ; junctiſque leonibus, et adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint et ipſi, ſurſum

aliquando obdormiviſſet, a Lunâ deoſculatus eſt, quæ in ejus amorem exarſerat, ita ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Seneca in Hippolyto:

Arſit obſcuri dea clara mundi
Nocte deſertâ, nitidoſque fratri
Tradidit currus aliter regendos. L.

Ibid. l. 3. Κλυμένη] Fuit Oceani et Tethyos filia, et quia formâ præſtabat, Soli placuit, ex quo concepit Phaethontem et ejus ſorores. *L.*

Ibid. l. 7. τὴν Ῥέαν] Quæ et Cybele, et Berecynthia, et Ops dicitur: filia fuit Cœli et Veſtæ, et Saturni fratris ſui conjux. Hanc poetæ Jovis et aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam a quatuor leonibus tractam aſſignaverunt, et capiti ejus turritam coronam, et ſceptrum manibus addiderunt: et cum incederet, ſacerdotes dicti Galli, tympana tangentes et æra, præcedebant, et Corybantes armati illam ambiebant. *L.*

Ibid. l. 9. τὸ Φρύγιον μειράκιον] Atys puer Phrygius, adamatus a Matre deorum, cum ei caſtitatem promiſiſſet, quam non ſervavit, in furorem verſus ſeipſum excaſtravit. *L.*

ſum deorſum Idam circumvagantur; hæc ululatus edens ob Attin; Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effusâ comâ fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: et in ſummâ, tumultûs furoriſque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta; metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne

* P. 10. l. 14. περιπολεῦσιν] Nominat. præcedens ἰκυῖαν παραλαβοῦσα voluit περιπολεῖ, inquit Leedes: ſed referri etiam poteſt hoc verbum ad eas quæ ſequuntur voces, ἡ μὲν ὀλολύζουσα——οἱ Κορύβαντες δὲ——Ida mons eſt Phrygiæ minoris, ſive Troadis.

Ibid. l. 15. Ἄττην] De nomine hujus juvenis non adeò conſentiunt autores. Ab Ovid. X. et Catullo Ep. 64. vocatur Atys. Diod. Sic. III. eum vocat Ἄττιν. Lucianus neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττην: niſi forte idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis Pauſanias. *L.*

Ibid. l. 19. αὐλεῖ τῷ κέρατι] Apuleius de Deo Socrat. p. 49. *Ægyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Græca plerumque choreis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum et tympaniſtarum et ceraularum.* Hemſt.

Ibid. l. 20. τυμπάνῳ——κυμβάλῳ] Tympanum ſcil. minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος rectè exprimitur. Cymbalum verò fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphæriis æneis et concavis, quæ colliſidebantur, et quorum ſonitus voce κλόπος commodè deſcribitur. *Clericus.*

ne quando planè in furorem acta Rhea, vel dixero potiùs mentis ſuæ compos, jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo, in periculo te verſantem videns.

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipſis jam familiaris ſum, et ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehensâque jubâ, tanquam habenis eos rego: illi verò adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes reſtituunt. De ipsâ verò Rheâ, quando tandem illa otium agat, adversùm me ut quicquam conetur, tota in Attide occupata? At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt? Vos ne appetite res pulchras.

P. 11. l. 2. ἀπομανεῖσα] Quidam interpretantur, *ne Rhea, furore depoſito, vel potiùs dum in eâ inſaniâ perſiſtat*, ſubauditâ ſcil. voce μανίᾳ, quæ in præcedente ἀπομανεῖσα includatur. Verùm ἀπομαίνεσθαι, notante H. Steph. Theſ. II. p. 769. aliquando capitur pro ſimplici μαίνεσθαι, et ſignificat *furere, inſanire*, vel *vehementer inſanire*, quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem Guyetus; et meritò quidem: argutiùs enim dicit Venus, *metuo equidem, ne planè in furorem verſa Rhea, aut magis etiam, ſui compos ſanæque menti reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quàm ſi contrà orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὑτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt: hæc enim ſæpiſſimè commutantur. *Hemſt.*

* Ibid. l. 18. μὴ ἴφίεσθε] Jactanter a Cupidine dictum. Quod

chras. Quare neque in me his de rebus crimen conferte. Aut viſne ipſa tu, mater, ut neque tu poſthac Martem ames, neque ille te? VEN. Quàm mirificus es, et ſuperior omnibus! ſed erit, cum recordabere dicta mea.

DIAL. V.

PANIS ET MERCURII.

6. SALVE, pater Mercuri. ME. Imo et tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PA. Non tu Cyllenius es Mercurius? ME. Ita ſanè: at quo pacto filius meus es? PA. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MER. Per Jovem, ex hirco fortaſſe aliquo adulterante capram: meus enim quî fieri poteſt ut ſis, cum cornibus, et naſo tali,

Quod cum non animadvertit Cl. Hemſterhuſius, locum pravè et emendat et interpretatur.

P. 12. l. 8. Κυλλήνιος] Ita vocatur Mercurius a Cyllene, monte Arcadiæ, ubi natus erat. Æneid. VIII. 138.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit. L.

tali, et barbâ hirſutâ, cruribuſque bifidis ac hircinis, et caudâ ſuper nates? PA. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, ô pater, probris ac dedecore afficis; quin potiùs temet ipſum, qui tales gignis et procreas: ego verò culpâ vaco. ME. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in caprâ ſtuprum commiſi? PA. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi fortè in Arcadiâ puellæ ingenuæ vim intuliſti. Quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen. ME. Et quid tandem

Ibid. l. 14. σκέλη δίχηλα] Σκέλος non propriè eſt *pes*, ſed ea pars corporis, quæ femur, tibiam, atque etiam pedem continet: δίχηλος autem eſt a χηλὴ, quæ præter alia etiam *ungulam* ſignificat. *L.*

P. 13. l. 6. δακὼν τὸν δακτυλὸν] Ut ſolent, qui animo ſecum quærunt, quod non poſſunt illico invenire. Horat. de poetâ verſus non facilè faciente:

——*in verſu faciendo,*
Sæpe caput ſcaberet, vivos et roderet ungues. Cleric.

* Ibid. l. 8. Ικαρίῳ] OEbali filius, Laconum regis, qui genus ſuum ab Æolo traxit. Hunc a paſtoribus ebriis, quibus vini uſum communicaverat, occiſum, in cœlum tranſtuliſſe Jovem narrat Hyginus, et Boöten feciſſe; filiam verò ejus Erigonen in Zodiaci ſignum Virginem, canem denique in Caniculæ ſtellam vertiſſe.

eſt rei, quòd, cum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PA. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum, Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te, Mercurium Maiæ et Jovis filium. Quòd autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. ME. Sanè commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, et riſu excipiar ab omnibus ob præclaram liberorum procreationem?

3. PA. Atqui dedecori non ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, et fiſtulâ ludo valde argutum quiddam; Bacchuſque

P. 13. l. 9. ἀντ' ἐμοῦ] i. e. pro puero mei ſimili. *L.*

Ibid. l. 13. Ἀρκαδίαν] Ita vocatur ab Arcade Jovis filio; Peloponneſi regio intima, a mari undique remota, pecori et paſtoribus gratiſſima. Huc e Lacedæmone vel Spartâ, patriâ Icarii et Penelopes, breve erat iter. Ablegatus eſt autem Pan, quoniam hirtus erat et deformis. Vide Homer. hymn. in Pana. *L.*

* P. 14. l. 7. καπυρὸν] Derivatum, Euſtathio teſte, ἀπὸ τοῦ καίειν καὶ πυρᾶν, propriè ſignificat *torridum, aridum:* deinde

que nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem et thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quòd ſi greges meos ſpectes, quotcunque circa Tegeam et per Parthenium habeo, multum lætabere. Impero autem et Arcadiæ toti. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato, tam ſtrenuè rem geſſi Marathone,

deinde λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς· τὰ γὰρ ἐξοπλὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν, inquit Schol. Theoc. Idyll. 7. Sed propiùs attigit Schol. in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν, τὸ ταχὺ καὶ τὸ ἄζοικον τῆ συρίσματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ κεραμέᾳ σκεύης διατεθρυμμένης· *ſonum, qualem teſta ederet confracta.* Heſychius a καπὺς *ſpiritus*, vel καπύω *ſpiro*, derivat.

* Ibid. ὁ Διόνυσος] Multi fuerunt Panes, quorum omnium res geſtas in unum hunc Arcadium contulerunt poetæ, de temporum ratione obſervandâ parum ſolliciti: " re enim verâ, quod ait Hemſterhuſius, Bacchi in In- " diam expeditio, cui Pan interfuit furentium copi- " arum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati " ætatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra " veniam peccare cenſentur, qui dum ordinem temporis " ac limites refigunt, crimen illud ingenio et lepore " compenſant."

Ibid. l. 9. θιασώτην] Is qui ſimul cum alio venit choreas et epulas celebratum: a θίασος, convivantium cœtus vel convivium. *L.*

Ibid. l. 12. Τέγειαν——Παρθένιον] Tegea, urbs Arcadiæ, unde Pan aliquando vocatur *Tegeæus:* Parthenium, mons ejuſdem regionis, qui ſupra Tegeam eſt. *L.*

Ibid. l. 16. ἐν Μαραθῶνι] Marathon eſt Attici agri civitas,

thone, ut virtutis præmium attributa ſit mihi, ea, quæ ſub arce eſt, ſpelunca. Si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis ſit nomen.

4. ME. At, quæſo, dic mihi, duxiſtin' jam uxorem, ô Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PA. Neutiquam, pater: amatorius enim ſum, nec contentus forem cum unâ aliquâ rem habere. ME. Capras videlicet inſcendis. PA. Tu quidem irrides: ego verò et cum Echô et cum Pity

civitas, ubi feliciter pugnatum eſt ab Athenienſibus contra Perſas. Vid. Juſtin. II. 9. et Herod. VI. Pauſanias in Atticis ait Pana Philippidæ in ſuâ ad Lacedæmonas legatione occurriſſe, et in eâ pugnâ Athenienſibus ſe fore auxilio dixiſſe. Atque is fortaſſe erat, qui, ut ipſe non multo pòſt ait, τὸ εἶδος ἀν τὴν σκευὴν ἀγροῖκος, multos barbarorum occidit aratro, et poſtea evanuit; licet Apollo, rogatus quis erat, non aliud reſpondebat, quàm ut Echetlæus heros coleretur. Quod autem ait Gilb. Cognatus in hunc locum, Pana majore quàm humanâ ſtaturâ, inflatâ conchâ, terrorem incuſſiſſe hoſtibus, nuſquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriæ eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *L.*

P. 14. l. 17. σωήλαιον] Meminit hujus antri Pauſanias in Atticis, idemque deſcribit. *L.*

P. 15. l. 3. τῇ τε Ηχοῖ] Echo primùm erat nympha, fluvii Cephiſi accola; at capta Narciſſi, et ipſam et cæteras omnes ſpernentis, amore contabuit, et in *vocem* evanuit, quæ quoniam a cautibus et nemoribus repercuſſa

ty rem habeo, et cunctis Bacchi Mænadibus, ac valde color ab ipsis atque observor. ME. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PA. Impera, pater: nos autem viderimus ista. ME. Et accede ad me, et comitate blandâ complectere: patrem verò vide ne appellâris me, audiente saltem aliquo.

DIAL.

cussa auditur, ideo Pani et pastoribus dicitur esse grata, et quasi nympha adhuc esset, adamari. Vid. Ovid. III. 355. *L.*

Ibid. l. 4. Πίτυϊ] Pityn aiunt puellam fuisse a Pane simul et Boreâ adamatam; quæ, quoniam Pani magis favebat, a Boreâ illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum deus gestare amat. *L.*

Ibid. l. 5. Μαινάσι] Mænades Bacchi erant sacerdotes, fœminæ furore percitæ, ἀπὸ τῦ μαίνομαι, insanio, quia sacrificantes insaniebant: dictæ aliquando Thyades et Mimallones. *L.*

Ibid. l. 10. πατέρα δέ] Patrem Panos esse Mercurium affirmat Homer. in hymno ad Pana, atque eo nomine ideo fuisse vocatum, quòd cum Mercurius cæteris deorum eum ostenderet, placebat omnibus:

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Duris Samius autem, in eo libro quem de Agathocle scripsit, illius nominis aliam rationem dedisse fertur; scil. quòd ex congressu *omnium* cum Penelope procorum natus erat. *L.*

DIAL. VI.

VULCANI ET JOVIS.

6. QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam, etiam ſi lapides opus ſit uno ictu diſſecare. JUP. Recte ſanè, Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejectâ ſecuri. VUL. Tentaſne me an inſaniam? Quin impera verè, quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quòd ſi morem non geſſeris, non nunc primùm iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VUL. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim ſecuris eſt,

P. 16. l. 4. διαιρεθῆναι τὸ κρανίον] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a ſe compreſſam, quia metuebat ſibi ab eo quod naſceretur, obſorbuiſſe; atque, ut neceſſe erat, gravidum factum, ad amnem Tritonem peperiſſe. Cui ſi fidem habemus, opus erat, ut venter potiùs, quàm calvaria, divideretur. *L.*

Ibid. l. 5. ὃ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ] Iratus erat priùs Vulcano Jupiter, cum offenſus ejus deformitate, cœlo dejecit in Lemnum inſulam, de quo vide Hom. Iliad. I. *L.*

eſt, et non ſine ſanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obſtetricabitur. JUP. Incute modò, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VUL. Invitus quidem, ſed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente?—Quid hoc? puella armata? Magnum, ô Jupiter, malum habuiſti in capite: meritò igitur iracundus eras, qui tantam ſub cerebri membranâ virginem vivam nutrires, idque armatam: profectò caſtra, non caput clam nobis habuiſti. Hæc verò ſaltat, inque armis

Ibid. l. 12. Εἰλείθυιαν] Lucina, dea quæ præeſt partubus, nunc Juno, nunc Diana dicta. Rationem nominis ab Ovidio accipe, Faſt. II. 449.

Gratia Lucinæ: dedit hæc tibi nomina lucus;
Aut quia principium tu, dea, lucis habes.

i. e. Lucina dicta eſt, aut quia præeſt lucis ſive nemoribus, aut quia ejus ope infans primùm profertur in lucem. Εἰλείθυια autem eſt ab ἐλεύθω, venio, quòd invocetur ut fœtus veniat in lucem. *L.*

Ibid. l. 17. κόρη ἔνοπλος] Jupiter, inquit Heſiod. Theog. 886. Metin uxorem ſuam, deorum atque hominum ſapientiſſimam, devoravit, Cœli Terræque conſilio, ne quis alius deorum imperium ei præripere poſſet. Addunt poetæ Vulcanum ſecuri Jovis patris ſui caput aperuiſſe, ex quo Minerva adulta et armata prodiit. Hoc et Lucianus ridet. *Cognat.*

* Ibid. penult. τραλόπεδον, ὰ κεφαλὴν——ἔχων] Reſpexiſſe

armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevì: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, ô Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illâ virgine mihi deſponsâ. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuò enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VUL. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac. Novi tamen, quæ fieri nequeant, te appetere.

DIAL.

ſpexiſſe videtur Lucianus ad Æſchin. κατὰ Κτησιφῶντος, §. 74. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ὀ κεφαλὴν, ἀλλὰ πρόσοδον κέκληται. Videſis quæ in eum locum habeat *Francis*, Ed. Dublin. p. 138.

P. 16. ult. πυῤῥιχίζει] Optimè convenit Palladi, quippe armatæ: nam πυῤῥίχη, ſec. lexicographos, eſt *armata ſaltatio*, a Pyrrho Achillis filio, in arte ſaltandi egregiè docto, ut ait de ſaltatione libello Lucianus. *L.*

P. 17. l. 2. καὶ ἐνθουσιᾷ] *divino agitur furore:* ab ἐν et θεὸς, quaſi intus habens numen aliquod. Hinc ἐνθουσιασμὸς, quod Heſychius interpretatur eſſe, ὅτε ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, *quando anima tota illuminatur a deo.* L.

Ibid. l. 6. μαίωλρα] Μαίωλρον τὸ τῇ Μαίᾳ διδόμενον, i. e. præmium quod obſtetrici ſolvitur: ἡ γὰρ Μαία ὀμφαλοτόμος, καὶ περὶ τὰς τικτούσας ἰατρός. *L.*

DIAL. VII.

CUPIDINIS ET JOVIS.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi: puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, ô Cupido, qui vetuſtior es multò Japeto? An quia nec barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, cum vetulus ſis et vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit quod non feceris me, ſatyrum, taurum, cygnum, aquilam: at quæ me

Ibid. ult. ἀρχαιότερος τῦ Ιαπίδῦ] Proverbialiter. Japetus Cœli et Terræ filius, pater Promethei, Atlantis, &c. Senior eo Cupido, quia ortus eſt ex Chao cum ipsâ Tellure, matre Cœli, ut docet nos Heſiod. Theog. 116. *L.*

P. 18. l. 7. ἐντεθφᾶς] *per delicias illudis.* L.

Ibid. l. 9. σάτυρον, ταῦρον] *Satyrus* factus erat Jupiter, Antiopæ causâ; *taurus*, Europæ; *aurum* Danaës; *cygnus*, Ledæ: *aquila* bis; primò, ut Ganymedem in cœlos portaret; deinde, ut Aſterien in coturnicem verſam ſecum abriperet. Vid. Ovid. X. fab. 4. et VI. f. 2. Lucian. dial. inter Jov. et Ganymed. *L.*

me viciſſim amaret, omnino nullam effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri operâ tuâ me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adversùm illas uti, et celare memet: tum taurum cygnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Meritò ſanè: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus et Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum et imberbem. Quòd ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quàm jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitrâ ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam et tympana concinnè ingredere: tum tu videbis plures te ſecuturas eſſe, quàm Bacchi Mænades,

P. 18. l. 19. ὁ Βρά[χος] Branchus Theſſalus erat, et habitus etiam filius Apollinis, quem dolens interfectum templo et divinitate donavit. Alex. ab Alexand. VI. 2. *L.*

Ibid. l. 20. Υάκινθος] Puer fuit formoſiſſimus, ab Apolline adamatus, quem, cum ille imprudens diſco necaſſet, in florem rubrum vertit, qui etiam vocatur *hyacinthus*. L.

Ibid. penult. Δάφν] De Daphnes fugâ ab Apolline, vide Ovid. I. 452. *L.*

P. 19. l. 4. τῇ μίτρᾳ] Tegmen capitis, ut aiunt, parum virile habitum. *L.*

nades. JUP. Apage: multùm abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli: facile hoc quidem. JUP. Nequaquam: equidem amare velim, ſed faciliore viâ *amore* potiri: eâque ipsâ te conditione dimitto.

DIAL. VIII.

DIOGENIS ET HERCULIS.

1. NOn Hercules eſt hicce? haud ſanè alius, mehercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura, totus denique Hercules eſt. E vitâ igitur deceſſit, qui Jovis ſit filius? Quæſo te, pulcherrimis victoriis inclyte, mor-

Ibid. l. 13. αὐτῇ] Scil. τῇ ἐρᾷν: ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐρᾷν, *votis atque amoris fructu potiri.* Επὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipsâ conditione:* Antonin. Liber. c. 23. Ερμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. *Hemſt.*

Ibid. ult. τὸ τόξον, &c.] Inſignia Herculis. Habuit et alia; enſem, aureum thoracem, et peplum: enſem ei dedit Mercurius, arcum et ſagittas Apollo, aureum thoracem Vulcanus, et Minerva peplum. Clavam vel in Nemeæâ ſylvâ, ut Apollodorus, vel ſub monte Helicone, ut Heſiodus habet, cæſam ſibi comparavit; et occiſi leonis Nemeæi pelle ſe induit. *L.*

P. 20. l. 2. ὦ Καλλίνικε] Herculis cognomen eſt ex hymno

mortuuſne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam deo. HER. Et meritò quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum diis verſatur, et habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIO. Quomodo ais? ſimulacrum dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidiâ parte ſit deus, mortuus altero dimidio? HER. Planè: non enim ille mortuus eſt, ſed ego ejus effigies.

2. DIO. Rem teneo: te vicarium Plutoni

hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ηράκλεις. *Bourdelot.*

P. 20. l. 6. τοῖς θεοῖς σύνεσι] De Herculis apotheoſi, ſive migratione ad deos, vide Ovid. Met. IX. fab. 4. *L.*

Ibid. ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην] Locus Homeri, quem exagitat, hic eſt: Odyſſ. Λ. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ηρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μεθ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίης, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Hebe filia Jovis et Junonis, Latinis vocata *Juventus*, miniſtrabat diis potantibus pocula. A Romanis pingebatur quaſi eſſet pulcherrima adoleſcentula, veſtibus variis coloribus ornata, floreis ſertis redimita, et manu alterâ poculum tenens. Chartar. de imaginib. deorum. *L.*

Ibid. l. 13. ἄπλανδρον] Exiſtimabant nimirum veteres, interdum

toni tradidit pro ſe; tuque nunc ejus vice mortuus es. HER. Sic ferè ſe res habet. DIO. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, et receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HER. Exactè ſcilicet ſimilis eram. DIO. Vera loqueris: exactè quidem, ut ille ipſus eſſes:

interdum poſſe cujuſpiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabulâ Admeti et Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi Caſaub. ad Calig. Suetonii, et Salmaſius ad Adrianum Spartiani. *Cleric.*

Ibid. l. 14. Πλούτωνι] Pluto Saturni filius, dictus ab antiquis deus eſſe inferorum. Imago ejus erat homo terribilis, in ſolio ſulphureo ſedens, ſceptrum regni manu tenens dextrâ, ſiniſtrâ animam conſtringens, cui tricipitem Cerberum ſub pedibus collocabant. Plura videas apud Albricum de imag. deorum. *L.*

Ibid. l. 17. Αἰακὸς] Unus erat e tribus infernis judicibus, qui umbris præerat quæ ex Europâ venerunt ad *veritatis agrum*; ita enim forum judiciale apud inferos vocabatur. Vide Chart. de im. deorum. *L.*

Ibid. penult. ὥςε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι] Inter ὥςε et verbum infinitum ut plurimum ſolet interponi accuſativus: ſed hîc aliud ſuadet nominativ. σὺ, quem reſpicit αὐτὸς ἐκεῖνος. Mancam enim orationem ſic redintegres: ἀκριβῶς γὰρ σὺ ἔῳκεις ἐκείνῳ, ὥςε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Similem locutionem ex Plut. in Themiſtocle citat H. Steph. λέγεται ὅτω καλάφορος εἰς δόξαν εἶναι, ὥςε νέος ὢν ἔτι σύνεδρος ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ, &c. *L.*

eſſes: cave ergo, ne res contrà cadat, tuque ſis Hercules, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud deos.

3. HER. Audaculus es et loquax: quòd ſi non deſtiteris cavillari me, jam ſenties, qualis dei ſim ſimulacrum. DIO. Arcus quidem expromtus, et ad manum: ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verùm dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderaſne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potiùs unus eratis in vitâ; poſtquam verò mortem obiiſtis, ſegregati, ille ad deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti? HER. Ne reſpondere quidem oportebat homini de induſtriâ ludos facienti: tamen

Ibid. μὴ τὸ ἐναντίον ἐϛί·] Τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τῦ ὄρα, indicativo conjungitur, teſte Moſchopulo in A. O. Exλ. *Hemſt.*

P. 21. l. 5. τόξον γυμνὸν] Alludit ad Odyſſ. Λ. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊϛόν.
Nudum arcum habens, et ad nervum ſagittam.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cætera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuriâ violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *Græv.*

Ibid. l. 15. ἐρεσχελῶνλα] Etym. ἐρεσχελεῖν idem vult eſſe ac ἀπατᾶν, et vocem deducit ἀπὸ τῦ ἐρᾶν καὶ λέσχης, i. e. *amare*

tamen hoc quoque accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter deos agit.

4. DIO. Planè nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena ſub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nos latuerat, geminos eſſe vos eâdem matre prognatos. HER. Neutiquam, inepte: is ipſe ambo eramus. DIO. Haudquaquam eſt ad intelligendum facile, duos eſſe Hercules in unum conflatos: niſi fortè quaſi hippocentaurus aliquis

C eratis,

amare garrulitatem; (σχέλης pro λέσχης per metatheſin, ut ἀλλόκοτος pro ἀλλότοκος: φιλονεικεῖλα, φλυαρεῖλα. *Bourd.*

* P. 22. l. 2. ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄνλες] *vos eſſe geminos, id* nos *latuerit:* non, vos *latuerit*, quomodo Gronovius reddit. E pluribus quæ congeſſit exemplis Grævius, unum adducere ſatis ſit: Lucian. de ſaltatione: ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλιϛε, σῶμα μὲν τῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων: *latuit me, inquit, optime vir, te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.*

Ibid. l. 4. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Ratio loquendi et ſententiæ requirit, ut legas ἦμην, et vertas, *nequaquam, fatue*; *ſolus enim ambo eram:* ego Hercules ſolus ambo eram, filius Jovis et Amphitryonis. Αὐτὸς eſt ſæpe μόνος, ut in Lucian. dial. Mercurii et Solis, ἀὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *ſoli enim nos ſumus.* Græv.

Ibid. l. 7. ἱππωκένλαυρος] Monſtrum biforme, cujus pars ſuperior refert hominem, inferior equum. *L.*

eratis, in unum coaliti, homo et deus. HER. Non ergo omnes ſic tibi videntur componi ex binis, animâ et corpore? quid igitur impedit, quo minùs anima ſit in cœlis, quæ erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIO. Sed, optime Amphitryoniades, perquam iſta commodè dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum: adeò ut periculum ſit, ne triplicem jam conficias Herculem. HER. Quid ita triplicem? DIO. Hunc ferè in modum: ſi unus aliquis in cœlo ſit; alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris

P. 22. l. 10. *συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν*] Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accuratè diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quatuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem, tumulum circumvolat umbra,
Orcus habet manes, ſpiritus aſtra petit.

Vide Barthii Adv. LII. 1. neque multum abit Serv. ad Æn. IV. 654. niſi quòd tres ſufficere putat; *animam, quæ ſupernè eſt, et originem ſuam petit; corpus, quod in terrâ deficit; et umbram, quæ quoddam ſimulachrum, ad noſtri corporis effigiem factum, inferos petit.* Porro monet, uſus hoc ipſo Homeri loco ad quem alludit Noſter, *ſciendum, ſimulachra hæc eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt.* Hemſt.

ſaris, illius ſimulacrum; tum corpus in OEta jam in cineres ſolutum; tria nimirum iſta habentur: atque adeò vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori. HER. Audax quidam es atque ſophiſta: quis tandem es? DIO. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profectò inter deos immortales, ſed cum manium præſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

DIAL. IX.

MICYLLUS ET GALLUS.

1. AT te, ſceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeò et clamoſum *animal*, qui me divitem, et jucundiſſimo in ſomnio verſantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque

 clamore

Ibid. penult. ἐν Οἴτῃ] Mons eſt Theſſaliæ, inclytus ob mortem Herculis: ibi enim impatiens flammæ, quam carni et oſſibus intulit venenatum Neſſi ſanguine induſium, conſcenſo rogo mitiore eam igne extinxit. Vid. Ovid. Met. IX. fab. 2. *L.*

P. 23. l. 4. Σινωπίως] Ita dictus Diogenes a Sinope, urbe Ponti, unde ortus erat. *L.*

clamore excitaveris, ut ne nocte quidem pauperta-tem, multùm vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi quidem ex illo multo adhuc ſilentio eſt conjicere, et frigore quod nondum me, ut ſolet manè, enecat, (certiſſimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox ſit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus cuſtodiret, a veſperâ inde ſtatim clamat: ſed certè non ſic auferet: ulciſcar enim te, cum primùm illuxerit, et baculo tibi diſpergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres, exſiliendo in tenebris. GAL. Micylle here, gratum tibi me putabam facturum, ſi noctis quantum poſſem *cantu* anteverterem, ut poſſes, ante lucem aggreſſus laborem, illa multa tua opera abſolvere: ſi enim ante ſolis exortum crepidam unam perficias, lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi

P. 24. l. 6. χρυσῆν ἠ. κώδιον] Nota eſt fabula de *aureo vellere*, a Phryxo, poſtquam aries, cujus erat, in Colchida eum portaſſet, ilici in luco Martis appenſo, et a vigilantiſſimo dracone ſervato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jaſon. Vide Diod. Sic. IV. Ovid. Met. VI. f. ult. Appollod. I. *L.*

Ibid. l. 7. ἤδη κίχραᾶσιν] Mutat perſonam, quaſi ad alium verſus quereretur. *L.*

Ibid. l. 16. προοδᾶ ἴσῃ] Παροιμιώδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν

tibi jucundius eſt, equidem tacebo tibi, et piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

2. MI. O Jupiter prodigialis, ô depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humanâ voce gallus locutus eſt! GAL. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eâdem qua vos voce utor? MI. Quî enim non ſit prodigium? Sed averruncate dii a nobis malum. GAL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, va-

τῶν ὥσπέρ τι προτέλειον ἐκπεπλημένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. *Schol.* Eſt autem vox compoſita ex πρὸ et ὀδὸς, et Latina vox vix occurrit, cui in hoc loco aptè reſpondeat. Anglicè dicas, *onward, beforehand*: προοδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς· *you ſhall have gone thus far onward towards the earning, or getting, your bread.* L.

Ibid. ult. Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν· οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. Τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *Schol.*

P. 25. l. 1. ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. Ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ηρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. *Schol.*

Ibid. l. 10. ἵππος ὁ Ξάνθος] Xanthi orationem habes Homer. Iliad. T. 403. ſed Junone ſuggerente,

Αυδήεντα δ' ἔθηκε θέα λευκώλενος Ηρη. *L.*

valere longùm juſſo hinnitu, ſtetit medio in bello loquens, verſus totos conſuens, non ut ego nunc, extra modulos; verùm ille vaticinabatur etiam et divinabat futura; nec tamen inopinatum quid videbatur facere, nec qui audiebat, invocabat ita depulſorem malorum, abominandumve putabat quod audiret. Verùm quid feciſſes, ſi tibi illa Argûs navis carina locuta eſſet, ut quondam illa

P. 25. l. 17. ἀποτρόπαιον, ἢ. τὸ ἄκυσμα] Quoniam dixit Micyllus, ἀπολείπετε ὦ θεοί. Tale enim eſt ἀπολόπαιον τὸ ἄκυσμα, quale cum audimus, ut averruncent dii precamur; et interpretari licet, *res auditu terribilis*. L.

Ibid. l. 19. Ἀργῦς] Dicitur fuiſſe prima navis; in qua Jaſon cum 54 heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice; alii ab ἄργος, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ, ſilvæ Epiri Jovi ſacræ, quibus oracula olim reddebantur: unde poetæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem. Appoll. Argon. IV. *Cognat.*

Ibid. l. 20. τρόπις] Variant de hac re autores, dum alii proram, alii malum locutam fuiſſe aiunt. Lucianus τρόπιν, quod utrùm carinam vertendum ſit, haud adeò certus ſum. Heſychius quidem, et eum ſecutus H. Stephanus, interpretatur τὸ κατώτατον τῆς νεὼς, *infimam partem navis*. Cautiùs Suidas, ἢ τῆς νηὸς, *pars navis*. Et ſanè ſi etymologiam ſpectas, quia videtur a τρέπω deſcendere, partem eam ſignificare videtur, a qua navis *vertitur*, ſive ea ſit clavus, ſive malus; et magis profectò congruum eſſet, ut pars aliqua quæ extabat loquax eſſet, quàm quæ ſubmerſa erat aquis, niſi fortè hæc navis ἐγγαστριμύθων more ex ventre loqueretur. *L.*

la Dodonæ fagus ſuâ voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repentia, et boum carnes mugientes, ſemiaſſas et elixas, confixas verubus? Ego verò Mercurio aſſiduus comes, lo-

* Totam carinæ flexuram, quæ in roſtrum deſinit, τρόπιν vocatam fuiſſe ſcribit Pollux, I. 85.

Ibid. φηγὸς] Vocalis hæc arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; ſpecies enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, ſi Pauſaniæ credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat, Trach. 175. verſu autem 1175. δρῦν. *L.*

Ibid. penult. Δωδώνη] Moloſſidis in Epiro urbs, juxta quam ſylva erat, in qua arbor Jovi ſacra vaticinabatur, quæ antiquiſſima exiſtimatur fuiſſe arbor, et primùm dediſſe alimentum mortalibus. Euſtath. in Odyſſ. Ξ. *L.*

Ibid. αὐτόφωνος] Sunt qui dicunt, non ipſam arborem fuiſſe locutam, ſed ex arbore columbas duas, Gr. πελείας, quas, qui ſagacioris ſunt oculi, non alias eſſe putant, quàm anus duas, Moloſſide linguâ vocatas πολιάς. Videat, cui libet, Schol. in Sophoc. Trach. v. 176. *L.*

Ibid. εἰ βύρσας εἶδες] Homer. Odyſſ. M. 395.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν βόες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti Solis boves mactavere. *Palmerius.*

P. 26. l. 2. Ερμῆ πάρεδρος] Gallus Mercurio dicitur eſſe

loquaciſſimo et eloquentiſſimo deorum omnium, ac cæteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si verò ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non pigrabor veriorem tibi cauſam meæ cum ſermone veſtro communionis dicere, et unde ſic loqui mihi contigerit.

3. MI. Verùm nonne ſomnium et hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelæ cauſa. Ut verò taceam, et ad neminem quidquam dicam, quid eſt quòd metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GAL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi, Micylle: hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multò antè homo erat. MI. Audivi quiddam tale olim ſanè de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum deo, et comiſſatum iviſſe, et amoribus illius ſubſerviiſſe: quoties igitur abiret

eſſe aſſeſſor, quia in imaginibus Mercurii, quæ apud veteres ſunt, Gallus ad pedes ſolet aſſidere. Chart. de imag. Deor. p. 201. *L.*

P. 26. l. 7. ἐχεμυθήσειν] Vox Pythagorica: σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *Schol.*

abiret ad Venerem Mars adulterii causâ, adduxiſſe etiam Gallum; cumque Solem præſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret, extrà ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quando Sol appareret: tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque præſidium imprudentem prodidiſſe: Solem verò non animadverſum adſtitiſſe Veneri, et requieſcenti ſine curâ Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum: atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quæ olim illis paraſſet: dimiſſum verò Martem, iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galeâ criſtam haberet in capite: eam ob cauſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu antè, ejuſque ortum ſignificare.

4. GAL. Aiunt quidem et iſta, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui planè nuper in gallum tranſierim. MI. Quomodo? velim enim hoc maximè ſcire. GAL. Noſti igitur Pytha-

P. 27. penult. ὡς ἀφειθη] Tam manifeſta hæc eſt explicatio præmiſſi participii ἀφειθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *Reitzius.*

Pythagoram Mneſarchi filium Samium? MI. Sophiſtam illum ais, ſuperbum illum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, qua lege ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum [et facillimum concoctu] a menſis removit: qui præterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur? GAL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum.

P. 28. l. 13. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi, annulorum ſculptoris, de quo Laertius. *Cognat.*

Ibid. l. 15. μήτε κρέων γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud Laertium ait eum *omnia alia animata in cibum permiſiſſe, bove aratore et ariete exceptis*; a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *L.*

Ibid. l. 16. μήτε κυάμους ἐσθίειν] E ſymbolis eſt ἀπέχεσθαι κυάμων, *a fabis abſtineto*, quod ænigmaticè ſolùm intelligendum, ſi verum ſit id, quod ex Ariſtoxeno affirmat Agellius IV. 11. eum nullo ſæpiùs legumento uſum fuiſſe, quàm *fabis*. *L.*

Ibid. l. 17. ἐκλεάπτειν ἀποφαίνων] Ἐκλεάπτειν ἄπονον ἀποφαίνων, Edd. omnes exceptâ Florentinâ, quæ ἄπονον ignorat; quam ſecutus ſum. *Hemſt.* * Qui ἄπονον retinent, tranſponendum tamen eſſe dicunt, et abjectâ copulâ ſic eſſe legendum, ἥδιστον ἐμοὶ γὲν ὄψον καὶ ἄπονον ἐκλεάπτειν ἀποφαίνων. Απονον, *facilem concoctu.*

Ibid. l. 18. ἐς πένλε ἔτη] Ita tradidit de diſcipulis ejus Laert. πενλαετίαν ἠσύχαζον, *quinquennium ſilebant*. Agellius autem I. 9. dicit eum non omnibus idem tempus præcepiſſe, ſed, ut ipſe loquitur, *pro æſtimato captu ſolertiæ*; nemini autem minus quàm biennium. *L.*

phorbum. MI. Impoſtorem aiunt et præſtigiatorem fuiſſe hominem, ô galle. GAL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MI. Hoc jam multùm illo portentoſius, gallus philoſophus! Verùm dic tamen, Mneſarchi fili, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagræus factus ſis: nec enim probabilia ſunt iſta, neque valde creditu facilia, cum *præſertim* duo jam mihi obſervaſſe in te videar planè a Pythagora aliena. GAL. Quænam? MI. Unum, quòd loquax es et clamoſus; at ille tacere per quinque, puto, annos ſolidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adverſum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas herì, quod ſcis, habens *domum* veni, et tu nihil cunctatus illas legiſti. Itaque *alterutrum* neceſſe

Ibid. l. 20. Εὔφορβος γέναιτο] Ovid. Met. XV. 160. Laert. in vitâ Pyth. Euphorbus autem erat inter Troas vir egregius, quem in bello Trojano interfecit Menelaus. *L.*

P. 29. l. 8. ἀνὴρ Σαμίων Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *Schol.* * Ex eo potiùs dicitur Tanagræus ὁ ἀλεκτρυών, quòd in hac Bœotiæ urbe gens gallorum egregiè nobilis fuerit; quod notavit Leedes ex Plin. X. 20. Varr. de R. R. III. 9. et Colum. VIII. 2.

neceſſe eſt, aut mentitum te, et alium eſſe, aut ſi ſis Pythagoras, legem a te violatam, et æquè factum impiè, cum fabas devoraſti, quàm ſi caput parentis ediſſes.

5. GAL. Videlicet non noſti, Micylle, quæ ſit horum cauſa, neque quæ unicuique vitæ conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim: jam verò licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, et in quibus antè vitis vixerim, et quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MI. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quàm dici poteſt jucundum fuerit audire: adeò ut ſi quis mihi optionem proponat, utrùm malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo antè *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum præoptem: adeò geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, et in æquali vos honore habeo, te, et pretioſiſſimum illud ſomnium.

GAL.

P. 29. ult. τὴν κεφαλὴν τῦ παιρὸς] Ad mentem ſcil. illius, cujus verſum citat Clemens Strom. III.

Ισόν τοι κυάμους τρώξειν, κεφαλάς τε τοκήων.
Æquè malum eſt edere fabas, ac parentum capita.

Vide Ov. Met. XV. fab. 2. Agell. XI. 4. *L.*

GAL. Adhuc nimirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, et vana quædam ſimulacra illius ſervas, inanem, et poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoriâ perſequens?

6. MI. Ego verò nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeò multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam præ illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſæ in auribus plumæ efficiunt, talem illa viſa præſtitere mihi titillationem. GAL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, et terminum ſui volatûs ſomnum habeat, jam tranſilit lineam, et apertis in

P. 30. l. 20. ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ. Schol. Ἀναπεμπάζειν, τὸ ἀναμίμνησκειν καὶ ἀναλογίζεσθαι, propriè κατὰ πενταάδα, ἢ καὶ ἀπὸ πέντε τὰς δακτύλους. πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς πέντε φασί. *L.*

P. 31. l. 1. ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος] Homer. Odyſſ. T.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

Ac ſæpe alibi. *Reitz.*

Ibid. l. 14. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] *foſſam ſeu ſulcum tranſilit.* Proverbium ortum ex foſſâ ſeu ſulco, qui in pentathlo per tranſverſum ductus, erat ὅρος τῆ πηδήσεως, *meta ſeu limes*, quem tranſilire nefas erat. *L.* Φάϋλλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλὰ τῶν ἐν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ν'. πόδας, καὶ

in oculis commoratur, mellitum adeò, et manifeſtò conſpiciendum ſe præbens. Volo igitur audire, quale ſit, quod adeò tibi ſit deſiderabile. MI. Paratus ſum dicere: ſuave enim eſt recordari, et aliquid de illo narrare. Tu verò, Pythagora, quando de mutationibus expones? GAL. Cum tu, Micylle, ſomniare deſieris, et deterſeris mel a palpebris. Jam verò prior dicito, uti audiam, utrùm per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi ſomnium. MI. Per neutram harum, Pythagora. GAL. Atqui Homerus ſolas iſtas duas refert. MI. Valere jube nugatorem illum poetam, ſomniorum imperitum. Paupercula fortè inſomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipſa ſatis dilucidè, cæcus homo, videbat. At mihi per aureas quaſdam portas venit dulciſſimum, aureum et ipſum, et auro veſtitum undique, multum quoque auri ſecum adferens. GAL. Deſine, bone

καὶ τύτες πηδώνιων, ὁ Φάϋλλος ὑπὲρ τὲς ν'. πάνυ ἐπήδησεν· ἐκράτησεν ὧν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τὶ ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *Schol.* Vide Suid. in Φάϋλλος.

P. 32. l. 3. διὰ τῶν ἐλεφαντίνων] Per portas *eburneas*, utpote materiam minùs pellucidam, inſomnia *falſa* intrabant; per *corneas*, ut quæ luminis faciliùs admittebant tranſitum, *vera*. De his autem portis Hom. Odyſſ. T. 43. Virg. Æn. VI. propter finem. *L.*

bone Mida, aurum loqui: ſine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium et tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MI. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quàm putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? In memoriam me repone, ſi noſti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GAL. Num illud quæris,

Aqua eſt illa quidem optima: at
Aurum, ardida flamma
Veluti nocte, lu-
cet ſuper inclyta munera Pluti?

MI.

Ibid. l. 16. Μίδα βέλτιστε] Midas rex erat Phrygiæ, qui, cum quicquid optaret Bacchus ei daturum promiſerat, rogabat deum, ut quodcunque tangeret, ſtatim ipſo tactu fieret aurum. Quod cum ſibi in gravamen ingens cedere ſentiret, facti eum pœnitebat: juſſus autem ob expiationem criminis in Pactoli flumine ſe lavare, morem geſſit; et ex eo tempore ille fluvius volvit arenas aureas. *L.*

Ibid. l. 17. ἐκ τῆς ἐκείνου εὐχῆς] Scilicet Midæ. *L.*

Ibid. l. 19. μέταλλα] Metalla Latinis et Græcis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. Juſtin. de Philippo VIII. 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thraciâ occupat.* Sic *damnari ad metalla.* Græv.

* P. 33. l. 5. καλλίστου τῶν ἀσμάτων] Quanti hanc Odam fecerit

MI. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut verò jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Herì me domi non cœnaſſe, noſti: Eucrates enim dives in foro me cùm vidiſſet, a balneo venire juſſit horâ dictâ ad cœnam.

8. GAL. Probè equidem novi, qui toto die eſurierim, donec mihi ſero veſpere aliquantùm vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, cœnam non valde lautam gallo, qui athleta quondam fuerit, nec ſine gloriâ certaverit Olympia. MI. A cœnâ igitur

fecerit Lucianus, teſtatur etiam in Icaromenippo, cum Muſas induxerit, quò cœtum deorum oblectarent, Heſiodi Θεογονίαν cantantes, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου.

P. 33. l. 19. ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel καὶὰ τὴν ὥραν: ut in Evang. Joan. IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. *Reitz.*

P. 34. l. 3. ἀθλητῇ] Sub Pythagoræ ipſius perſonâ: primum enim fuiſſe aiunt, qui πυγμῇ ſecundùm artem Olympiæ certavit et vicit, Olymp. 48. Laert. in Pyth. *Solan.*

* Ibid. ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ] Quique adeò etiamnum ventri ſuo fraudem fieri indignum putat. De Athletarum voracitate Cicero, Tuſc. Diſp. II. 17. *Aniculæ ſæpe inediam biduum aut triduum ferunt. Subduc cibum unum diem Athletæ: Jovem Olympium, eum ipſum cui ſe exercebit, implorabit; ferre non poſſe clamabit.* Vide P. Fabri Agoniſticon III. 2.

igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum ſtatim conceſſi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte ſub ambroſiâ divinum*, verè, *ſomnium adeſſe*——GAL. Illa priùs quæ apud Eucratem acta ſunt, Micylle, narra, et cœnam qualis fuerit, et convivii rationem univerſam. Neque enim quidquam prohibet, quo minùs denuò cœnes, et tanquam ſomnium quoddam illius cœnæ expromas, et memoriâ cibos quaſi ruminando retractes.

9. MI. Putabam moleſtum tibi me futurum, ſi illa etiam enarrarem: quando autem et tu vis, ſanè dico. Cum nunquam ante illum diem, Pythagora, totâ vitâ meâ apud divitem cœnaſſem, bonâ quadam fortunâ herì incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem, aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalitias hodie filiæ meæ epulas celebro, et vocavi amicorum plurimos. Quando

* Ibid. l. 8. Ομηρον, ἀμβροσίην] Iliad. B. 56.

Κλῦτε φίλοι, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα·——

* Ibid. l. 15. προάγουλα] *veluti ex intimo pectore proferentem*, quomodo pabulum nondum concoctum ſolent beſtiæ ruminantes.

do autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse cœnare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, se venturum dicat; nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi ægroto immitterent, cui subsessor ego, et cœnæ vicarius, atque successor vocatus eram: atque tempus illud usque ad balneum, sæculum computabam longissimum, respiciens sæpe, quot pedum umbra *solarii* esset,

* P. 35. l. 13. ἠπίαλον] Ῥῖγος μετὰ πυρετοῦ. *Schol.* et *Hesych.* Febris quotidianæ species quædam, cum febricitant simul et rigent, eodemque tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum; definiente Galeno. *H. Steph.* in voce.

Ibid. l. 15. ἔφεδρος] Vox est militaris, et tribuitur ei, qui integris viribus defesso alicui pugnanti succedit: Anglicè dicimus *a second:* ab ἐπὶ et ἕδρα *sedes*, qui in sedem vel locum alterius venit. *L.* Ηνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηταί τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι· καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἠττωμένου εἰσερχόμενος. *Schol.*

* Ibid. l. 18. ὁποσάπηχυ τὸ σκιαῖον εἴη] Antiquiores Græci, necdum cognitâ, aut certè receptâ observatione earum diei partium, quas nunc *horas* vocamus, ex umbrarum suarum magnitudine pedibus admensâ colligebant quota diei pars esset, et ad certam earundem mensuram, decempedalem ut puta, vel plurium pauciorumve pedum, cœnæ tempus indicebant. Ratio ista com-

eſſet, et quando me lotum eſſe oporteret. Et cum tandem veniſſet tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maximè habitum compoſitus, converſo palliolo, ut purior pars extrà obverſa eſſet.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lecticâ geſtatum, cui ego ſubſtitutus conviva eſſe debebam, illum, qui ægrotare dicebatur: et manifeſtum erat illum malè habere; ſubinde enim ingemiſcebat, et tuſſiebat, et excreabat abditum atque hærens

computandi pro climatum et tempeſtatum anni diverſitate varietur quidem neceſſe fuit; perpaulùm verò pro diversâ ſtaturarum magnitudine; ſiquidem longioris hominis longiores plerunque ſunt pedes, et fides utique conſtat unicuique menſuræ, tam longioris, quàm procerioris ſtatûs hominum. Hæc pluribus diſputantem videas Salmaſium, Exercit. Plin. p. 446. et ſeq.

Στοιχεῖον autem dicebatur vel hominis vel ſolarii umbra, quia ex umbris veluti *elementis* horarum ratio temporiſque momenta deprehenduntur obſervatione, quod ait H. Steph.

P. 36. l. 1. ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ] Supple μέρους: *ut amictus appareat in puriore parte.* L.

Ibid. l. 6. ὑποδεισπνεῖν] Verbum non agnoſcunt, quos vidi, lexicographi. Diviſim exponas, ὑφ' ᾧ ἔδει με δεῖπνεῖν, *ſub quo* vel *ſub cujus titulo, nomine, jure, oportebat me cœnare.* L.

Ibid. l. 9. δυσπεφόσθον] *quod ita in profundo pectoris latet,*

quiddam, pallidus totus atque tumidus, ſexagenarius circiter. Dicebatur verò philoſophus eſſe de eo genere, qui garrire ſolent apud adoleſcéntulos. Barba quidem ei planè caprina erat, ſupra modum tonſorem invitans. Atque accuſante illum Archibio medico, quòd ita ſe habens veniret, Officium, inquit, non decet deſerere, virum præſertim philoſophum, ſi vel ſexcenti morbi obſiſtant: contemtum enim ſe a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, ſi domi apud te potiùs mori velis, quàm in convivio ipſam cum pituitâ animam extuſſiens. Ac ille quidem præ faſtu ſe audiſſe dictum diſſimulabat: adeſt verò paullo pòſt lotus Eucrates, ac videns Theſmopolin, (hoc enim vocabatur philoſophus) Bene tu quidem, inquit, feciſti, magiſter, ad nos cum veniſti: ſed nihil damni facturus eras, nam abſenti etiam omnia deinceps miſſurus eram: et hæc locutus intrat, manus illi præbens ſervis inſuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam; cum ipſe converſus, multumque dubitans, poſtquam vultu me valde dejecto videret, Accede, inquit,

latet, ut ad id vis ſcreatûs non niſi multo labore pervenire queat; Leedes: meliùs, opinor, quàm Verſio Hemſterhuſ. " tuſſiebat ex imis receſſibus, *ita ut prope ipſum accedere metueres.*"

quit, tu etiam, Micylle, et cœna nobiſcum: filium enim jubebo in mulierum conclavi epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intrò igitur eo, tantùm non fruſtra hians lupus; erubeſcens quòd convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primò ſublatum appoſuere Theſmopolin, non ſine labore, quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quòd nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eò detrudunt, ut eâdem mênsâ uteremur. Hinc igitur cœnavimus, Pythagora, multi cibi cœnam et variam, in auroque multo atque argento: et pocula erant aurea, et miniſtri formoſi, et ſymphoniaci, et risûs artifices; atque in univerſum, ſuaviſſimè tempus traducebatur: niſi quod unum malè me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam effici affirmationem;

P. 37. l. 20. λύκος χανὼν] Aiunt lupum latè diducto rictu prædam captare; qua ſi fruſtretur, obambulare hiantem. Vide proverb. apud Eraſm. *L.* Et fab. Æſopi 138. inſcriptam λύκος καὶ γεραῦς. *Reitz.*

P. 38. l. 9. ὁμοδράπεζοι] Sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. *Græv.*

nem; et, ſi dies ſit, noctem non eſſe; interdum et cornua dicebat me habere; ac talia multa, philoſophiam mihi non petenti impertiens, continuato* ſermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulſantibus canentibuſque attendere. Habes, galle, cœnam. GAL. Non jucundiſſimam, Micylle; maximè cum ſors te ad delirum illum ſenem detulerit.

12. MI. Jam audi etiam ſomnium. Videbatur mihi ipſe Eucrates, orbus neſcio quomodo, moribundus advocare me, et teſtamento condito, quo heres ex aſſe ſcriptus eram ego, paullo pòſt mori. Me autem aditâ hereditate, aurum quidem et argentum ſcaphis quibusdam magnis haurire, perpetuò et copiosè adfluens; reliqua autem, veſtem, menſas, pocula, miniſtros, mea eſſe nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, ſupinus, conſpiciendus omnibus qui me viderent, et invidendus: ac præcurrebant multi, ac circa me equitabant; plures autem ſequebantur. Ego autem veſtem habens illius, et annulos graves circiter ſexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam

* P. 38. penult. κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι] Alludit ad captioſum Stoicorum ſyllogiſmum: *Quod non perdidiſti, habes: Cornua non perdidiſti: Cornua ergo habes.*

quoddam ſplendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi verò, ut in ſomnio *fieri* probabile eſt, jam aderant: ac cœna jam compoſita fuerat; jam commiſſa erat potatio. In hoc jam eram, et amicitiæ poculum in aureis phialis propinabam præſentium unicuique; jam placenta inferebatur; cum

* P. 40. l. 6. ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et ſepulturam pertinens, non ſine lepore ad finem cœnæ et ciborum ablationem refertur, cum ſaturati cibo convivæ ad lætiores invitatiunculas et pocula uberiora tranſeunt. Ita optimè exponit Geſnerus, eademque metaphora per proximum quoque ſententiæ membrum, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, continuatur; cujus ſenſum neque aſſecutus eſt Leedes, qui hæc habet, *potus quaſi complosis manibus laudatur*, neque Budæus, qui vertit, *omnibus ſuis partibus inſtructum erat convivium, vel ferculis augebatur*. Interpretandum eſt, *et potatio veluti pugna commiſſa erat*. Hoc ſenſu verbum illud occurrit apud Noſtrum in Ζεὺς Τραγῳδ. §. 33. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις, *an diu commiſſa eſt ipſis pugna?* Itaque integrum illud, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, Anglicè hoc fere modo reddas licet: *we had juſt paid the laſt honours to the ſupper, and were come to a cloſe engagement with the bottle.*

Ibid. l. 7. φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν, ὅταν τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *Quando quis in prandio de phialâ ipſi datâ partem hauriens, reliquum amico ſimul et phialam amoris causâ largitur.* Schol.

* Ibid. l. 10. εἰσκομιζομένῳ] Ita ſcribi voluit Reitzius,

cum tu intempeſtivo cantu perturbaſti nobis convivium, evertiſti menſas, divitias illas diſſipaſti, et ut ludibrium ventis volaret effeciſti. Numquid ſine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus ſi adhuc contingeret illud ſomnium, libens illud viderem?

13. GAL. Adeóne amans es auri atque divitiarum, Micylle, et tantùm hoc ex omnibus admiraris, et beatum eſſe putas multum poſſidere aurum? MI. Non ego ſolus, Pythagora, hoc facio, ſed tu etiam ipſe, cum Euphorbus eſſes, aurum atque argentum de cincinnis ſuſpenſum gerens, in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum geſtare quàm aurum præſtabat: tu verò etiam tum volebas, revinctos auro cincinnos habens, ſubire pericula. Et videtur mihi ob id ipſum *ſimiles Gratiis* vocaſſe comas

zius, Salmur. Edit. ſecutus: *cum jam inferrentur, jam in conſpectu eſſent bellaria:* ingratum certè tempus finiendi epulas. Mihi tamen potior videtur lectio, quam et plerique codices exhibent, et Cl. Geſnerus probat, ἐκκομιζομένη: *jam efferebatur placenta*; veluti *cadaver* ſcilicet; pergit enim feſtivus ſcriptor a *bellicis* rebus imagines traducere.

* P. 41. l. 7. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Hom. Il. P. 51.

Αἵματί οἱ δεύονλο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωνλο.

Verſus,

mas tuas Homerus, quòd argento conſtringebantur et auro: longè nimirum præſtantiores videbantur et amabiliores, implexæ auro, et cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti: verùm ille deûm pater atque hominum, Saturni ille et Rheæ *filius*, cum quondam Argolicæ illius puellæ amore captus eſſet, atque non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus, illapſuſque per tegulas, cum amaſiâ congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam ampliùs, quot aurum utilitates præſtet? quàm illos, quibus adſit, pulchros ipſos, et ſapientes, et fortes reddat, honore ipſis conciliato et gloriâ? quámque ex obſcuris ignobilibuſque interdum conſpicuos brevì reddat ac celebres?

14. Noſti etenim vicinum meum, artificii mei

Verſus, quos et ipſum maximè delectatum fuiſſe lyrâ canentem Pythagoram, teſtatur in ejus vitâ Jamblichus.

Ibid. l. 13. εἰ Πάνθυ υἱὸς ὢν] Hoc eſt, *ſi puſilli mortalis filius cum ſis:* neque enim Panthum taxat, quaſi cæteris hominibus auri eſſet avidior. *L.*

Ibid. l. 16. τῆς Ἀργολικῆς] Intelligit Danaen, Acriſii Argivorum regis filiam; quam, quoniam dixit oraculum in fatis eſſe, ut ab illius filio occideretur, pater in ahenea incluſit turre. *L.*

mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt cum mecum cœnavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GAL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem, quam ſolam habebamus, patellam furatus, et ſub alâ occultans abiit poſt cœnam. Vidi enim ipſe, Micylle. MI. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit deos! Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GAL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simo? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MI. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni: quomodo enim: qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam verò nuper mortuus eſt, illa omnia ex lege *heres adiens* Simo,

P. 42. l. 11. τοῖς Κρονίοις] Saturnalia ſunt feſta in Saturni honorem menſe Decembri celebrata, quibus ſervi cum dominis ad eandem menſam diſcumbebant; in memoriam ſcilicet aurei illius ſeculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, ſervus nemo, ſed omnes pares. *L.*

Ibid. l. 13. κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili: ſumitur tamen pro ſacris fictilibus, qualia Numæ fictilia; et ita videtur interpretari τρύβλιον Heſychius, πολήριον μυστηρίου. *Bourd.*

Ibid. l. 20. ἐκόκκυζον] Edebam vocem, quam ſolent galli, re aliquâ ex improviſo moti. *L.*

Simo, ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, hilaris equo vehitur, purpuras indutus et hyſgina, ſervos, et bigas, et aurea pocula, et menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens ampliùs. Nuper enim ego procedentem videns, Salve, dicebam, Simo: at ille indignatus, Dicite, inquit, mendico, meum nomen ne deminuat; neque enim Simo vocor, ſed Simonides.

* P. 43. l. 6. ἅπαντα ἐκεῖνα καὶὰ τὲς νομὲς Σίμων] In Grævii codice hæc ita ſcribuntur: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τὲς νόμες καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος: unde intercidiſſe conſtat aliquod verbum inter καὶὰ τὲς νομὲς et Σίμων. Fortaſſe κληρονομῶν excidit, nato errore ex ſimilitudine aliquali inter hanc vocem et adjacentes νομὲς——Σίμων. Vel, ſi admittantur illa Grævii, καὶ νῦν ἐκεῖνος, legendum erit, κληρονομεῖ Σίμων. Καὶ νῦν &c. Geſnero nihil videtur periiſſe: ἅπαντα ἐκεῖνα cum τῷ ἐξελαύνει conjungit, atque ita exponit: *quæ abſconderat Drimylus, ea Simon* exigit, *protrahit e tenebris, et prodire in lucem jubet.* Non placet: quid eſt enim καὶὰ τὲς νόμες ἐξελαύνειν, *ſecundùm leges abigere et diſſipare?*

Ibid. l. 9. ὑσσινοβαφῆ] Ælian. V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσσινοβαφῆ. Ubi Cl. Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσσινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum et purpuram, propiorem tamen purpuræ. Plura Salmaſ. p. 193. *Reitz.* * Nos dicimus, *violet*, or *garnet-colour.*

Ibid. l. 15. Ἔπαιρε] Alloquitur clientes aut ſervos ſuos, idque plurali numero, ſicut decet virum divitem et ſuperbum. *L.*

Simonides. Maximum verò illud eſt, quòd eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, eaſque deſpicit: et alias quidem admittit propitius, aliæ verò minantur futurum, ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſa ſit; ſiquidem deformiores etiam refingit, et, ut poeticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis verò et poetas dicentes:

O aurum, auſpicata res, oſtentum optimum!
et,
Aurum eſt, quod opibus imperat mortalium.

Sed quid inter hæc ridebas, galle?

15. GAL.

P. 44. l. 4. κεστὸς] Veneris cingulum, in quo ſuavitas, et dulcia colloquia, et oſcula, et riſus, et cæteræ omnes amoris illecebræ variis diſtinctæ coloribus intexebantur. Hoc commodavit Venus Junoni, quando in Gargaro cubitura cum Jove, priùs ſtuduit conciliare amorem. Iliad. Ξ. 214. *L.*

Ibid. l. 6. Ω χρυσὲ] Verſus eſt Eurip. fragm. Belleroph. v. 70. a Barneſio editus, qui etiam ultimam vocem non ponit κλέρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituerê fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt cæteroqui κλέρας apud Heſychium κλῆμα, quod probè huc convenit. Alterum verſiculum et ad Incerta retulit Barneſius vſ. 387. et in Add. Belleroph. v. 6. ubi etiam ita vertit: *Aurum eſt, quod homines vincit imperio ſuo.* Geſner.

15. GAL. Quòd ignorantiâ quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multò miſeriorem quàm vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui et pauper et dives ſæpe fuerim, et vitæ uniuſcujuſque fecerim experimentum: paullo pòſt autem tu quoque ſcies ſingula. MI. Itaque per Jovem tempus tibi jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, et quorum de unaquaque vitâ tibi ſis conſcius. GAL. Audi ergo. Verùm hoc antè noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MI. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verùm dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus ſis in Pythagoram; ac deinceps uſque ad gallum: veriſimile enim eſt multa vidiſſe te ac paſſum, in diverſis adeò vitis.

16. GAL. Ut primùm ex Apolline anima mea devolans in terram, hominis corpus ſubiit: (quam pœnam luitura, longum fuerit dicere;

P. 45. l. 8. ἐξ Ἀπόλλωνος] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines miſſam, ut rem certiſſimam, de qua οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat Jamblichus in Pythag. c. 2. Animam autem *priorem eſſe corpore* a Pythagorâ docuit Plato in Tim. et alatam eſſe, in Phædone. *L.*

Ibid. l. 11. καλαδίκην] Memorat Clem. Alex. Strom. III. Philolaum

dicere; et alioqui neque dicere mihi talia fas eſt, neque tibi audire:) cum verò Euphorbus eſſem——MI. Ego verò ante hæc, ô admirabilis, quis fuerim, hoc mihi priùs dicito: utrùm ego quoque, ſicut tu, immutatus ſum? GAL. Ita ſanè. MI. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc ſcire. GAL. Tu formica Indica de eo genere, quæ aurum effodiunt. MI. Tum pigratus ſum miſer, paucarum micarum ſumto inde viatico, in hanc vitam venire? Verùm etiam,

Philolaum Pythagoricum ſic dixiſſe; μαρτυρονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι, &c. *teſtantur autem veteres theologi et vates, quòd propter aliqua luenda ſupplicia anima conjuncta ſit corpori, et in eo tanquam in ſepulchro conditur.* Hujus ſententiæ Orpheum eſſe autorem tradit Plato Cratyl. *L.*

P. 45. l. 20. μύρμηξ Ινδικὸς] De qua Propert. III. 14.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eâdem narrat Plin. XI. 31. eſſe colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos, a ſe furantes quod effoderant aurum, e cavernis ſollicitatas odore ſequi, et quamvis prævelocibus camelis fugientes, aſſequi etiam et lacerare. Huic non multum abſimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. *L.* Vide Ælian. de Anim. III. 4. Philoſtr. 229. *Solan.*

Ibid. ult. ὀλίγον τῶν ψησμ.—ἐπισιτίσομαι] Επισιτίζομαι non eſt *alo, comedo*, ut vulgò cum lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*, ſcil. de frumento mihi proſpicio

etiam, quid pòst ero, mihi dic: verisimile enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit, surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modò insistis, clavo me suspendam. GAL. Nullo istud modo resciscas.

17. Verum enimvero cum Euphorbus essem, (ad illa enim redeo) pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim verò sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MI. Cibine, ô noster, expers et potûs? GAL. Nimirum: neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MI. Numquid ergo res Iliacæ, hoc mihi priùs dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait? GAL. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, camelus esset in Bactris? Ego

prospicio. *Reitz.* * qui et exempla hujus signif. adduxit, et plura habes apud H. Steph. in voce.

P. 46. l. 9. ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ] Iliad. 17. *L.*

* Ibid. l. 11. ἄοικος ἐγὼς] Vacuum hoc, quod inter Euphorbum et Pythagoram ponit Noster, supplet Laertius insertis Hermotimo et Pyrrho piscatore Delio. Deinde varia narrant auctores de transmigrationibus post Pythagoram.

Ibid. l. 13. τὸν οἶκον] i. e. donec pater Mnesarchus me genuit: corpus *domum* vocat. *L.*

Ibid. l. 20. ἐν Βάκτροις] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum, et camelis aptum, si verum sit id quod tradit

Ego verò tantum tibi dico, ſupra naturam tum factum eſſe nihil, nec fuiſſe tum neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipſam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cygni filiam agnoſceres, cæterùm valde anum, et Hecubæ fere æqualem; quam Theſeus primùm raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit; Hercules autem priùs Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, noſtrorum circiter

tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut ſingula ſpicas noſtras æquent. XVIII. 7. *L.*

P. 47. l. 3. κύκνου θυγατέρα] Jovis ſcilicet ſub formâ cygni. *L.*

Ibid. l. 5. ἡλικ. σχεδὸν τῆς Ελένης] I. e. Paridis matri, uxori Priami. *L.*

Ibid. l. 6. ἐν Αφίδναις] Una eſt Atticarum urbium, quò, cùm eâ Athenis potiri non licuiſſet, Helenam ex Lacedæmone raptam primùm portaſſe Theſeum ait Diod. Sic. IV. ſed tunc temporis *decem annos natam.* L.

Ibid. l. 7. κατὰ τὸν Ηρακλέα] *ætate Herculis*; ut mox καὶὰ τὰς παλίρας ἡμῶν. De captâ ab Hercule Trojâ Hom. Il. E. Regnabat eo tempore Laomedon, cui proximè ſucceſſit Priamus. *L.*

Ibid. l. 9. τὰς τότε μάλιστα] Loquendi modus ſatis rarus. Vertunt Eraſm. et Bened. *qui per id tempus maximè florebant.* Niſi minùs placeat, breviùs exponas, *qui tum erant maximi:* ſic enim tradunt qui callent Græcè; ὁ *præfixus adverbio dat illi nominis adjectivi ſignificationem.* Ang. dicas, *then at their beſt, or in the prime of their youth.* L.

circiter ætate. Narrabat mihi enim iſta Panthus, dicens, viſum a ſe, puero admodum, Herculem. MI. Quid verò, Achilleſne talis fuit, præſtantiſſimus undique? an hæc quoque temere conficta? GAL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle; neque poſſim tibi accuratè adeò, quæ apud Græcos acta ſunt, dicere. Quomodo enim? qui eſſem hoſtis. Verùm ipſius amicum Patroclum non magno negotio haſtâ trajectum interemi. MI. Deinde te multò etiam minori Menelaus. Sed ſatis de his: jam dic de Pythagorâ.

18. GAL. In univerſum, Micylle, ſophiſta fui; (oportet enim, puto, vera dicere) alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum diſciplinâ. Peregrinatus ſum in Ægyptum, ut de ſapientiâ conferrem cum prophetis; atque admiſſus in adyta, Hori

Ibid. l. 19. Πάτροκλον ὑ χαλεπῶς ἀπ.] Nec mirum, cum aggreſſus a tergo. Iliad. Π. 808. Atqui non peremiſti, ô bone! vulneraſti tantùm: Hector peremit. v. 818. et ſeq. *L.*

Ibid. l. 20. ὅτι ὁ Μενέλαος] Il. P. 47. et ſeq.

P. 48. l. 8. τὰς Ωρυ ἡ Ισιδος] Orum aiunt regem Ægypti fuiſſe, neſcio quot annos ante Romam conditam. Iſis autem eſt dea ab Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilb. Cognatus, qui *Ori* extare duos libros ait, eos, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, ſcripti primi fuerunt ab Oro iſto, ut ibi vocatur,

libros et Iſidis edidici: tum rurſus navi in Italiam delatus, eò adduxi Græcos illius regionis, uti me pro deo haberent. MI. Audivi iſta, teque putatum eſſe revixiſſe poſt mortem, et oſtendiſſe iis aliquando femur aureum. Verùm illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabiſque

vocatur, *Apolline*, in linguâ Ægyptiacâ, in Græcam autem a neſcio quo Philippo verſi. *Iſidis* autem librorum meminit Plato, Leg. II. vocatque τῆς Ισιδος ποιήμαλα, τὰ τὸν πολὺν τῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. *L.*

P. 48 l. 10. τὲς καὶ ἐκεῖνα Ελληνας] Cl. Boſ. de Ellipſ. nom. ſuper hoc loco ait, perperam Interpretem hæc Luciani vertiſſe, *Græcos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνες, ſc. χρόνες: ſed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς: adeoque et hîc reddendum, *Græcos qui iſthic erant*. Id quod pluribus demonſtratum videas in voce μέρη. *Reitz.*

Ibid. Ελληνας] Græcos eſſe in Italiâ non mirum videri debet; eam enim partem Italiæ, quæ vocata erat *Magna Græcia*, incolebant olim veteres Græci. *L.*

* Ibid. l. 11. θεὸν ἥγον με] Ita Græv. et Reitz. Reliqui omnes ἥδον.

Ibid. l. 12. ἀναβιβιωκέναι] Laertius in Pyth. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram deſcendiſſe εἰς ἅδε, atque ibi vidiſſe Heſiodi et Homeri animas, neſcio quas pœnas luentes. *L.*

Ibid. l. 13. χρυσῆν τὸν μηρὸν] Jamblic. in Pythag. c. 28. Laert. VIII. 11. λέγεται δὲ αὐτῷ πόλε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσῆν. Porphyrius ait, id eum oſtendiſſe Abaridi, ſacerdoti Apollinis, ante opinanti ipſum eſſe Apollinem, ut eo viſo pro certo haberet. *L.*

que non edendis? GAL. Noli perquirere talia, Micylle. MI. Quid ita, galle? GAL. Quia pudet me verum tibi de illis dicere. MI. Atqui nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem et amicum: dominum enim non ampliùs dixerim. GAL. Sanum nihil, neque ſapiens erat: ſed videbam, ſi conſueta, et eadem quæ vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum eſſe homines: quò magis autem peregrina ſtatuerem, tantò magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quædam inſtitui, arcanam ejus rei fingens cauſam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut *fit* in obſcuris oraculis. MI. Vides? non minùs me pro meâ parte derides, quàm

Ibid. l. 19. ὑπὲρ αὐτῶν] Ὑπὲρ pro περὶ, ut Latinis nonnunquam *ſuper* pro *de*. Virg. I. fin. *Multa ſuper Priamo rogitans*, &c. Ælian. XII. 52. Ισόκρατης ὁ Ρήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Αθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *Reitz.*

P. 49. l. 1. ᾠδὴν ὑγιὲς] Vide Jamb. No. 105. et 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes myſticas ignorent. *Sol.*

* Ibid. l. 4. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Subaud. μᾶλλον: cujus quidem ellipſeos plura collegit exempla *Reitz.*

Ibid. l. 11. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio eſt apud Ariſtoph. Ran. I. 1. ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει, *æquâ portione* vel *parte*. L. * Quæ autem ſequitur

Crotoniatas, et Metapontinos, et Tarentinos, et reliquos, qui muti te ſequebantur, adorabantque, quæ tu inambulans relinqueres, veſtigia.

19. Exuto verò Pythagorâ, quem poſtea induiſti? GAL. Aſpaſiam, meretricem Mileſiam. MI. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generoſiſſime, et cum Pericle rem habuiſti, Aſpaſia cum eſſes, et uterum ex eo geſtaſti, et lanas carpſiſti, et deduxiſti fila, et meretricum in morem te compoſuiſti?

tur vox, τοσοῦτον, e gloſsâ in textum videtur irrepſiſſe. Certè Scholiaſtes omittit, qui reliqua citat: κἀ ἐκ μέρους, φησὶ, καταγιλᾷς με καὶ σὺ, ὅσον κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. Sed cur hoc loco deriſum eſſe ſe a gallo dicit Micyllus? Quia nimirum rudibus et indoctis viris haud facilè perſuaderi poteſt, actiones eas, quas ipſi ſuſpiciunt, ignorantes unde profectæ ſunt, ſæpenumero cauſas habuiſſe ſimpliciſſimas ſimul et leviſſimas.

* P. 49. l. 12. Κροτωνιατῶν] Croton, Metapontum, Magnæ Græciæ urbes in ſinu Tarentino.

Ibid. l. 18. ἐκ Μιλήτου] Urbe in finibus Ioniæ et Cariæ, unde orta eſt meretrix illa Aſpaſia, magnâ propter doctrinam famâ, ſophiſtria, rhetorices magiſtra, Pericli in ſtudiis dux, poſtea et conjux. Pericles autem vir erat Athenienſis multâ autoritate et eloquentiâ; de quo et meretriculâ ſuâ ſi plura vis, vide Ariſtoph. in Acharn. et Plutarchum in Pericle. *L.*

P. 50. l. 3. καὶ ἐγγυναικίζῃ εἰς τὸ ἑταιρικόν;] *et fœmina fiebas*

ſuiſti? GAL. Feci hæc omnia equidem, non ſolus, ſed etiam Tireſias ante me, et Elati proles Cæneus. Quæcumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MI. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir eſſes, an cum Pericles tecum haberet conſuetudinem? GAL. Viden' quid exquiris? reſponſum ſcilicet, quod neque Tireſiæ expediebat. MI. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle ſe ter cum clypeo ſtare

in

fiebas in meretricium quæſtum. L. * Hoc eſt, *et in mulierem uſque eò degeneraſti, ut etiam meretricem ageres?*

Ibid. l. 5. Τιρεσίας] Vates Thebanus, qui cum aliquando in Cithœrone vidiſſet duos dracones coeuntes, percuſsâ fœminâ, ſexum ſuum mutavit: deinde cum rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto et marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Ovid. Met. III. fab. 4. *Car. Steph.*

Ibid. l. 6. Καινὺς] Filia Elati regis Lapitharum, quæ a Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nulliſque unquam vulneribus poſſet ſauciari. Periit tamen cum Lapithis pugnans, cùm magnâ arborum mole obrueretur. *C. Steph.*

Ibid. l. 11. ἀδὲ τῷ T. συνεπ[κῶσαν] Rectè quidem: nam in certamine de hac re inter Jovem et Junonem Tireſias vocatus arbiter, quoniam in ferendâ ſententiâ diſplicuit Junoni, privatus erat oculis. Ovid. Met. III. 335. *L.*

Ibid. l. 14. ὡς τρὶς ἂν] Verba ſunt Medeæ apud Eurip. v. 250.

——ὡς

in acie, quàm ſemel parere. GAL. Quin admonebo te, Micylle, non ita multò poſt ex partu te laboraturum: eris enim aliquando mulier tu quoque, et ſæpe, in multiplici illo orbe. MI. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe, aut Samios? Igitur aiunt te etiam, cum Pythagoras eſſes, et formâ ſplendidâ, ſæpe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis verò poſt Aſpaſiam vir, aut quæ mulier denuò prodiiſti? GAL. Cynicus Crates.

——ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.

Laudat Barneſius verſionem Ennii: *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quàm ſemel modò parere.* Geſner.

* P. 50. l. 16. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε] Sententia elliptica eſt, quam ita expleo: *imo* rem *tibi in mentem revocabo, Micylle*, cui tu animum non attendere videris; *te paullo pòſt puerperam fore.* L. Boſ. ad hunc modum exponit: *equidem in mentem tibi revocabo, ô Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* quæ me fateor non intelligere.

P. 51. l. 2. τῷ τυράννῳ] Polycrati Samio. Incertum unde habeat hoc Lucianus, qui tamen haud adeò abſurdè ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. *Sol.* Σεμνοπρεπέσταλος λέγεται γενέσθαι [ὁ Πυθαγόρας] Laertio teſte. *L.*

Ibid. l. 5. Κράτης] Diogenis diſcipulus, domo Thebanus, qui dicitur a Philoſtrato in vit. Apoll. pecuniam ſuam in mare projeciſſe.

Crates. MI. O Jovis pueri, quæ diſſimilitudo! ex meretrice philoſophus. GAL. Tum rex, deinde pauper, et paullo pòſt ſatrapa, deinde equus, et graculus, et rana, et ſexcenta alia: longum autem fuerit enumerare ſingula: poſtremò gallus, *idque* ſæpiùs; delectatus enim ſum hoc genere vitæ. Et cum apud multos alios ſervierim, reges, pauperes, divites, poſtremò nunc teçum vivo, deridens quotidie te conquerentem, et deplorantem tuam paupertatem, et admirantem divites, ignorantiâ malorum quæ ipſis adſunt: ſi enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui priùs putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MI. Igitur Pythagora, aut quo maximè nomine gaudes, ne confundam ſermonem, aliàs alium vocans ——GAL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego hæc ſum. Verùm ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, meliùs feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quæ vilis habetur; præſertim cum tot in ſe contineat animas.

21. MI.

Ibid. l. 8. Διοσκόρω] Caſtor et Pollux, per excellentiam. *L.* Τὰς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτῆρας δῆθεν. *Schol.*

Ibid. l. 12. τῷ βίῳ] Emphaſin egregiam habet hîc articulus τῷ: *hac vitâ, et hac præcipuè.* L.

21. MI. Igitur, galle, cum omnia prope vitæ genera expertus ſis, et omnia noveris, dic mihi jam diſertè et ſeparatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoſcam, verè ne dicas iſta, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GAL. Nimirum hoc modo rem conſidera, Micylle. Tibi belli non multa cura eſt, ſi dicantur hoſtes invadere: neque ſollicitus es, ne irruptione factâ agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exſcindant vineam: ſed tubâ auditâ tantùm, ſi modò illud quoque, pro te circumſpicis, quò te ſalutis causâ convertas, et periculum effugias. At illi et ſibi timent, et anguntur, cum vident de mœnibus agi ferrique, in agris quæcunque habuerant: et ſi tributum pendendum ſit, vocantur ſoli; et ſi erumpendum, primi pericula ſubeunt, vel peditem ducentes, vel equitibus præfecti. Tu verò ſcutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator

P. 52. penult. ἀμβαλόϊλες] Supple ἑαυτὰς, et poſt ἐπιλαύνεσι in commate ſuperiore, ἵππους vel ἅρματα. L.

P. 53. l. 11. οἰσυΐνην] Qualis pauperem et militem gregarium decebat: cæteris clypei erant plerumque Vulcani opera. *L.*

Ibid. l. 13. ἱππίνια] Mos erat finitis triumphis victimas

perator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus, tu quidem de plebe unus, in concionem eſcendens, tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, et metuunt, et placant te diviſionibus: balnea enim ut habeas, et certamina, et ſpectacula, et reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia. Tu verò exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis: et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque verò calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi, vel loricâ domûs ſuperatâ, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfectâ crepidâ, ſeptem obo-

timas offerre, et poſtea epulari. Vid Funger. in voce *Triumphus*. L.

P. 54. l. 1. ἐδὲ λόγε μεταδιδὲς] Ad oſtraciſmum, puto, et tacita illa teſtarum, ut Romæ tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitæ libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2. 2. *Geſner*.

Ibid. l. 6. θριγκίον] Ἀπὸ τῦ θριΐκὸς, quod Etymologiſta dicit eſſe τὸ ἀνώταλον τῆς τῦ τοίχε οἰκοδομήσεως. L.

Ibid. l. 10. μεριζόμενος] Vulg. λογιζόμενος, quod in eâdem periodo repetitur inſcitè, et in ultimis verbis eſt ἀπρυσ-

obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, et lotus, ſi videtur, ſaperdâ aliquâ emtâ, aut mænis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipſe te exhilaras, canens plerunque, et cum optimâ illâ paupertate philoſophatus.

23. Itaque his de cauſis bene vales, et robuſto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acuunt te, et adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quæ invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, ad exiguum tempus illi obſecutus, protinus exſilis, excuſſo per inediam *morbo:* at is e veſtigio fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, et plorare jubere medicorum illas ambages. Verùm iſti per intemperantiam ſuam miſeri, quid malorum non habent, podagras,

ἀπροσδιόνυσον. Optimè MS. καὶ πρὸς τὰς Φροντίδας μεριζόμενος, *et talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus.* Μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri:* obvia ſunt exempla. *Græv.*

P. 54. l. 12. περὶ δείλην ὀψίαν] Hoc eſt, *circa ſolis occaſum.* Duplex enim erat veſpera; prior, et ſerior: veſpera prior ſtatim erat a prandio; poſterior, cum ſol occideret: Atticis δείλη πρωΐα, καὶ ὀψία. Heſych. Suid. in voce. Hinc et *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* Græv.

dagras, tabes, et pulmonis inflammationes, et hydropes? hæc enim ſumtuoſarum illarum cœnarum ſoboles. Itaque alii illorum, Icari inſtar, cum multum ſe ſuſtulere, et appropinquarunt ad ſolem, ignari cerâ ſibi compactum eſſe illud alarum remigium, magnum nonnunquam ſtrepitum præcipites in mare delapſi excitant. Qui verò Dædali inſtar non nimis alta neque ſublimia petunt, ſed vicina terræ, ut marinâ adſpergatur nonnunquam cera, illi fere ſecurè tranſvolant. MI. Æquos nempe et prudentes viros dicis. GAL. Verùm cæterorum naufragia turpia ſanè videas, cùm evulſis Crœſus alis ludibrium Perſis præbeat, conſcenſo rogo; aut exſtinctâ tyrannide Dionyſius Corinthi doceat literas, ac poſt tantum imperium ſyllabas colligere cogat pueros.

24. MI. Dic mihi, galle, tu cum rex eſſes, (nam regnaſſe etiam te dicis) qualem illam expertus

P. 55. l. 12. ὁ Ικαρος] Quomodo Icarus et Dædalus, in Cretâ clauſi, conati ſunt alis ſublati Athenas patriam ſuam repetere, oſtendit Ovid. Met. VIII. 184. *L.*

P. 56. l. 3. ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος] Crœſo Lydorum regi revulſæ erant alæ, quando regno eum ſpoliaverat Cyrus. Quomodo autem conſcenſo rogo ludibrio erat Perſis, id amplè narrat Herodot. in Clio. *L.*

Ibid. l. 5. ἢ Διονύσιος] Syracuſano exutus imperio, et Corinthi docens pueros. Juſtin. XXI. 5. *L.*

expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod est bonorum omnium haberes? GAL. Noli mihi in memoriam regerere, Micylle; adeò ter infelix tum eram: qui, cùm externis omnibus, quod modò dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MI. Quibusnam illis? mira enim dicis, et vix credibilia. GAL. Imperabam equidem regioni non parvæ, Micylle, fertilissimæ, et ob multitudinem hominum urbiumque pulchritudinem admirandæ ut quæ maximè, quæ fluminibus perlueretur navium patientibus, et portuoso uteretur mari. Adhæc exercitus erat ingens, equitatus instructissimus, satellitium non parvum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cælati plurimum, et reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conscensis, magnum putabant accuratè vi-

P. 57. l. 6. χρυσὸς ὁ κοῖλος] *Aurum cavum* est aurum in *vasa* redactum. *L.*

Ibid. l. 8. τῆς ἀρχῆς τραγῳδία] Est *regii fastûs choragium*; omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. *Græv.*

diſſe bigas, togam, diadema, præcedentes, ſequentes. Ego verò, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiæ, me ipſum verò miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt: illorum enim unuſquiſque extrà aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus et ebore, fulmen, aut fulgur, aut tridentem tenens dextrâ: ſi verò interna inſpicias, vectes quoſdam videas, et paxillos, et clavos per interiora adactos, et ſtipites quoſdam, et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem ejuſmodi deformitatem: mitto dicere murium multitudinem, aut muſtelarum, qui civitatem ſibi in illis nonnunquam conſtituere. Tale quid etiam regnum eſt.

25. MI. Nondum dixiſti lutum et paxillos, et vectes, qui ſint imperii, nec multam illam, quæ ſit, deformitatem. Nam illud, invehi

Ibid. l. 19. Κολοσσοῖς] Statuæ ſunt hominum ſupra modum magnæ. Phidiam autem, Athenienſem ſtatuarium, præcipuè nobilitavit Jupiter Olympius ex ebore factus. Neminem eum æmulari ait Plinius XXXIV. 8. quem etiam ibidem videas de Myrone et Praxitele, ejuſdem etiam artis callentiſſimis. *L.*

P. 58. l. 8. μυῶν] Vulgo μυιῶν. Sed meliùs conveniunt *muſtelis* mures, quàm muſcæ. *Græv. Reitz.*

invehi in publico, conſpici, tot hominibus imperare, et numinis inſtar adorari, ſic ſatis ſimile eſt Coloſſæo exemplo: excellentiſſimum enim quiddam etiam hoc. Tu verò jam interiora quoque hujus Coloſſi dicito. GAL. Quid primum tibi dicam, Micylle; metus, et morſus, et ſuſpiciones, et odium a familiaribus, et inſidias, ac propter iſta ſomni parum, idque ipſum non profundum *et placidum*, et plena terroris inſomnia, et ſpes ſemper malas: an occupationem nimiam, et agendi reſpondendique neceſſitatem, et judicia, et expeditiones, et imperia, et conventiones, et rationum ſubductiones? a quibus omnibus nec per quietem frui ſuavitate ullâ contingit, ſed neceſſe eſt pro omnibus diſpicere unum, et innumerabiles habere moleſtias.

Nec enim Agamemnona Atriden——
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa:

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam

P. 59. l. 11. ἐδὲ γὰρ Ατρείδην] Iliad. K. 3. 4. *L.*
Ibid. l. 14. Λυδὸν] Crœſum, qui filium habebat mutum, de patris autem ſalute adeò ſollicitum, ut quando Perſam

ſam Clearchus, in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion, cum Syracuſanorum quibuſdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemæus, et Ptolemæum Seleucus. Verùm illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus convivat, et alio gaudeat pellex, et ſi defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod verò maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maximè, et ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus

Perſam quendam in eum, quaſi eſſet occiſurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine, exclamaret, ἄνθρωπε, μὴ κλεῖνε Κροῖσον. Herod. Clio. et Solin. c. 7. *L.*

* Ibid. l. 16. Πέρσην] Artaxerxem, cui cognomen Mnemon, Cyrus frater bello aggreſſus, ſocium habuit Clearchum, decies mille Græcorum ducem, quorum res geſtas perſecutus eſt Xenophon Anabaſi.

Ibid. l. 17. ἄλλον δὲ Δίων] Dionyſium ſcil. tyrannum, contra quem excitavit Dion Syracuſanos. *L.*

Ibid. l. 18. ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem a militibus dilectum trucidari juſſit. *L.*

Ibid. l. 19. Περδίκκαν] Quem Alexander moribundus, tradito ei annulo, ſucceſſorem ſibi deſignavit. *L.*

Ibid. l. 20. Πτολεμαῖον Σέλευκον] Non eundem Ptolemæum; nam Ptolemæus *Lagus* erat, qui Perdiccæ moleſtiam creavit; cui autem Seleucus, Ptolemæus *Ceraunus*. Vide Juſtin. XXVII. 2. *L.*

P. 60. l. 5. ἐλπίζειν] Pro προσδοκᾶν non infrequenter Græci

mortuus eſt, hic et ipſe a ſuo amaſio; alterum verò ſimilis fortè mors oppreſſit.

26. MI. Apage, triſtia ſunt quæ dicis, galle. Mihi ergo multò ſecurius eſt inclinato corpore ſcindere coria, quàm aureâ in phialâ bibere temperatum cicutâ et aconito amicitiæ poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, et a rectâ inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur cœnas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere, et gladios eburneis capulis, et jubam fluctuantem, et chlamydem auro diſtinctam: ſi

Græci autores uſurpant, et ita exponit Heſychius. Sic Virgil. Æn. I. 547. IV. 419. *L.*

P. 60. ult. Κίκροπας] Omnes reges: Cecrops Athenis, Siſyphus Corinthi, Telephus Myſiæ. *L.*

P. 61. l. 3. ἐπίσειστον κόμην] Vox deſumpta a ſcenis. Κόμη ἐπίσειστος eſt *coma promiſſa*, quæ flagellat cervices, *coma vaga* et volucris, ut Tertullianus loquitur, quæ motu corporis aut auræ facilè movetur. Pollux IV. 19. ubi agit de perſonis comicis: τῷ δὲ ἐπισείστῳ, στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι καὶ τὴν κόμην, ἐπισείονται αἱ τρίχες. *Juveni autem qui* ἐπίσειστος *dicitur, miles cum ſit, et jactabundus, et colore et comâ niger, concutiuntur capilli.*

ſi verò, qualia multa accidunt, fallente inani veſtigio, illorum aliquis in mediâ ſcenâ concidat, riſum nempe præbet ſpectatoribus, fractâ cum ipſo diademate perſonâ, cruentatoque vero actoris capite, et cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitûs eſſe panniculos miſeros, et cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſpondentem. Vides quomodo jam me quoque ſimilitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi viſa eſt: quoties verò equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

pilli. Talis ἱππίσιος νόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum J. Sponius nuperiùs edidit. *Græv.*

* Ibid. l. 5. προσκρούσας] Cum alibi ſæpius vox marginalis in textum irrepſit, hîc verò genuinam dictionem de ſede penitus dejecit, quam fuiſſe κενεμβατήσας teſtatur et Grævii MS. et Scholiaſtes, qui inſolitum ita vocabulum illuſtrat: κενεμβαλεῖν, εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν, *in locum vacuum venire*, ubi fit cadendum; ut ſi quis putet ſe per ſcalas deſcendere, illis ablatis, neceſſe eſt ut cadat. Talia autem fuiſſe in theatris loca, liquet ex Polluce, IV. c. 19. ubi agit de theatri partibus; et ex ejuſmodi loco hîc dicitur hiſtrio cadere, quod oſtendunt verba ſequentia, ἡμαλμένης τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, quod cadenti in loco plano fieri non ſolet. Hæc fere *Grævius.*

27. GAL. Longum hunc ſermonem moves, nec præſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt: nulla harum vitarum mihi non viſa eſt tranquillior humanâ; quippe quæ ſolis ſe naturalibus cupiditatibus et neceſſitatibus metiretur. Publicanum verò equum, aut calumniatorem ranam, aut ſophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinædum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

28. MI. Vera hæc fortè, galle. Ego verò quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi: verùm mihi et inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens; et maximè de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicatè vivit. GAL. Ego te, Micylle, ſanabo: et quando adhuc nox eſt, ſurge, ac ſequere me: abducam enim te ad ipſum illum Simonem, et in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio. MI. Quomodo hoc, clauſis januis? niſi fortè parietes perfodere me cogas? GAL. Minimè: ſed Mercurius, cujus ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in caudâ pennam, quæ propter mollitiem inflectitur—— MI. Atqui duas habes ejuſmodi. GAL. Dextram igitur ſi cui habendam præbeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque

que poteſt, et videre, non viſus ipſe, omnia. MI. Neſciebam, te quoque, galle, præſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc tranſlata brevi tempore Simonis omnia; eò enim abiens huc ea transferam: ille verò rurſus obrodet emundans ſoleas. GAL. Nefas eſt hoc fieri: præcepit enim mihi Mercurius, ſi tale quid agat qui pennam habeat, ut cantu meo, quò is deprehendatur, efficiam. MI. Non eſt veriſimile quod dicis; furem Mercurium ipſum, invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abſtinebo enim auro, ſi potero. GAL. Evelle

* P. 63. l. 18. ἀποσίνων] Ita vulgò edebatur. Sed cum *ebibere aliquem ſoleas* dicere, non ſani hominis fuerit, Cl. Grævius legi vult, immutato tantùm accentu, ἀποπινῶν, quod eſt, *ſordibus purgans*, Heſychio interprete. Hanc ego ſecutus ſum lectionem, quamvis moram aliquam injecerit vir doctiſſ. Geſnerus, qui negat purgare aut eluere ſoleas ore ſolere, quod audierit videritve, ſutores; atque adeò ἀπολείνων legit, hoc eſt, *dentibus extendens coria*, juxta illud Martialis de ſutore, hujus Simonis archetypo:

Dentibus antiquas ſolitus producere *pelles*,
Et mordere luto putre vetuſque ſolum. IX. 74.

Sed qui (περιλεώγεται) circumrodit crepidas veteres, is neceſſe eſt ut ſordibus os oppleat: neque explebitur Micylli ira, uſquedum indignus ille Simo ad viliſſimum recidat artificii veteris miniſterium.

priùs, Micylle, pennam. Quid hoc? evelliſti ambas. MI. Sic tutius eſt, galle, et tibi minùs deforme fuerit, ne claudices alterutrâ caudæ parte.

29. GAL. Sit ita: ad Simonem primò abimus, an ad alium quendam divitum? MI. Non ſanè; ſed ad Simonem, qui pro diſſyllabo quadriſyllabus jam, dives factus, eſſe poſtulat. Et ſanè adſumus ad januam: quid ergo poſt hæc agam? GAL. Admove pennam ad ſeram. MI. En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GAL. Præcede porro. Viden' illum vigilantem, et ſubducentem rationes? MI. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem et ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle; et totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim aliàs ægrotare dictus eſt. GAL. Audi quæ dicit: ſcies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa ſecurè omnino ſub lecto ſunt defoſſa, et nemo omnino vidit: ſed ſexdecim illa vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub præſepio: ſemper enim nunc circa ſtabulum verſatur, qui aliàs omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multò his plura eſſe direpta: unde enim aliàs tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet herì Tibius? Dicebatur verò etiam inaurem emiſſe uxori ſuæ drachmis

mis quinque. Omnino mei infelicis *bona* iſti per luxum diſperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi ſunt repoſita: metuo igitur ne quis perfoſſo pariete ea ſubducat. Multi invident mihi, et inſidiantur, et præcipuè Micyllus vicinus. MI. Ita per Jovem: tui nempe ſimilis ego, et patellas ſub alâ habens abeo. GAL. Tace, Micylle, ne adeſſe nos deprehendat. SI. Optimum igitur fuerit, ut ſomno me abſtineam: omnem ſurgens circumibo domum. Quis hic? Equidem te video, perfoſſor parietum, per Jovem—Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effoſſum aurum, nequid me fortè nuper fugerit. En iterum aliquis prope me dedit ſtrepitum: nempe obſideor, et clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? ſi quem deprehendero— Sepeliamus rurſus aurum.

30. GAL. Talis tibi, Micylle, Simonis conditio. Abeamus verò etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis ſupereſt. MI. Infelix, qualem vivit vitam! inimicis *meis* ita divitibus eſſe contingat! Percuſſâ ergo illius malâ, volo diſcedere. SI. Quis

P. 65. l. 18. πίνλι δραχμῶν] Drachma Attica noſtræ monetæ valebat circiter 7 d. *L.*

P. 66. l. 3. τὰ τρίβλια ὑπὸ μάλης] Suprà §. 14.

Quis me percuſſit ? latrocinio diſpolior miſer! MI. Plora, et vigila, et ſimilis quantùm ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos verò, ſi videtur, Gniphonem videamus fœneratorem: non procul autem hic etiam habitat. Aperta eſt nobis hæc janua.

31. GAL. Vides vigilantem et hunc præ curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit, relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri ? MI. Video miſerum et dementem hominem, ne nunc quidem blattâ aut culice meliùs viventem. Quàm verò hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GAL. Ad tuum, ſi videtur, Eucratem; et ecce aperta et hæc eſt janua. Ingrediamur ergo. MI. Iſthæc omnia paullo antè mea erant. GAL. Adhuc enim divitias tu ſomnias ? Vides igitur Eucraten ipſum a ſuo ſervo— hominem ſenem? MI. Video, ita me Jupiter, pædicationem, et morbum pathicum, et libidinem non humanam: uxorem verò altero in angulo a coquo adulterio pollui ipſam quoque.

33. GAL.

P. 68. l. 3. ὑπὸ τῆ οἰκέτη) Modeſta ellipſis. *L.*

33. GAL. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, et omnia habere Eucratis? MI. Nequaquam, galle: fame inteream potiùs, quàm tale quid patiar. Valeant aurum et cœnæ! duo oboli divitiæ mihi sint potiùs, quàm ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GAL. Sed nunc (dies enim jam circa ipsum diluculum est) domum ad nos abeamus: reliqua autem aliàs videbis, Micylle.

DIAL. X.

VITARUM AUCTIO.

JUP.

1. TU scamna dispone, et locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine

P. 69. l. 2. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt *Vitarum auctio*: verte, *Mancipiorum auctio*. Laertius in Aristippo, καλιγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀξορασίαις σκοπέλων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων· *arguebat homines, quòd in*

dine vitas: ſed exorna ante, ut formoſæ videantur, et emtores quàm plurimos alliciant. Tu verò, Mercuri, præconium fac, et jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad forum. Præconio autem vendemus vitas philoſophas omnis generis, et ſectarum diverſarum. Si quis verò præſentem pecuniam numerare non poſſit, fidejuſſore dato, proximo anno ſolvet. MERC. Multi conveniunt; itaque

in auctionibus vaſa inſpicerent, mancipia *verò leviter examinarent*. Menagius.

* Patet hinc, opinor, τὸ βίος pro *mancipio* dicere phraſin eſſe auctionantibus vel peculiarem, vel certè uſitatam. Neque enim in apothegmate laudato retinere ſignificationem propriam βίος, quaſi vitam moreſque hominum explorari ſuadeat Ariſtippus, adversùs Cl. Geſnerum vel ipſo Laertio teſte monſtrabimus. Idem enim dictum, quod a quibuſdam ait Diogeni tributum fuiſſe, diverſis ille verbis ita extulit in Diogen. § 30. θαυμάζειν τε ἔφη, εἰ χύτραν μὲν κ᾽ λοπάδα ὠνούμενοι σκοπεῖμεν· (meliùs, κομπεῖμεν) ἄνθρωπον δὲ, μόνῃ τῇ ὄψει ἀρκεῖσθαι· *mirari ſe dicebat, quòd cum ollam quidem et patinam non ſine tinnitu emamus, hominem tamen empturi, ſolo aſpectu contenti ſimus.* Quidam codd. habent hîc ἀνθρώπου pro ἄνθρωπον: ſed eódem res recidit, cum ſermo planè ſit de emptione tum vaſis, tum hominis.

P. 69. l. 10. κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari ſolebant. Plaut. Martial. *Bourd.*

Ibid. penult. ἀποκηρύξομεν] Vertunt *proclamabimus*: ſed vis verbi ἀποκηρύττειν ſic non ſatis exprimitur, quod ſignificat *auctionem facere bonorum*, vel *per præconem vendere bona*. L. Bos.

que nihil cunctandum eſt, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MER. Quem vis primùm producamus? JUP. Comatum hunc Ionicum; etenim honeſtus eſſe videtur. MER. Heus tu, Pythagorice, deſcende, perſpiciendum te præbe congregatis. JUP. Jam fac præconium. MER. Optimam vitam vendo, honeſtiſſimam: quis emet? quis ſupra hominis conditionem extolli vult? quis noſſe concordiam univerſi, et

P. 70. l. 7. τὸν κομήτην] Sic ἐν παροιμίᾳ vocabatur Pythagoras, ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. Jamblic. I. p. 31. *L.*

Ibid. τὸν Ιωνικὸν] Samos, ubi natus Pythagoras, inſula eſt in mari, quod a proximâ terrâ dicitur *Ionium*: atque hinc eſt etiam, quòd mox Pythagoras in reſponſis ſuis nuſquam non utitur Ionicâ dialecto. *L.*

Ibid. l. 9. ὁ Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipſum, ſimul et omnes Pythagoricos petit. In L. MS. Πυθαγόρας, rectiùs. *Sol.*

* Ibid. κατάβηθι] Ab Olympo ſc. cui inſidet Jupiter, ad forum.

* Ibid. l. 12. τὸν ἄριστον βίον πωλῶ] Non *optimam vitam vendo*, quomodo Interpres noſter; neque *vitâ optimum vendo*, quomodo Grævius; ſed vertendum erit, *optimum mancipium vendo*, ſi modò vera ſint ea quæ ſupra diximus ad §. 1.

Ibid. l. 13. ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi eſſe Apollinem, aut quendam e Geniis qui Lunam habitant, et cum deus revera eſſet, veniſſe in humanâ formâ, notum eſt ex Jamblicho. *L.*

Ibid. l. 14. τῇ παντὸς ἁρμ.] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν

et reviviſcere? EMTOR. Specie quidem videtur haud illiberali. Quid verò potiſſimùm novit? MER. Arithmeticam, aſtronomiam, præſtigias, geometriam, muſicam, impoſturam: vàtem vides ſummum. EMT. Licetne interrogare hominem? MER. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi inſtitutus es? PY. In Ægypto, apud ſapientes qui ibi ſunt. EMT. Age, ſi te emero, quid me docebis? PY. Equidem docebo te nihil, ſed in memoriam tibi revocabo.

ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, *per harmoniam conſtare omnia*, ut Laertius affirmat: et Cicero III. Nat. Deor. affirmat exiſtimaſſe, *ad harmoniam mundum canere*. L. Apud Jambl. 65. ſolus muſicam ſphærarum auditu et intellectu percepiſſe dicitur. *Sol.*

P. 70. l. 18. τερατείαν] Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, *mendacium* et *falſiloquium*. Intellige verò aut de iis quæ ipſe docuit, ſcilicet quòd ſæpe erat mutatus; aut de de iis quæ de illo dicuntur, ſuſurrando nempe in aurem bovis docuiſſe eum abſtinere a fabis; aquilam ad ſe vocaſſe, quæ fortè, dum de auguriis diſſerebat, tranſvolarat, et poſtquam manu demulſiſſet, iterum dimiſiſſe: de quibus Jambl. in Pyth. I. 18. Summum autem in Arithmeticâ, &c. fuiſſe Pythagoram, notavit idem in c. 5. et 25. *L.*

P. 71. l. 4. ἀναμνήσω] Deridetur eorum ſententia, qui μάθησιν tantùm ἀνάμνησιν eſſe putant, earum ſcilicet rerum quas, quemadmodum ſenſit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Jamb. c. 14. *L.*

cabo. EMT. Quomodo iſtuc? PY. Purgando priùs animam, et ſordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum eſſe; quis modus reponendi in memoriam? PY. Primùm quidem longa quies, et ſilentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu, bone vir, Crœſi filium inſtituas: ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, et poſt quinquennium fiet? PY. In muſicis exercebere, et geometricis. EMT. Lepidè narras, ſi priùs fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

4. PY. Poſt hæc numerare *diſces*. EMT. Novi jam nunc numerare. PY. Quomodo numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PY. Vides, quæ tu putas quatuor, ea decem eſſe, et trigonum perfectum, et noſtrum juſjurandum?

Ibid. l. 11. πέντε ὅλων] Vide ſupra not. ad p. 28. l. 18.

Ibid. l. 13. Κρείσσω παῖδα] Supra not. ad p. 59. l. 15.

* P. 72. l. 2. τρίγωνον ἐντελὲς] *Triangulum perfectum*, i. e. *æquilaterum*, et numerum ſimul *denarium* conſtituunt numeri 1, 2, 3, 4, ter conjuncti, et quaſi in tribus angulis ſe tangentes, ad hunc modum:

*
* *
* * *
* * * *

jurandum? EMT. Per maximum igitur juramentum quaternionem, nunquam aut diviniores, aut ſanctiores ſermones audivi. PY. Poſtea verò, hoſpes, ſcies de terrâ, et aëre, et aquâ, et igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint formâ, et quomodo moveantur. EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut

* P. 72. l. 4. οὐ μὰ τὸν μέγις. τ. ὅρκον τὰ τέτλαρα.] Alludit ad Pythag. Aur. Carm. vſ. 47.

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως.
Juro per eum qui nobis tradidit quaternarium,
Fontem perennis naturæ.

Jurant quidem hoc loco Pythagorei per Magiſtrum ſuum: alibi verò ſæpius per *quaternarium* ipſum, quem et *fontem* vocant *perennis naturæ*. Cur autem quaternioni is honor tributus fuerit, præcipua ratio eſt, " quia Pythagoras omnia ex numeris conſtare dixerit: generatim autem, ſive univerſi numeri vim ac naturam eſſe denarium; quoniam ad hunc uſque numerum ſimplices numeri ſint, deinde autem rurſus ab unione incipiendum eſſe: denarii verò numeri vim eſſe in quaternario; nam ſi quis numeros illos qui ſunt uſque ad quaternarium adjunxerit, (ut in ſchemate ſuperiori) exiſtet denarius." Hæc Theod. Marcilius in Aur. Carm. 47. Alii dicunt per *quaternarium* deſignari ſacroſanctum Dei nomen Jehova, quod τετραγράμματον uſitatè dicitur, de quo Pythagoras apud Chaldæos inaudire potuit.

Ibid. l. 9. ὁκοῖα] Et mox ὅκως, pro ὁποῖα et ὅπως, Ionicè. *L.*

aut aqua? PY. Et maximè quidem manifeſtam: neque enim ſine formâ et habitu poſſent moveri. Ad hæc intelliges, Deum numerum eſſe et harmoniam. EMT. Mira prædicas.

5. PY. Præter ea quæ dicta ſunt, etiam ipſum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem eſſe cognoſces. EMT. Quid ais? alium me eſſe, non illum ipſum, qui nunc tecum loquor? PY. Jam quidem hic es, olim verò in alio corpore, et ſub nomine alio apparebas; progreſſu verò temporis rurſus in aliud corpus et nomen tranſibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his ſatis.

6. Quod ad victum autem, qualis es? PY. Animatum edo nihil: ſed reliqua *omnia*, exceptis fabis. EMT. Cur averſaris fabas? PY. Non *averſor*: ſed ſacræ ſunt, et mira earum natura.

P. 73. l. 2. ἐς ἄλλο μεταβήσεται] Id nactus erat Pythagoras a patre ſuo Mercurio, quando erat Æthalides, ut anima ſua per quæcumque vellet φυτὰ καὶ ζῶα tranſiret, et dum in illis vixit, omnia quæ ipſi contigerant meminerit. *L.*

Ibid. l. 6. ψυχήιον] Jamblic. n. 107. docet ſolos *adeptos* animatis abſtinuiſſe; non omnes. De fabis idem, n. 109. *Sol.*

* Ibid. l. 9. οὐκ· ἀλλ' ἱεραί εἰσι] Jenſius ſentit ſcribendum,

natura. Primùm enim quantæ ſunt, genitura ſunt: et ſi cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figurâ ſimilem: coctam verò ſi ad lunam exponas certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod verò majus, lex eſt Athenienſibus, fabarum ſuffragiis

dum, ὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, idque Atticè (quod pluribus exemplis commonſtrat) pro καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι, et exponit, *enimvero ſacræ ſunt.* Re enim verâ, inquit, ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis ſe abſtinebat, horrebat iis uti; id quod ſatis notum, et ipſe Lucianus confirmat, in Ver. Hiſt. II. 24. ubi cæteris heroibus poſt victoriam fabas comedentibus, de Pythagorâ dicit Noſter, μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν." Non animadvertit vir doctus, longè aliud eſſe μυσάττεσθαι τὲς κυάμες et τὴν κυαμοφαγίαν, intereſſe inter eum qui fabarum *guſtum* aſpernatur, et eum qui religionis ergô, aut aliâ quavis de causâ, ab iiſdem *edendis* abſtinet; qualem quidem ſe eſſe hoc loco profitetur Pythagoras. Cæterùm neſcio an non aptiùs aliquantum reſponderet philoſophus, ſi mercatoris interrogatio in duas eſſet reſoluta hoc modo: τίνος εἵνεκα; μύσαττη τὲς κυάμες; ΠΥ. ὄκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι. *PY. Omnia inanimata comedo, præter fabas. M. Cur has? Faſtidin' fabas? PY. Non:* &c.

P. 73. l. 11. τὸ πᾶν γονὴ εἰσι] Hoc eſt, κατὰ τὸ πᾶν, *per totum genus.* Vocem γονὴ ſatis exponunt quæ ſequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τέτεσιν, αἰδοῖα. Γονή εἰσι intellige diſtributivè; ut ſingula faba ſit γονὴ ſive ὄρχις. *L.*

* Ibid. l. 13. ἐλληθέϊλι δὲ] Ita rectè Ed. Flor. Reliquæ, ἐλληθείλα δὲ ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σιλ. Ad verbum reddes, *elixæ verò ſi lunam ſuperimmittas certo numero noctium,* &c. Σελληναία et σιλήνη idem valent; ut Αθηναία et Αθήνη.

fragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclarè omnia dixiſti, et ut ſacris dignum eſt. Sed exue te; nam et nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! deus, non mortalis aliquis eſſe videtur: itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MER. Decem minis. EMT. Meus eſt, tanti emtus. JUP. Scribe nomen emtoris et patriam. MER. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem, et Tarentum, et illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt, communiter poſſidendum. JUP. Abducant: alium proferamus.

7. MER. Viſne ſqualidum illum Ponticum?

Ibid. l. 20. χρυσᾶς ἀ. ὁ μηρός] De eo ſuprà, p. 48. l. 13.

Ibid. θεὸς, ὃ βροτός] Alludit ad Carm. Aur. ult.

Εσσεαι αθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός. *Sol.*

P. 74. l. 1. δέκα μνῶν] Mina continet monetæ noſtræ, ut aiunt, 3l. 3s. 4d. *L.*

* Qualia autem pro ſervis vulgò pretia pendebantur, oſtendit Xenophon, Mem. II. 5. initio: τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μέν τις δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ ἡμιμναίου, ὁ δὲ πέντε μνῶν, ὁ δὲ καὶ δέκα. Νικίας δὲ, ὁ Νικηράτου, λέγεται ἐπιστάτην εἰς ταῤγύρια πρίασθαι ταλάντου.

* Ibid. l. 3. Ιταλιώτης] Suprà p. 48. l. 9.

Ibid. l. 7. ἑώνηνται κατὰ κοινὸν] Quia in Magnâ Græciâ habuit Pythagoras ejuſmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus J. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. *Cleric.*

Ibid. l. 11. Πολιτικόν] Diogenem Sinopea ab Euxino Ponto.

cum? JUP. Maximè. MER. Heus tu, peram ſuſpenſam habens, exomidem indute, accede, circumi conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam præclaram et generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, præco? liberum tu hominem vendis? MER. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MER. Nihil ipſi curæ eſt, quod venditur: putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis verò uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, et male adeò a fortunâ habiti? niſi quis foſſorem eum aut aquarium facere velit. MER.

* P. 74. l. 13. ὁ ἐξωμίας] *qui ἐξωμίδα habet.* Ἐξωμὶς autem (interprete ſcholiaſtâ) veſtis erat craſſa et impexa, ſiniſtrâ ſutelam non habens, dextrâ verò ſub axillâ deſinens, humerum nudum et exertum oſtendebat; unde et nomen accepit. Medium corpus cingens, et tunica ſimul et pallium erat: itaque vile habitum id veſtimenti genus, ſervorum proprium erat, et Cynicorum.

* Ibid. l. 17. πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Actio de hac re inſtituta Athenis δίκη ἐλευθεροπρεπείας vocabatur. Vide Polluc. III. 78.

Ibid. l. 20. Ἄρειον πάγον] Locus judicii apud Athenienſes in *colle Marti* ſacro. Sic autem dicitur collis ille, quia in eo loco cognitio habita erat de Martis homicidio; et cùm cauſa referebatur ad XII. deos, ſex eorum ſententiis abſolutus eſt. *L.*

Ibid. ὀδὸν αὐτῷ μίλει] Reſpicit hîc hujus philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera veniiſſe in Cretâ traditur, non admodum invitus. *Sol.*

MER. Non hoc ſolùm, ſed ſi januæ cuſtodem illum imponas, multò quàm ſunt canes fideliori illo uteris: et ſanè Cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut quodnam inſtitutum profitetur? MER. Ipſum interroga: id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum ac demiſſum, ne allatret me accedentem, aut planè etiam mordeat. Nonne vides, ut clavam ſuſtulit, et ſupercilia contraxit, et minax quiddam ac bilioſum obtuetur? MER. Noli timere: cicur enim eſt.

8. EMT. Primùm, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIO. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIO. Herculem. EMT. Quin igitur et leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIO. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum. Bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non *tamen* juſſus, ſed meâ ſponte, qui repurgare vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid

P. 75. l. 6. κύων] Unde philoſophi Cynici, i. e. *canini*. Rogatus aliquando, quid faciens ita appellabatur, reſpondit, *quòd adblandior iis qui dant, eos qui non dant oblatro, malos autem mordeo.* L.

P. 76. l. 3. ὁ κελευσθὲς] *Juſſus* enim ab Euryſtheo, rege Mycenarum, Hercules duodecim confecit labores. *L.*

maximè ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIO. Liberator ſum hominum, et medicus affectionum: in univerſum autem, veritatis et libertatis in loquendo præco eſſe volo.

9. EMT. Age, præco, ſi te emero, qua me ratione docebis? DIO. Cum primùm te accepero, et deliciis exutum cum inopiâ concluſero, palliolo te amiciam. Deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem, aquam bibentem, et obvio quocunque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies. Tum matrimonium, et liberos, et patriam negliges; et nugas putabis omnia; relictâque domo paternâ, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam

P. 76. l. 9. παῤῥησίας προφήτης] *denunciator, prædicator libertatis.* Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, prædico.* Geſner.

Ibid. l. 17. χαμαὶ καθεύδοντα] Ipſe in æſtate in calidam arenam ſe volutabat, in hyeme ſtatuas nive perfuſas complectebatur. Laert. *L.*

Ibid. l. 20. γάμους δ' ἀμελήσεις] Τὰς γυναῖκας, τὸν γάμον, μηδὲν ὀνομάζει, ἀλλὰ τὸν πεισανδρα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. Laert. *L.*

P. 77. l. 1. τάφον οἰκήσεις] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſertè a nullo traditum invenio. Sed Laertius ait, *omni loco ad omnia uſum fuiſſe, ad prandium, ad ſomnum, ad colloquia.* Dolium verò vulgo notiſſimum. *Sol.*

deſertam turriculam, aut dolium denique. Cæterùm pera tibi lupinorum plena erit, et librorum in tergo etiam ſcriptorum. Atque ita conſtitutus, beatiorem te magno rege *Perſarum* putabis. Si verò flagris te cædat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere *me* flagris cæſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſtâ circumdatus ſum. DIO. Euripidis illud, parvâ mutatione deflexum, æmulabere. EMT. Quodnam? DIO. "Mens tibi dolebit, ſed lingua erit expers doloris."

10. Porro quæ maximè adeſſe tibi debent, hæc ſunt. Petulantem oportet eſſe, et audacem, et conviciari ordine omnibus, regibus pariter et privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, et ſonitus abſonus, et

 planè

Ibid. l. 4. ὀπισθογράφων] Sunt *libelli utrâque pagellâ, et adversâ et aversâ*, tumultuatim plerumque *ſcripti* minutis literis, et lituris pleni, quales inter lupinos eſſe decet. Vide H. Steph. in voce. *L.*

Scriptus et in tergo, necdum finitus Oreſtes. Juv. I. 6.

Ibid. l. 11. τὸ Εὐριπίδειον] Euryp. Hippolyt. 612.

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμο χ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Lingua juravit, mens injurata manſit.

Ibid. l. 20. βάρβαρος] Arnobius adv. gentes I, ſcripturam

planè ſimilis canino: vultus intentus ac rigidus; inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia et agreſtia. Pudor verò, et lenitas, et moderatio abeſto: et erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abrade. Loca ſequere celeberrima, et in his ipſis ſolus et inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo, neque hoſpite: interitum enim afferent iſta regno *tuo*. In conſpectu omnium ea fac animosè,

turam ſacram defendens, *Maximè*, inquit, *cum ſciamus etiam, quoſdam* ſapientiæ deditos non tantùm abjeciſſe ſermonis cultum, *verùm etiam, cum poſſent ornatiùs atque uberiùs eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos; ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, et ſophiſticâ ſe potiùs oſtentatione jactarent.* Sol.

P. 78. l. 8. μὴ ξένον προσιέμενον] Προσίεσθαί τινα non eſt *adire aliquem*, (quo ſenſu accepit Interpres) ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui.* Ælian. V. H. IX. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων, τὺς δεομένους προσίετο. *Clitus verò, ſi quando auditurus erat quoſdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes.* Et paſſim alibi apud eundem et alios. *L. Boſ.* ad Lucian. p. 60. * Suprà p. 43. penult. καὶ τὰς μὲν προσίεται.

Ibid. κατάλυσις——τῆς ἀρχῆς] Hîc deridiculi gratiâ inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quædam imperii, quæ evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evileſcat. *Cleric.*

Ibid. l. 9. ἐν ὄψει δὲ πάντων] Vid. Voſſ. de Sect. Phil. c. 17. quin et Cicero in primo de Officiis: *Cynicorum*

verò

animosè, quæ neque ſolus aliquis in ſe admittat; et Venerem exerce maximè ridiculam. Tandem, ſi e re videbitur, crudo polypo aut ſepiâ devoratâ, mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage, impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIO. Sed heus tu, facillima, et quæ nullo negotio unuſquiſque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et ſermonibus, et nugis; ſed compendiaria iſta tibi ad gloriam via. Licet enim rudis fueris, cerdo, aut ſalſamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te eſſe, modò impudentia audaciaque adſint, et conviciari præclarè didiceris. EMT. Ad iſta quidem te non opus habeo: verùm nauta fortè, aut olitor, opportunè fias; idque, hic ſi duobus ſummùm obolis te vendere voluerit. MER. Habe tibi hominem: gaudemus enim illo liberari, qui moleſtiam nobis faceſſat, et clamet,

verò ratio tota eſt ejicienda: eſt enim inimica verecundiæ, ſine qua nihil rectum eſſe poteſt, nihil honeſtum. Kent.

Ibid. l. 12. πολύποδα ὠμὸν] Alludit ad Diogenis mortem, qui quod nunc emptori ſuadet, ipſe in ſe admiſiſſe traditur. Conſule Diog. Laert. *Sol.*

P. 79. l. 8. δύ' ὀβολῶν] Vili pretio: obolus enim noſtræ monetæ eſt 1 d. q. *L.*

clamet, et in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenæum illum, purpurâ illum indutum, coronatum. MER. Agite ergo, attendite omnes. Res pretiosa, et locupletem emtorem desiderans. Hæc vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, et dic quæ nosti: emam enim te, si frugi fueris. MER. Noli molestiam ei facessere, ô bone, nec interroga: ebrius enim est: ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, linguâ. EMT. Et quis bene sanus, emat corruptum adeò et nequam mancipium? Quot verò olet unguenta! quàm lubrico incedit gressu, et errabundo! Interim vel tu dic, ô Mercuri, quæ sint in illo, et quæ tractet. MER. In universum conviva dexter est, et compotationi aptus, et qui commissetur cum tibicinâ, idoneus *denique* amatori et perdito hero: cæterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus,

P. 79. l. 13. Κυρηναῖον] Aristippum, Socratis discipulum, ex Cyrene, quæ civitas est Lybiæ. *L.* Summum is bonum in voluptate corporis posuit: unde Cyrenaicorum secta ἡδονικὴ dicebatur. Voss. c. 9. *Kent.*

P. 80. l. 9. συμβιῶναι δεξιὸς] Vocabatur a Platone ἐψοφάγος, ut Athenæus refert l. 8. *L.*

mus, et omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis, ſerviit tyrannis in Siciliâ, quorum gratiâ floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis et pecunioſis: ego ſanè non is ſum, qui hilarem adeò emam vitam. MER. Videtur hic non vendibilis eſſe, et apud nos manſurus, Jupiter. JUP. Amove illum.

13. Produc alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abderâ, et ex Epheſo alterum ploratorem: ambo enim unà vendi volo. MER. Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo; ſapientiſſimos omnium prædico venales. EMT. Quantùm, Jupiter, inter ſe diſtant! alter ridere non deſinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuò. Heus tu, quid hoc ſibi vult? quid rides?

Ibid. l. 16. περὶ Σικελίαν] Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδάκρυσε: nam τύραννοι περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. L. * Minùs rectè, ut opinor. Sic enim ſedem mutaſſet articulus, et ſcribendum fuiſſet, τοῖς περὶ Σικελίαν τυράννοις. Per Siciliæ *tyrannos* Dionyſios intellige, patrem et filium.

P. 81. l. 5. δύο τούτω] Democritum Abderâ natum, oppido Thraciæ; et Heraclitum Epheſi, quæ urbs Ioniæ. Ambo dialecto Ionicâ loquuntur. *L.* et *Sol.*

rides? DEM. Rogas? ridiculæ mihi videntur res veſtræ omnes, et vos ipſi. EMT. Quid ais? omnes tu nos rides; nihili tu putas res noſtras omnes? DEM. Sic eſt: ſerium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, infinitio. EMT. Nequaquam; imo tu vanus es revera, et imperitus. O inſolentiam! non deſines ridere?

14. Tu verò, vir bone, quid ploras? multò enim melius credo, te alloqui. HER. Puto enim, hoſpes, res hominum queſtu et lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium. Hoc igitur nomine miſeror illas, et defleo: et præſentia quidem magna non arbitror; ſed quæ in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia *duco*; exuſtiones loquor, et univerſi calamitatem. Hæc deploro, et quòd ſtabile

P. 81. penult ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitiâ* aut *ignoratione* intellexeris; *immenſum* enim Democrito notat. Cic. de Fin. I. *infinitio ipſa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo* (Democrito) *eſt*. Sol.

P. 82. l. 7. τῷ δὴ] Pro ἐπὶ τῷ δὴ, *propter hoc igitur*, Ellipſis Attica. Et mox ἀλλάκως pro ἀλλά πως, Ionicè. *L*.

Ibid. l. 10. ἐκπυρώσιας] Mundum flammis periturum, fuiſſe Heracliti ſententiam notavit Plutarch. de Orac. defectu; atque idem etiam ſenſiſſe Orpheum, et univerſam Stoam: unde vocatur Στωικὴ ἐκπύρωσις. *L*.

ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permiſta et confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio et faſtidium; cognitio, ignorantia; magnum, parvum; ſurſum deorſum euntia, et vices in illo ſæculi luſu permutantia. EMT. Quid igitur eſt ſæculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines verò quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii verò? HER. Homines immortales. EMT. Ænigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis? Planè enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clarè dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque ſanus quiſquam te emerit. HER. Ego verò

Ibid. l. 13. κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακεία ποιεῖ δηλητήριον. Schol. Ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ὕδατος, καὶ ἀλφίτων, ἀναμεμιγμένον πόμα. Heſych. Generaliter verò *quarumvis rerum confuſio:* a κυκάω ſive κυκέω, *miſceo.* L.

Ibid. ult. γρίφους συνιθεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, præcipuè in ejus ſcriptis, ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. Ariſt. Rhet. III. 5. *Griphi* autem, quos memorat, ab ænigmatis non multum differunt, niſi quòd doctrinam et ſolertiam requirunt majorem. Vide Caſaub. ad Athenæum, X. 15. *Sol.*

* Γρίφος, propriè *rete*, quæſtio ænigmatica in conviviis circumferri ſolita, quam qui ſolvebat, carnium certâ portione donabatur; qui non poterat, aquæ ſalſæ poculum ebibebat. Pollux, VI. 107.

verò plorare jubeo omnes, maximos, minimos, emtores, non emtores. EMT. Morbus hic ab insaniâ non procul abest; neque verò alterum eorum emerim equidem. MER. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Prædica alium.

15. MER. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego verò volo. MER. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem prædicamus: quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maximè nosti? SOCR. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Pædagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo. SOC. Ecquis verò aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego; animam pulchram judico. Utique si vel sub eâdem veste mecum pernoctarint,

P. 83. l. 5. ἡδηδὸν] *per omnem pubem, adultos omnes.* Suidas reddit, ἀθρόον, *confertim, sine discrimine.* L. Alludit autem ad dictum Heraclìti: ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδηδὸν ἀποθανεῖν πᾶσι, qui civem optimum Hermodorum ejeciſſent. Laert. IX. 2. *Geſner.*

Ibid. l. 16. παιδιεραστὴς] Vide dial. Menip. et Æaci, ubi etiam apud inferos oſtenditur ſedens cum Charmide, Phædro, et Cliniâ, pulchris adoleſcentibus. *L.*

P. 84. l. 1. ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιον] Alludit ad hiſtoriam in Platonis Sympoſio fusè ab Alcibiade narratam. Vide et Corn. Nep. in Alcib. c. 2. cujus ætate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quiquem

noctarint, audias dicentes, nullâ ſe injuriâ a me affectos. EMT. Supra fidem ſunt quæ dicis: puerorum amatorem ultra animum nihil nugarum tentare; idque, ubi plena ejus rei ſit facultas, ſub eâdem veſte jacenti.

16. SOC. At ego canem tibi juro et platanum, hæc ita ſe habere. EMT. Hercules! quàm abſurdi ſunt iſti dii! SOC. Quid ais? Nonne canis deus tibi videtur? Anubin non vides, quantus ille ſit in Ægypto? et illum in cœlo Sirium? et apud inferos

dem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maximè eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit Noſter. *Sol.*

Ibid. l. 8. ὀμνύω τὸν κύνα] Ita feciſſe Socratem narrat Porphyrius de Abſtinent. III. 16. Rhadamanthi imitatione, qui legem tulit, ut per *anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τῦ μὴ τὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν, *ut ne divinum nomen temere invocetur.* Sol.

Ibid. καὶ τὴν πλάτανον] Vult, opinor, altiſſimam eam juxta Iliſſum amnem Atticæ, ſub qua docuit aliquando: cujus meminit Plato in Phædro. *L.*

Ibid. l. 13. Ἄνουβιν] Deus Ægyptius, qui vocatur *latrator* apud Virg. Æneid. VIII. 698. ut Serv. perhibet, quia capite canino pingitur: cujus rei cauſam declarat Plutarch. in libro de Iſide et Oſiride. *L.*

Ibid. l. 14. Σείριον] Canis cœleſtis, cultus tanquam deus ab Ægyptiis ſub nominibus Iſis et Sothis. Plutarch. ut ſuprà. Tranſlatus autem a Jove in cœlos, cum priùs

feros Cerberum? EMT. Rectè dicis: ego verò errabam.

17. Sed qua ratione vivis? SOC. Civitatem incolo, quam ipſe mihi formavi; republicâ utor novâ, et meas ipſe mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOC. Audi ergo maximum, quod de mulieribus ſtatui. Placet, nullam earum uniuſcujuſquam eſſe, ſed in partem nuptiarum venire quiſquis voluerit. EMT. Quid ais? abrogandas

priùs eſſet Cephali canis, et Lælaps vocatus, adeò celer, ut nulla fera eum potuerit effugere. Rader. in Martial. XI. 39. *L.*

P. 84. l. 15. Κέρβερον] Canis triceps ſatis notus apud inferos; ſed et deus habitus. *L.*

Ibid. l. 18. ἐμαυτῷ τινα πόλιν] Quæ ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea æquè, vel potiùs etiam, in Platonem dicta videri poſſunt; de republicâ, de communione mulierum, de fortium præmiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare, vitiosè et per aliquam temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo qui ſequitur libello graviter adeò ſuas injurias, hîc illatas ſibi, perſequatur. Verùm enimvero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam, et ea nominatim quæ hîc perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere, unam hac in re eſſe Socratis et Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facilè intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant: qua de re Fabr. B. Gr. 2. 22. p. 826. ſeq. *Geſner.*

abrogandas esse de adulterio leges? SOC. Ita per Jovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris verò ætate et formâ florentibus quid statuis? SOC. Et hi erunt præmium fortissimis, qui osculentur eos, quoties splendidum et audax facinus ediderint. EMT. Hem munificentiam!

18. Sapientiæ verò quod tibi caput est? SOC. Formæ, et exempla rerum. Quicquid enim vides, terram, terrestria, cœlum, mare, horum omnium imagines quædam, visum effugientes, stant extra hoc universum. EMT. Ubi stant igitur? SOC. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, planè non essent. EMT. Non video ea, quæ narras, exempla. SOC. Neque id mirum: cæcus enim es mentis oculo. At ego omnium video imagines, et te corporis oculos fugientem, et me *quendam* alium, et prorsus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens, et visu ita acuto præditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MER. Da

P. 85. l. 11. φιλοδωξίας] Lusum in hoc vocabulo facit Lucianus, quia φίλημα, *osculum*, erat δωρεά. *L.*

Ibid. l. 19. οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum sunt ea tantùm, quæ manent, et non mutantur in horas; in quo genere Deus, ac deinde Ideæ, quæ nimirum in et cum ipso Deo ab omni æternitate fuerunt, sunt, eruntque. *Gesner.*

Da duo talenta. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam verò in posterum numerabo. MER. Quod tibi nomen ergo? EMT. Dio Syracusanus. MER. Age, accipe, quod bene vertat!

19. Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante præconio vendebamus. Unum autem ampliùs novit illis, quatenus magis est impius. Cæterum suavis est, et gulæ amicus. EMT. Quod pretium? MER. Duæ minæ. EMT. En tibi illas.

P. 86. l. 5. δύο τάλαντα] Incertum est, utrùm Atticum talentum majus an minus vult. Majus, ut ferunt, continebat 80 mnâs, nostræ monetæ 233 l. minus mnâs 60, 175 l. *L.*

Ibid. l. 8. Δίων] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. *L.* Viginti minis autem revera veniisse in Siciliâ Platonem, tradit Diod. Sic. XV. p. 461. *Sol.*

* Ibid. l. 10. τὸν Επικούρειον] Epicurum ipsum intellige.

Ibid. l. 11. γελῶιλος—μαθητὴς] Ideo *Democriti* discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet: *Aristippi* autem, quia de Voluptate idem uterque multis sensisse visus est. Diog. Laertius veteres inducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. X. 4. *Sol.*

* Ibid. l. 14. ἀσεβέστερος] Quia deorum tollit providentiam.

illas. Unum verò fac ut ſciam—quibus gaudet cibis? MER. Dulcibus veſcitur, et mellitis, et præcipuè ficubus. EMT. Hæc res difficultatem non habet: emam enim ei maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum,

Ibid. l. 17. τὸ δεῦρο δὲ ὅπως ἴδω] *quoddam, aliquid ſcire volo:* quaſi tunc temporis non occurrebat quid: ſtatim autem dicit. Ita rectè exponit Leedes. Arripit Mercurium emptor, ad aliud mancipium feſtinantem, neque ſtatim ei occurrit, quid interrogaturus eſſet: τὸ δεῦρο δὲ ὅπως ἴδω——τίσι χαίρει, &c. *ſtay, tell me another thing*——

Ibid. ult. καρικῶν] Ita dictæ ficus, quia totus *Cariæ* tractus a Rhodo uſque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo et viliori pretio diſtrahebantur, et utiliores ad mancipia paſcenda; quod hîc ſpectat emptor Diogenis. *Palmer.*

P. 87. l. 1. τὸν ἐν χρῷ κειρίαν] i. e. εἰς χρῶτα κεκαρμένον, *ad cutem tonſum.* Qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam: quia muliercularum hoc eſſe putabant, comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quòd cum cæteri brevi quidem comâ, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. *Sol.* * Iſte autem modus capillos tondendi uſque adeò diſplicuit Græcis, ut qui primus eum induxit Diogenes, etiam plagis a quibuſdam congerronibus exceptus fuerit, quemadmodum ſcribit in ejus vitâ Laertius. Et Horat. Epiſt. I. 18. 6. aſperitatem eam agreſtem damnat,

Quæ

raſum, triſtem illum de porticu. MER. Bene mones: videntur ſanè multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam. Quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quid iſtud eſt, quod dicis? MER. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor, dives, legiſlator, et quotquot ſunt reliqua. EMT. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MER. Sic videtur.

21. EMT. Accede, ô bone, et dic mihi te emturo, quid hominis ſis? et primùm, an non ægrè feras, te vendi, et ſervum eſſe? CHRYS.

Quæ ſe commendat tonsâ cute, *dentibus atris:*

quem verſum malè turbavit Sanadonus. Ælian. V. H. XI. 10. de Zoilo loquens: τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, κέκαρῃο δὲ ἐν χρῷ τὴν κεφαλήν.

P. 87. l. 4. πολύ τι πλῆθος] Unde hæc tanta in foro exſpectatio, facilè intelligent, qui hæc M. Aurelio, Stoico, imperante ſcripta meminerint. *Sol.* * Mox περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνιηκότων vertit Leedes, *eorum qui ſibi invicem occurrerunt emendi causâ:* ἀγορὰ enim, ait, aliquando *emptionem* ſignificat. Sed cur hoc loco inuſitatam vocis ſignificationem indagemus, equidem non video.

* Ibid. l. 9. μόνος ἔτος σοφὸς] Hor. Epiſt. I. 1. 106.

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

CHRYS. Nequaquam; hæc enim in noſtrâ poteſtate non ſunt: quæcunque verò in poteſtate noſtrâ non ſunt, ea indifferentia eſſe contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHR. Quid ais? intelligere te negas, talium quædam eſſe præpoſita, alia rejectanea? EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHR. Nec mirum, qui non adſuetus ſis

Ibid. l. 20. ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hîc illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. *L.*

Ibid. l. 21. ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν] *indifferentia ſunt.* Verbum συμβαίνειν in hac et ſimilibus locutionibus æquè παρέλκει, ac verbum συγχάνειν. *Cleric.*

P. 88. l. 2. προηγμένα—ἀποπροηγμένα] Cæteri philoſophi multa in *bonis* habuerunt præter *virtutem*, ut ſanitatem, voluptatem; multa in *malis* præter *vitia*, ut morbos, dolorem, et cætera id genus: Stoici autem nihil *bonum* fuiſſe niſi quod *honeſtum*, nihil *malum* niſi quod *turpe* fuerit, contenderunt. Divitiæ igitur et paupertas, ſanitas et morbi, apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cum pro eodem habere ſanitatem et morbum, voluptatem et dolorem, adeò abſurdum fuerit, ut nihil magis, " priora illa dixerunt προηγμένα, *producta* ſeu *promota*, poſteriora ἀποπροηγμένα, *abducta* ſeu *remota*; quòd illa quidem, tanquam dignitatem et æſtimationem habentia, ſint ipſi Honeſto ſive Virtuti propinquiora; iſta, quaſi indignitatem deæſtimationemque ſortita, ſint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero *præcipua et præpoſita, rejecta et rejectanea*, quòd inter eligendum illa præferantur, iſta dimittantur." Vide Gaſſend. in Laert. X. Cicer. Fin. IV. et Tuſc. Diſp. II. *Kent.*

noſtris nominibus, neque facultate gaudeas facilè percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non hæc modò novit, verùm etiam accidens et præteraccidens, qualibus et quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei accidens ſit, et quid præteraccidens. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, *et concinnitas.* CHR. Atqui non eſt quòd tibi invideam hoc: ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit accidens claudicationem, vulnus

P. 88. l. 5. καταληπτικὴν] Cic. de Fin. III. 5. καταλήψεις exponit, rerum *cognitiones* et *comprehenſiones* ac *perceptiones.* Reitz.

* Ibid. l. 8. σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα] Σύμβαμα, interprete Suidâ, eſt propoſitio conſtans ex nomine et verbo, quæ ſententiam perfectam continet; ut *Cicero ambulat.* Παρασύμβαμα verò (ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι) eſt propoſitio conſtans ex nomine et verbo, quæ ſententiam perfectam non continet; ut *Cicero ſervat:* ad ſententiam enim abſolvendam deeſt vox in caſu obliquo, *patriam* ſcilicet. Vertit iſta quidem vocabula Priſcianus l. 18. *congruitates* et *minùs quàm congruitates:* ſed cum exponi etiam poſſint, *accidens* et *præteraccidens*, " ludit feſtivus ſcurra (quod ait Geſnerus) in detorquendâ ſignificatione vocum, quæ ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent," et ridiculis eas exemplis illuſtrat.

nus autem præteraccidens accepit.

22. EMT. Hem ſolertiam! Quid verò ampliùs te noſſe ais? CHR. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, et freno injecto, planè ad ſilentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille Syllogiſmus. EMT. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHR. Attende igitur. Eſtne tibi puer? EMT. Quid tum? CHR. Si hunc fortè Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum ſe tibi polliceatur, eâ lege, ſi verum dicas, quid ſtatuerit ipſe de reddendo puero; quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod reſpondere ſit difficile. Anceps enim hæreo, quo reſponſo recipere illum poſſim. Sed tu per Jovem reſponſo tuo ſerva mihi puerum, ne, antequam ego reſpondeam, illum devoret. CHR. Bono es animo: nam et alia te docebo etiam admirabiliora. EMT. Quænam? CHR. Metentem ſyllogiſmum, et

* P. 89. l. 12. δυσαπόκριτον] Nec mirum; cum, utcunque reſponderis, negabit Crocodilus te verum dixiſſe.

Ibid. l. 18. τὸν θερίζοντα] Hoc ſophiſma explicat ex Ammonio Menagius ad Laert. VII. 25. " Si meſſurus es, non [dici poteſt,] fortaſſe metes, fortaſſe non metes; " ſed metes omnino: ac pari modo, Si non meſſurus " es, non, fortaſſe metes, fortaſſe non metes; ſed pror-

" ſus

dominantem, et ſuper omnia Electram, et opertum. EMT. Quem tu mihi opertum, quam Electram narras? CHR. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quæ eadem novit ſimul, et non novit: adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum; huncce hominem verò eſſe Oreſtem, ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sanè quàm. CHR. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe. CHR. Verum enimvero ille ipſe erat pater tuus: hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. Minimè; ſed retecto illo verum ſciam.

23. At-

" ſus non metes. Atqui ut vel metas, vel non metas, " ex neceſſitate eventurum eſt. Quare ipſum *fortaſſe* " perit tolliturve; cum neque in metendi, neque in " non metendi ſuppoſitione locum obtineat." Hujus " ſolutionem nummis ducentis emiſſe Zenonem, memoriæ prodidit Laertius, VII. 25. *Sol.*

P. 89. l. 19. κυρικεύοντα] Hujus, dum alia multa recenſet, Laertius oblitus videtur; nec quid ſit, conjecturâ adſequi poſſum. *Sol.* * Enumerat id Themiſtius, Orat. II. inter *moleſta atque improba ſophiſmata, quorum et intelligenta difficilis, nec utilis notitia eſt.* Vid. Menag. ad Laert. II. 108.

23. Attamen quis tibi finis ſapientiæ, aut quid facturus es, cum ad faſtigium virtutis perveneris? CHR. In his, quæ naturâ prima ſunt, verſabor; divitias dico, ſanitatem, et ſimilia. Opus verò eſt multa antè laborare, libris minutè ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſolœciſmis impleri, abſurdiſque vocibus: et quod caput rei eſt, fas non eſt ſapientem fieri, niſi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generosè iſta, et planè viriliter. Sed Gniphonem ſordidum eſſe, et

* P. 90. penult. τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] *Prima naturæ*, vel *prima, quæ naturâ appetuntur*, ſunt ſanitas, robur, integritas ſenſuum, vacuitas doloris, et cætera generis ejuſdem. Vid. Cic. Fin. V. 7.

P. 91. l. 4. σολοικισμῶν] Plutarchus de Stoicorum repugnantiis, T. II. p. 1047. Chryſippum ait, eodem libro quo rhetorica ornamenta laudaverat, de conflictu tamen vocalium verba facientem, *Non tantùm*, dixiſſe, *hoc ignoſcendum iis qui melioribus adhærent, ſed et quaſvis obſcuritates, et ellipſes, et per Jovem ſolœciſmos, propter quos alii pudore afficerentur non pauci.* Cleric. Deducitur Solœciſmus, *vitium in locutione*, ἀπὸ τῶν Σολοικῶν, qui cum Attici eſſent, *Solis* commorantes, Ciliciæ urbe, amiſerunt ſermonem verè Atticum: ut Euſtath. loquitur in Dionyſ. de orbis ſitu. *L.*

Ibid. l. 9. Γνίφωνα] Nomen proprium viri, cujus meminit Noſter in Timone, Cataplo, et Micyllo c. 30. qui inſignis fœnerator cum eſſet, nomen dedit omnibus ejuſmodi ſordidis hominibus. *Sol.* et *L.*

et fœneratorem improbum, (nam hæc quoque tibi ineſſe video) hæcne et ipſa dicemus eſſe viri helleboro purgati, et perfecti ad virtutem? CHR. Ita ſanè: ſolum igitur ſapientem fœnerari deceat. Cum enim proprium illius ſit colligere; *(ſyllogiſmos facere;)* fœnerari autem et computare uſuras, vicinum videatur colligendi induſtriæ; ſolius eſſe dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam: et non ſimpliciter modò, ut reliqui ſolent uſuras, ſed uſurarum quoque alias uſuras capere. An enim ignoras, uſurarum alias eſſe primas, alias ſecundas, illarum quaſi filias? Vides nimirum ſyllogiſmum, quid dicat: Si primas uſuras accipiet ſapiens, etiam ſecundas: Atqui primas accipiet: Ergo etiam ſecundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicamus, quas ſapientiæ nomine tu ſumis ab adoleſcentibus; manifeſtumque eſt, ſolum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHR. Rem tenes: neque enim ego meâ causâ capio, ſed ipſius dantis. Cum enim alius ſit effuſor *(effuſus)* alius comprehenſor *(avarus)* ego quidem comprehenſor eſſe meditor, diſcipulum autem ſtudeo effuſorem efficere. EMT. Quin contrarium dixiſti; juvenem quidem comprehenſorem eſſe *(parcum;)* te verò, qui ſolus dives es, effuſorem *(liberalem.)*

lem.) CHR. Rides tu quidem: ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHR. Dubitatio, et ſilentium, et mentis diſtractio.

25. Quod verò maximum, ſi voluero, ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHR. Hac ferè ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHR. Quid verò animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHR. Tu verò animal? CHR. Sic quidem videtur. CHR. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam verò. Sed ſolve me per Jovem, et de novo fac hominem. CHR. Difficile non eſt: ſed rurſus eſto homo. Dic mihi, An

* P. 92. l. 20. ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ] Is eſt, quem Ariſtoteles *perfectum* ſyllogiſmum vocat: ſic dictus, διὰ τὸ μὴ χρῄζειν ἀποδείξεως, *quòd* ulteriore *demonſtratione non egeat*. Hujus quinque genera conſtituiſſe Chryſippum memorat Laert. VII. 80.

* P. 93. l. 2. ἀποδείξω] Luſum eſt in voce ambiguâ, quæ tum *demonſtrabo*, tum *re ipsâ efficiam*, ſignificat; notante Geſnero.

Ibid. l. 3. Περσεὺς] Jovis et Danaes filius, qui Atlantem Mauritaniæ regem, cùm hoſpitio eum excipere non dignaretur, oſtenſo Meduſæ capite, in Montem vertit. Ov. Met. IV. 654. *Kent.*

* Ibid. l. 8. μηδαμῶς] Negat *concluſionem*; quomodo factitant miſelli, qui ſyllogiſmorum doctrinæ rudes, dialecticæ laqueis ſeſe expedire non poſſunt.

An omne corpus animal? EMT. Non. CHR. Quid verò lapis; num animal? EMT. Non. CHR. Tu verò corpus? EMT. Nempe. CHR. Corpus verò cum ſis, animal es? EMT. Sanè. CHR. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum: jam enim crura mihi, ut olim Niobes, refrigerata et ſaxea erant. Verùm emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MER. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MER. Solus verò illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MER. Multi quidem, et robuſti humeros, et ratione illâ meſſoriâ digni.

26. JUP. Noli tempus terere; voca alium. MER. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentiſſimum, ſcientem

* P. 93. l. 18. Νιόβης] Filia Tantali, uxor Amphionis Thebarum regis, quæ ob numeroſam prolem animo elata, Latonæ ſe prætulit: ob quod indignata dea liberos ejus omnes Apollinis et Dianæ ſagittis interfecit, ipſamque Nioben in ſaxum transformavit. Ov. Met. VI. fab. 4.

P. 94. l. 3. τῷ θερίζοντι λόγῳ] Vide ſupra §. 22. In margine Ed. *Pariſ.* addita erat gloſſa: "θερίζοντος, i. e. "*digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant;* "alluſione factâ ad ſignificationem propriam τῷ θερί- "ζειν." *Reitz.*

Ibid. l. 5. τὸν Περιπατητικὸν] Ariſtotelem intelligit, hujuſce ſectæ principem, *Kent.*

entem in univerſum omnia. EMT. Qualis eſt? MER. Mediocris, æquus, vitæ aptus, et quod maximum eſt, duplex. EMT. Quid ais? MER. Alius eſt, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque ſi illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maximè ſtatuit? MER. Tria eſſe bona, in animâ, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum ſapit. Quanti verò eſt? MER. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MER. Non, ô bone; videtur enim et ipſe argenti aliquantum habere: itaque non poteris, quin emas. Porro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a ſole perluceat, et qualis ſit anima

* Ibid. l. 14. ἐσωτερικὸν—ἐξωτερικὸν] Tangit duo genera ſcriptorum Ariſtotelis; ἐξωτερικὰ, et ἐσωτερικὰ ſeu ἀκροαϊκά. In his continebantur, quæcunque cum ſelectioribus diſcipulis inambulans manè in Lyceo diſputabat Ariſtoteles de dialecticis, phyſicis, et metaphyſicis diſciplinis: ἐξωτερικὰ autem libri erant populariter ſcripti de rhetoricis, ethicis, politicis, rebuſque ad vitam civilem pertinentibus, quas Ariſtoteles veſperi in eodem loco vulgò juvenibus ſine delectu exponebat. Vid. A. Gell. XX. 5.

* Ibid. l. 20. ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ] Veſtem inſignem et annulos geſtare ſolitus fuit Ariſtoteles, eâque etiam de causâ diſplicuit magiſtro ſuo Platoni. Laert V. 1. Ælian. V. H. III. 19. Pauperem non fuiſſe, ex ipſius teſtamento patet, quod habes apud Laert. ib. 12.

anima oſtreorum. EMT. Hercules, quàm ſubtilis diſputatio! MER. Quid verò alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, et generatione, et illa embryonum in uteris figlina; et ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque ad fabricandum habilis, neque ad navigandum? EMT. Graviſſima narras, et utilia planè hujus diſciplinæ capita: itaque emam illum viginti.

27. MER. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Heus tu Sceptice, Pyrrhia tu, accede, vendende celeriter. Jam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis et hunc emet? EMT. Ego: verùm hoc tu primum dic mihi, quid noſti? PYR. Nihil. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PYR. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PYR. Neque hoc novi. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PYR. Etiam multò hoc magis ignoro. EMT. Quanta hæc eſt

P. 95. l. 16. Πυῤῥίας;] Pyrrhonem innuit. Si autem hæc ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine *ſervi*, ad quod proximè philoſophi nomen accedebat. *Sol.*

P. 95. penult. ΠΥΡ.] Cum omnes libri haberent Φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repoſui. Menagius ad Laert. IX. 67. de Philone quodam intellexit: ſed ejus ratio non placet. *Sol.*

eſt dubitatio! Iſta verò bilanx quid ſibi vult? PYR. Rationes in eâ expendo, et exæquo; cumque ad amuſſim pares et ejuſdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere rectè et ordine potes? PYR. Omnia, niſi quòd fugitivum malè perſequor. EMT. Cur verò hoc non potes? PYR. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt: tardus enim et ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiæ eſt? PYR. Nihil diſcere, et nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul, et cæcum eſſe dicis te ipſum. PYR. Et inſuper judicii omnis expertem, et ſenſûs, et ſummùm a verme nullâ in re differentem. EMT. Propter hæc emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MER. Minâ Atticâ. EMT. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PYR. Obſcurum id eſt. EMT. Minimè verò: emi enim, et pecuniam numeravi. PYR. Cohibeo me hac de re, et diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PYR. Quis novit utrum verè illa dicas?

P. 96. l. 14. οὐ καταλαμβάνω] Sceptici negant aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plenè et ſine oppoſiti formidine cognoſci. Hæc eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur Noſter. *Geſn.*

cas? EMT. Præco, et mina, et præſentes. PYR. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi, jam in piſtrinum compacto, planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundùm rationem deteriorem. PYR. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego ratum feci. MER. Deſine contrà niti, et ſequere emtorem. Vos autem in craſtinum invitamus: nam idiotas, et ſellularias, et forenſes vitas præconio vendemus.

P. 97. l. 13. τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος eſt, cùm verborum induſtriâ (ſcil. ſophiſmatibus) cauſa infirmior fit fortior: ἥττων autem vel χείρων λόγος, ejus qui vincitur, etiamſi cauſam juſtam habeat. Conf. Æſch. Socr. Dial. 2. §. 10. Ariſtoph. Nub. 112. *Reitz.*

* Ibid. l. 14. ἀπεφηνάμην] Iterum ludit voce ambiguâ, quæ et *decrevi* et *demonſtravi* ſignificat.

DIAL.

DIAL. XI.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

SOCR.

1 FERI, feri execrabilem ſaxis copioſiſſimis: adjice glebas: inſuper adjice teſtas: pulſa baculis impium: vide ne effugiat. Et

*P. 98. l. 2. ΑΛΙΕΥΣ] Rationem nominis quære in c. 47. Prioris hic dialogus apologia eſt, quam inſurgentibus in ſe ævi ſui philoſophis oppoſuit. In eo autem, quantò majorem erga veros et infucatos philoſophiæ cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tantò vehementiùs in eos invehitur, qui præclaro nomine abuſi, aut avaritiæ aut aliis non minoribus vitiis inſerviunt; quorum nonnullos apertè jam, etſi nemini pepercerit, digito quaſi monſtrat. Poſt dialogos mortuorum ſcriptus eſt. Vid. c. 26. *Sol.* * Eorum autem omnium, quæ in philoſophorum principes ludibundè noſter dixiſſe viſus fuerat, nec præcedentis tantùm dialogi hunc eſſe apologiam, ibidem videbis.

Ibid. l. 8. βάλλε] Vide Ariſtoph. Acharn. II. 2. quem hîc exprimit. *Vorſt.*

Et tu, Plato, feri; et tu, Chryſippe; et tu. Omnes ſimul factâ teſtudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hoſtis eſt, neque quiſquam noſtrûm, quem contumeliâ non adfecerit. Tu verò, Diogenes, ſi unquam aliàs, clavâ nunc utere, nec remitte quidquam: jam dignas maledico illo ore pœnas luat. Quid hoc? feſſine eſtis, Epicure et Ariſtippe? certè non decebat.

——*Eſte cati, memores vehementis et iræ.*

9. Ariſtoteles, magis accelera! Bene habet: capta eſt beſtia. Cepimus te, impure. Mox igitur ſcies, quibus viris maledixeris. Quo verò modo illum tractabimus? Variam enim con-

P. 98. penult. Ως πήρη] Hom. Il. B. 363.

Ως φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *Reitz.*

P. 99. l. 5. ὦ Ἐπίκυρε] Epicuri nomen, quod in Editis exciderat, ex MS. Græv. et Pariſ. reſtituimus. Aptiſſimè autem Epicurum et Ariſtippum, utpote laboris metuentes, ſtatim feſſos inducit. *Sol.*

Ibid. l. 6. Ἐσὶ σοφοὶ] Iliad. Α. 287. et alibi:

contra ipſum mortem excogitemus, quæ ſufficere nobis omnibus poſſit: dignus enim eſt, qui ſepties unicuique noſtrûm pereat. REVIV. Mihi quidem palo figendus videtur, flagris priùs cæſus. ALIUS. Oculi ei effodiantur. AL. Lingua ipſa multò priùs abſcindatur. SOC. Tibi verò, Empedocles, quid videtur? EMP. In crateras dejiciatur Ætnæ, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus, aut Orphei, *lacerum invenire fatum per petras*,

Ανέρες ἐστὲ, φίλοι, μήσασθε δὲ θύριδος ἀλκήν. *Jenſ.*

Ibid l. 15. ANAB.] Verba iſta, quæ vulgo uni tribuebantur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: præſertim cum idem Plato paullo pòſt aliam ſententiam proferat, ab his omnibus diverſam. Et ſanè nullum nomen hîc reperiri in multis MSS. obſervavit Longolius. Empedoclem autem conſulentes inducuntur, ut de crateribus ſuis loquens riſum excitet. *Sol.*

Ibid. penult. τὰς κρατῆρας;] Ætnæ crateras, in quos præcipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *Brod.*

P. 100. l. 2. Πενθέα, ἢ Ὀρφέα] Pentheus, Cadmi nepos ex filiâ Agave: qui cum Liberi patris ſacra aſpernaretur, irâ numinis matre et ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Orpheus, quòd Eurydice conjuge ſpoliatus, a mulierum conſortio abhorreret, a Mænadibus inter Bacchi ſacrificia juxta Hebrum fluvium diſcerptus eſt. *C. Steph.* Ovid. Met. III. 512. et X. 81.

Ibid. λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον] Senarium hunc unde habeat, non liquet, niſi quòd Euripideum credo. *Sol.*

petras, ut etiam partem illius habens quiſque diſcedat.

3. LUC. Minimè verò: ſed per Jovem ſupplicum præſidem, mihi parcite. SOCR. Decretum eſt: non ampliùs potes dimitti. Vides verò quid Homerus dicat,

Nunquam fœdera fida leonibus atque viris ſunt.

LU. Verumtamen ex Homero et ego vobis ſupplicabo: reverebimini fortè verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Me vivum capite, haud hominem pravum: hæc quoque dona
Suſcipite, æs, aurum, quæ curant et ſapientes.

PLA. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi ergo,

Ne meditare fugam, blaſphemâ, barbare, linguâ,
Oſtentans aurum, poſtquam mea præda fuiſti.

LUC.

P. 100 l. 9. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι] Iliad. XXII. 262. *Reitz.*

Ibid. l. 14 Ζωγρειῦτ'] Cento hic ex locis qui ſequuntur confectus, non ſine falsâ additione, [τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ] qua philoſophos avaritiæ arguit. Vid. Hom. Il. K. 378. et A. 23. Item Λ. 131. *Sol.*

Ibid. l. 18. Μὴ δή μοι φύξιν] Iliad. K. 447.

Μὴ

LUC. Væ mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima. Ad Euripidem nempe confugiendum: fortè ille me ſervaverit.

Ne cæde ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLA. Quid verò? Nonne et illa ſunt Euripidea,

Par eſt malum pati, qui patraverunt mala.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*
PLA. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἰμβάλλεο θυμῷ,
Εσθλά περ αἰγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς. *Reitz.*

P. 101. l. 3. Μὴ κλεῖναι] Ex quâ Euripidis fabulâ neſcio. *Sol.*

Ibid. l. 6. Οὐ δεινὰ] Eurip. Oreſt. 413. *L.* Expreſſit Livius poetæ Græci ſententiam in orat. Marcelli, XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur? Sol.*

Ibid. l. 7. ἵκαλι] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox hæc familiaris, pro ἕνεκα. Vid. Med. 719. et alibi paſſim. *Sol.* Fiat etiam hîc ſenarius leviſſimâ trajectione: Νῦν ἂν ἵκαλι ῥημάτων με κλείνετε. Patet ex reſponſo, verſum hîc eſſe debere. *Geſn.* Κτενεῖτε με, legendum conjicit. *Guyetus.*

Effrenis oris, et ſtuporis impii, ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia omnino interficere me, nec ullâ arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui ſitis, aut quam immedicabilem a me injuriam paſſi, ſine ullo remedio mihi iraſcamini, et ſupplicii cauſsâ me comprehenderitis? PLA. Quibus nos injuriis adfeceris, ipſum te, ſcelus, interroga, et præclaros illos tuos libros, in quibus et Philoſophiæ ipſi maledixiſti, et contumeliâ nos adfeciſti, tanquam in foro vendens præconio viros ſapientes, et quod maximum eſt, liberos. Propter hæc indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et Ariſtoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Reſpiravi: nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me præbuerim. Itaque abjicite lapides: quin ſervate potius: utemini enim iis contra dignos. PLA. Nugaris: hodie certè perire te neceſſe eſt:

Ibid. l. 9. Αχαλίνων] Eurip. Bacch. 385. *Sol.*

eſt: quin jam *ſaxea adeſt toga tantorum tibi pœna malorum.* LUC. Atqui, viri optimi, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem veſtrum, et benevolum, et earundem ſententiarum, et niſi dictu grave eſt, veſtrorum ſtudiorum curatorem quemdam probè ſcitote vos interfecturos, ſi me interficiatis, qui tantum pro vobis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt philoſophi; ingratique, iracundi, et parum officii memores videamini adversùs virum bene de vobis meritum. PLA. O impudentiam! Inſuper gratiam tibi maledicentiæ illius cauſſa debemus? uſque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego, aut quando affeci contumeliâ? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, et vos ipſos laudibus tollerem, et in libris, quos reliquiſtis, verſarer. Hæc enim ipſa quæ dico, unde aliàs, quàm a vobis ſumens, et apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? At illi laudant, et florem unumquemque agnoſcunt, unde, et a quo, et quomodo legerim:

P. 102. l. 14. Λαΐνον ἔσσο] Verba ſunt Hectoris ad Paridem, Il. Γ. 58. *L.*

et verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipsâ vos, et veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie et coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis, et nectere, et concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a quibus hoc habet, ut eſſe aliquis videatur? Niſi fortè eo ſit ingenio, quo Thamyris quondam, aut Eurytus, ut occinat ipſis Muſis, a quibus canendi artem acceperit; aut cum Apolline contendat, jaculari auſus contra ipſum artis ſagittandi auctorem.

7. PLA. Iſtud quidem, generoſe, rhetorum more declamaſti: eſt etenim rei ipſi maximè contrarium, et importuniorem indicat audaciam tuam, quandoquidem injuriæ huic ingratus etiam animus accedit; qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus ſis,

* P. 104. l. 8. Θάμυρις] Thrax erat, corporis pulchritudine et canendi peritiâ nobilis, qui Muſas à ſe dilectas ad certamen provocavit, pactus, ſi vinceret, ut earum complexu potiretur; ſin minus, ut amitteret quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, et oculis et lyrâ privatus eſt. Apollodor. I 3.

Ibid. Εὔρυτον] Hic conceſsâ ſibi ab Apolline ſagittarum ſcientiâ, eum autore muneris contendiſſe dicitur. Hygin. fab. 15. *L.* Vid. Odyſſ. Θ. 224. *Sol.*

ſis, hoc uno tibi ſcopo propoſito, de omnibus nobis malè uti diceres. Hæc a te præmia habemus, quod aperto tibi illo prato noſtro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno ſinu arbires. Itaque vel ob id maximè dignus fueris, qui moriaris.

8. LUC. Videte; iracuudi auſcultatis, neque juſtum quidquam admittitis. Quamquam non putabam fieri umquam poſſe, ut ad Platonem, ad Chryſippum, aut Ariſtotelem, aut ad alium quemquam veſtrûm ira perveniat: verùm ſoli vos ab ejuſmodi rebus videbamini eſſe remotiſſimi. Sed quidquid ſit, certè non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditiſque rationibus. Itaque judice capto, accuſate me vos, aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego verò criminibus reſpondebo. Si deinde appareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam pœnam; vos verò nihil per vim audebitis. Si verò, cognitione factâ, purus vobis et reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices; vos verò in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

9. PLA.

9. PLA. Hoc verò illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse, et causidicum, et versutum in dicendo veteratorem. Quem verò judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa vos injustè faciris, inducas, ut secundum te ferat sententiam? LUC. Hac quidem curâ vos libero: suspectum id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLA. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus? LUC. Vos iidem et accusate et judicate. Neque hoc quidquam metuo: tantùm justitiâ causæ supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLA. Quid agimus, Pythagora, et Socrates? videtur enim vir non præter rationem provocare, dum judicari postulat. SOC. Quid verò aliud, quàm ut eamus ad tribunal, et adsumtâ Philosophiâ audiamus, quid causæ dicturus

P. 106. l. 8. ἐς πέδιον τὸν ἵππον] Supple εἰσαγεῖν, aut aliquid tale. Proverbiabiliter dictum: ut, *gallus in suo sterquilinio*. Lucianus non minus valet in *foro*, quàm *equus* in *campo*. *L.* Prov. Plato in Theæt. ἵππου εἰς πέδιον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. *Vorst.*

dicturus ſit? Indictâ enim causâ *damnare*, noſtrûm non eſt, ſed ſummæ ruditatis, iracundorum hominum, et jûs in manu ponentium. Præbebimus enim occaſiones volentibus male de nobis dicere, ſi indictâ causâ virum lapidemus, idque homines qui gaudere ipſi nos juſtitiâ profitemur. Aut quid de Anyto ac Melito dicemus, meis accuſatoribus, aut de his qui tum erant judices, ſi hic prorſus ne clepſydræ quidem compos factus, moriatur? PLA. Optimè mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam: illa autem judicet, noſque ſententiâ illius ſtabimus.

11. LUC. Euge, viri ſapientiſſimi, meliora iſta et magis legitima. Verùm lapides ſervate, uti dixi; opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi verò Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi: quamquam longo tempore oberravi domo ejus quærandâ, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quoſdam palliolis amictos, et prolixas barbas ſubmittentes, qui ab ipsâ ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At

P. 107. l. 11. τὸ περὶ δίκης γὰρ) Subaud, καταψηφίζεσθαι, *condemare*. *Schol.*

Ibid. penult. ὕδατος μεταλαβὼν] *Aquam* pro *judicio* dicit, quia oratores ad menſuram in clepſydrâ currentis aquæ agebant cauſas. *L.*

At illi, qui multò quàm ego magis ignorarunt, aut planè non reſponderunt mihi, ne ignorantiæ ſuæ convincerentur, aut aliam pro aliâ januam mihi demonſtrarunt. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Sæpe verò vel meâ conjecturâ, vel aliquo deducente, ad januas quaſdam delatus ſum, firmâ cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe; idque colligebam ex multitudine intrantium et exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, et vultu acriorem cogitationem præ ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens, et ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam quandam haud ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet ut videretur maximè infucata et inculta: ſed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque ſimulatam comæ negligentiam cultu expertem reliquiſſe, neque, veſtis amictum ſine affectatione compoſuiſſe. Manifeſtò autem iis ſe rebus exornaverat, et ad decentiam, mentito illo cultus neglectu, uta fuerat. Sublucebat verò etiam aliquantum ceruſſæ, et fuci; et lixivia perquam meretricia:

P. 109. l. 8. ἀφελὲς] Sic omnino legendum, præuntibus MSS. duobus et Ed. Juntinâ. Quod enim in reliquis eſt, ἀσφαλὲς, ferri nullâ ratione poteſt. *Sol.*

Ibid. l. 17. τὰ ῥήματα] Hoc omnino nihil ad rem. Legit

retricia : laudataque ab amatoribus pulchritudinis nomine, gaudebat ; et, ſi quis quid daret, accipiebat cupidè ; et cum ditioribus prope adſideret, pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Sæpe verò etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea, anguillis craſſiora. Hæc videns, mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illâ non naſo quidem, ſed barbâ duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLA. Illud quidem rectè : neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Cæterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab Academiâ, ut in Pœcile inambulet, quod facere ſolet quotidie.

Legit ergo Gronovius χρώματα : ſed mihi potior multò videtur lectio quam et unus codex exhibet, ῥύμματα, *lixivia, abſterſoria*, a ῥύπω, *purgo, abſtergo*. Vide H. Steph. et Suidam in voce. Noſtrates vocant, *coſmetic waſhes*.

P. 110. l. 7. Ἰξίονα] Rex erat Theſſaliæ, qui a Jove deorum concilio adhibitus, ſtuduit rem habere cum Junone : id autem cum notum eſſet Jovi, ille uxoris loco poſuit nubem, ex qua nati Centauri. *L.*

Ibid. l. 13. Κεραμεικῷ] Locus Athenis propinquus, ubi qui in bello ceciderant, ſepeliebantur. *Suid.*

Ibid. l. 15. τῇ Ποικίλῃ] A varietate picturarum dicta porticus:

tidie. Quin jam accedit. Viden' illam habitu decoram, aſpectu manſuetam, quæ cogitabunda placidè incedit? LUC. Multas video ſimiles habitu, inceſſu, atque amictu: et tamen inter has una tantùm omnino eſt vera quidem Philoſophia. PLA. Rectè: ſed cum loqui incipiet, ſatis ſe ipſa indicabit.

14. PHI. Vah, quid Plato et Chryſippus apud ſuperos, et Ariſtoteles, et reliqui omnes, ipſa diſciplinæ meæ capita. Quid vos rurſus in vitam? num quis ex inferis moleſtiâ vos affecit? Irati enim videmini. Et quis eſt, quem captum hîc ducitis? furne veſtium eſt, an homicida, an ſacrilegus? PLA. Et quidem, Philoſophia, ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus; qui ſanctiſſimam te maledictis lædere auſus ſit; et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quæ apud te didiceramus, poſteris reliquimus. PHI. Et vos indignati eſtis, maledicente nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia a Comœdia audiens Dionyſiis, tamen amicam

porticus; nam ibi bella varia, quæ Athenienſes adversùs hoſtes geſſerant, depicta erant. Meminit Pauſanias. *Gloſs.* Ed. Pariſ.

P. 111. l. 1. πάνλως] Ed. Flor. πάνλως, uti conjeceram. In reliquis eſt πάντων, mendosè. *Sol.*

Ibid. l. 19 ἐν Διονυσίοις] His actæ etiam Ariſtophanis Nubes; quas ipſas cum patienter adeò tulerit Socrates, vel

amicam illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expoſtulaverim; ſed patiar illam ludere, quæ convenire videntur et ſolennia ſunt illis feriis? Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, ſed contrà, quod pulchrum ſit, ut aurum ipsâ percuſſione deterſum, clariùs exſplendeſcere, et fieri manifeſtius. Vos verò, neſcio quomodo, iracundi facti eſtis et irritabiles. Cur igitur collum obtorquetis homini? PLA. Hoc unico die impetrato, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis pœnam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum eſt, qualia in vulgus progreſſus de nobis dixerit.

15. PHI. Deinde vos illum ante judicium, indictâ cauſâ, interficietis? Apparet enim, dicere

vel fortiter potiùs et magno animo; parum decorum perſonæ illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus; quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potiùs commemorat. *Geſner.*

* P. 112. l. 3. ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Pro ἀποσπώμενον MS. Grævii habet ἀποσμώμενον, quam ſcripturam probat vir doctus, atque ita exponit: "ſicut aurum, (in "monetâ) *ipsâ percuſſione deterſum*, fit ſplendidius; ſic "convitia et ſcommata rem bonam reddunt meliorem." Quòd ſi vulgatam retinere ſuadeat conſenſus codicum, ſententiam ad hunc modum licebit interpretari: *ſicut aurum*, malleis, *dum ſignatur*, *diſtractum*, *contuſum*, *ſplendeſcit magis*, &c.

dicere illum velle aliquid. PLA. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua ſententia litem finiet. PHI. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philoſophia domina, quæ ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſæ ſervaretur. PLA. Nunc, ſacerrime, dominam vocas, paullo antè verò contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto theatro præconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum. PHI. Videte ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quoſdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſam dicentem audire volueris. Solùm abeamus in Areopagum: potiùs verò in ipſam arcem, ut ex illâ quaſi ſpeculâ ſimul in conſpectu ſint res urbanæ omnes.

16. PHI. Vos vero, amicæ, in Pœcile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite judicatâ. LUC. Quæ verò ſunt, o Philoſophia? videntur enim et ipſæ decentiſſimæ. PHI. Virtus eſt illa virago, Temperantia illa, et prope illam Juſtitia, præcedens verò Eruditio; ſed obſcura illa et tenui colore, Veritas eſt. LUC. Non video, quam dicas. PHI. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, ſubducentem ſe ſemper, et elabentem? LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has

etiam

etiam adducis, ut plenus perfectuſque nobis conſeſſus fiat? Veritatem verò etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHI. Nempe ſequimini etiam vos: nec enim moleſtum erit, unam judicare cauſam, eamque de rebus noſtris futuram.

17. VER. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quæ qualia ſint, jampridem novi. LUC. Verùm noſtrâ intereſt, Veritas, te adeſſe in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amiciſſimas mihi. PHI. Duc ſanè quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, et tu loquendi Fiducia, ut formidoloſum hunc homuncionem, amatorem noſtrum, in periculo juſtâ nullâ causâ verſantem, ſervare poſſimus. Tu verò, Elenche, *(Convictio)* hîc mane. LUC. Minimè verò, domina: quin hic etiam, ſi quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus beſtiis depugnandum mihi erit, ſed cum inſolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia ſemper invenientibus. Itaque ne-

* P. 114. l. 17. ἐν δέοντι] Ita ſcribendum; non ut vulgo conjunctim, ἐνδέοντι. Adverbialiter ſumitur pro *commodè*, *opportunè*. Vid. Steph. Th. Gr. I. 915.

* P. 115. l. 7. θηρίοις προσωπολεμῆσαι] Sic Div. Paulus ad Cor. I. 15. 32. Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, *cum ferinis hominibus Epheſi depugnavi*

neceſſarius eſt Elenchus. PHI. Ergo maximè neceſſarius. Rectiùs verò feceris, ſi Demonſtrationem etiam aſſumas. VER. Sequimini omnes; quandoquidem neceſſarii ad judicium videmini.

18. ARI. Vides, ad ſuas partes allicit, ô Philoſophia, contra nos Veritatem. PHI. Et vos metuitis, Plato, et Chryſippe, et Ariſtoteles, ne quid mentiatur pro ipſo, cum ſit veritas? PLA. Non iſtuc quidem. Sed terribili quadam aſtutia eſt, et adulandi facultate. Itaque perſuaſione a viâ illam abducet. VER. Bono animo eſtote: nihil profectò injuſtum fiet, hac unâ præſente, Juſtitiâ. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen eſt? LUC. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis. *(Confidentius, Veri F. Convincentii N.)* PHI. Sed patria? LUC. Syrus ſum, ô Philoſophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adverſariorum meorum novi, non minùs quàm ego ſum, genere barbaros: mores tamen *iis* et eruditio, non

P. 116. l. 4. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui liberè loquitur: unde Democharis ob nimiam et procacem linguam *Parrheſiaſtes* dictus eſt. Lege Senec. de irâ III. *Cognat.*

Ibid. l. 5. Σύρος] Samoſata, unde Lucianus, erat urbs Syriæ εὐφραλίδος. *L.*

non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causâ quis fuerit, neque ſi voce ſit barbarus; modò rectè et juſtè ſentire videatur. PHI. Rectè dicis: temere igitur illud quærebam.

20. Ars verò quæ tibi eſt? nam iſtud quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiæ ſum, et præſtigiarum, et mendaciorum, et tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum verò multi ſunt, quod noſti. PHI. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis: vides enim, apud quam multos in odio ſim, et in quæ pericula propter eam venerim. Verumtamen etiam oppoſitam illi artem accuratè novi: eam inquam, quæ ab amare principium habet. Sum enim veri et honeſti, et pulchri, et ſimplicitatis amator, atque omnium quæ amando ſunt cognata. Verùm pauci admodum digni, in quibus hac arte

P. 116. l. 9. κατὰ Σολέας] Ex Solis, Ciliciæ urbe, erant Aratus poeta, Crato et Chryſippus: ex Cittio Cypri, Zeno: ex Stagirâ Macedoniæ, Ariſtoteles. Babylonii autem, Diogenes Stoicus et Poſidonius. *Schol.* et *Solan.*

P. 117. l. 5. ἀπὸ τῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi: neque enim formare licet compoſita, quæ his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. *Geſn.*

arte utar. Contrà alteri illi, oppoſitæ arti ſubjecti, et odio aptiores, quinquagies mille. Quare periculum eſt, ne alteram quidem deſuetudine jam dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHI. At non oportebat: ejuſdem enim et hoc eſt, ajunt, et illud. Noli itaque artes dirimere, quæ duæ cum videantur eſſe, una ſunt. LUC. Meliùs tu ea noſti, Philoſophia. Mea igitur hæc ratio eſt, odiſſe malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHI. Jam age, adſumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicæ Palladis judicemus. Diſpone nobis, Antiſtes, ſubſellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Cuſtos urbis, præſidio mihi veni contra inſolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quæ faciunt, ſola vides, quæ inſpectionem habeas: nunc tempus eſt illos ulciſci. Me verò ſi qua ſuccumbere videas, et plures ſint nigri calculi, tuo tu adjecto, me ſerva.

22. PHI.

P. 118. l. 4. Πολιὰς] Id eſt Minerva, *urbis* dea tutelaris, Athenienſibus propriè Πολιὰς dicta. Æl. V. H. II. 9. ὦ Πολιὰς Αθηνᾶ: ubi vid. Periz. *Reitz.*

Ibid. l. 10. πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι] Hoc eſt, ſi *uno* plures ſint αἱ μέλαιναι ψῆφοι, *nigri calculi*: ſic enim adjecto *albo*, calculi utrinque forent æquales, et reus abſolveretur.

22. PHI. Age jam ſedemus vobis, paratæ veſtras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optimè accuſaturus videatur, actionem componite, et reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis. Tu verò poſt hæc cauſam dices, Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrûm huic judicio aptiſſimus fuerit? CHRYS. Tua, Plato, cogitandi admirabilis ſublimatis, et Attico lepore referta facundia, venuſta, et perſuaſionis plena: tum prudentia, et accuratio, et blanda demonſtrationum in tempore prolatio; hæc omnia tibi abundè adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in eundem locum confer, ſi quid tibi in Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironiâ, et lepidas illas perpetuaſque interrogationes profer: et ſi videbitur, illud etiam alicubi

ſolveretur. Vid. Potter. Archæ. I. 21. Hæc autem ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant; in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit: notante Brodæo.

P. 119. l. 8. Γοργίαν, ἢ Πῶλον] Nomina virorum, qui vapulant in Platonis dialogis. *L.*

cubi inferci, ut "magnus ipſe ille Jupiter vo-
"lucrem currum agens," indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

23. PLA. Nequaquam ſed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cratetem, vel te adeò, Chryſippe. Neque enim ſanè pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam, præſens tempus deſiderat ſed apparatum refutationi et judicio aptum. Orator autem eſt Parrheſiades. DIO. Ego verò accuſabo illum, nec enim puto longâ oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumeliosè tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub præcone vendiderit. PLA. Diogenes, ô Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modò in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſam ſpectes. Si quid enim nos, alii ab aliis rationibus diſcrepamus, tu in præſentia quidem noli quærere, aut

P. 119. l. 14. πῖνον ἄρμα ἐλαύνων] Platonem ſubſannat, cujus in Phædro verba hæc ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πῖνον ἄρμα ἐλαύνων. *Brod.* * De Platonis *tumore* conſule etiam Longinum, c. 32.

Ibid. l. 16. ΠΛ. Μηδαμῶς] Modeſtè quidem Noſter orandi partes a Platone abjudicat, ſcriptore præſtantiſſimo, cujus ſtylum æmulari nec re facile, nec profeſſione ſatis verecundum fuiſſet: Diogeni verò tribuit, adjectâ causâ; ὁ γὰρ δὴ κάλλως——

aut utra ſit verior ratio, definire: ſed in univerſum modò pro Philoſophia ipsâ indignationem oſtende, contumeliis obrutâ, et malè audiente in Parrheſiadæ ſermonibus: relictiſque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te præfecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

24. DIO. Bono eſtote animo, nullâ in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi fortè Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto et miti, demittere illum cogitet, at ego certè cauſæ non deero: oſtendam enim homini, nos non fruſtra clavam gerere. PHI. Iſtuc quidem minimè; ſed oratione potius, quod optimum, quàm clavâ *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutiùs. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, ô Philoſophia, et ferant ſuffragia. Diogenes verò accuſet ſolus. PHI. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime: pluribus enim *ſuffragiis* volo vincere. PHI:

P. 121. l. 8. ἄριστον γὰρ] Parentheſis eſt; neque comparativi vim habet hîc ἄριστον, quod contendit Leedes: ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον (ἄριστον γὰρ) ἤπερ τῷ ξύλῳ, ſcil. ἀχλεόν.

Generosè tu quidem. Adsidete igitur: tu verò, Diogenes, loquere.

25. DIO. Qui viri nos in vita fuerimus, ô Philosophia, accuratè nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis verò hunc Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem, et reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? Quibus verò nos, tales cum simus, scelestissimus hic Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim rhetor, ut ajunt, esset, relictis judiciis, et secundâ in illis famâ, quantum vel vehementiæ vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, præstigiatores atque impostores appellans, ac persuadens multitudini, ut irrideat nos, et tamquam nihili simus, contemnat. Quin et in odium jam et nos ipsos, et te Philosophiam adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, et quæ maxime seria nos docuisti, per risum et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis verò insultetur. Tale enim ingenium est

P. 122. l. 5. *ὑπτιος—ὦ*] Valedixerat ergo jam Rhetoricæ, cum ejusmodi dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. *Sol.*

eſt vulgi, gaudent irriſoribus et maledicis, præſertim cum ea traducuntur, quæ videntur auguſtiſſima: et nimirum et olim quoque Ariſtophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc noſtrum risûs causâ in ſcenam producentibus, et abſurdas quaſdam de illo agentibus fabulas. Quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, et cavillatio feſti pars quædam videbatur: ac deus ipſe fortaſſe gaudet ludis talibus, qui risûs amans ſit.

26. At iſte, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, ac maledictis quibuſdam in craſſo libro conſcriptis, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, et in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ullâ privatim a nobis læſus injuriâ. Haberet enim ſanè ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro lædens, hoc faceret. Omnium verò indignum maximè illud

P. 123. l. 4. Αρ. καὶ Εὔπολ] De his priſcæ comœdiæ ſcriptoribus Horat. Sat. 4. Ariſtophanem quod attinet, res ex *Nubibus* ſatis nota: ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. *Sol.*

Ibid. l. 11. ὁ Διόν.] Bacchus. *Brod.*

Ibid. l. 13. τὰς ἀρίστας] Frequentes eâ ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. *Sol.*

lud eſt, quòd hæc cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; et conciliato ſibi Dialogo, familiari noſtro, certaminis illo adjutore actoreque contra nos utitur: ac præterea Menippo perſuaſit, noſtro ſodali, ut comœdias frequenter ſecum agat; qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiſcum, communis cauſæ proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus pœnas illum ſubire æquum eſt. Quid enim contra hæc dicere poſſet, cum res graviſſimas coram tot teſtibus carpſerit? Quare etiam illis in utilitatem vertat iſtud, ſi pœnas dantem hunc ſpectaverint, ut nemo poſthac Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, et feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia et inſcitia videatur meritò. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, præcone conſtituto, alios, ut narrant magno, quoſdam verò minâ Atticâ; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu præſentium, vendidit. Quibus de cauſis et ipſi indignabundi in vi-

tam

P. 124. l. 6. Μένιππον] Quæ de Menippo hîc audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modò, ſed et per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut et Laertio diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat. *Sol.*

tam rediimus, et te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, præclare quæ opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHI. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu verò, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit: noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, ô Philoſophia, Diogenes: ſed pleraque, et difficiliora quidem, neſcio qua re motus, prætermiſit. Ego verò, tantùm abeſt ut ea negem me dixiſſe, aut meditatus eorum defenſionem huc venerim, ut ſtatuerim, ſi quid aut iſte ipſe reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines præconio vendiderim, quibus ſuperbos et impoſtores appellando, malè dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, ſi vera de omnibus dicam. Si quid verò maledicum aut aſperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, ſed illos accuſare æquius arbitror, qui talia faciunt.

30. Ego enim, cum primùm perſpexiſſem, quæ dura neceſſariò ineſſe debeant cauſidicis, de-

P. 125. l. 11. ἴσχει] Τὸ ὕδωρ, ſcilicet. Vide ſuprà p. 107. l. 11. et Potter. I. 21.

deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et ſexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea quæ tu pulchra habes, ô Philoſophia, appuli, optaviquè, ſiquid reliquum mihi vitæ eſſet, tanquam ex procellâ et æſtu in ſerenum quemdam portum invectus, ſub tuâ tutelâ tranſigere. Deinde cum vix inſpexiſſem res veſtras, te quidem, quod neceſſe erat, et hoſce omnes admirabar, vitæ beatæ legiſlatores, et manum feſtinantibus ad eam porrigentes, honeſtiſſimis præceptis proponendis utiliſſimiſque, ſi quis ab iis non diſcedat, nequé veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat; quod mehercules noſtri temporis hominum pauci faciunt.

30. Cum verò viderem multos non amore philoſophiæ captos, ſed ſolâ, quæ ab illo negotio

P. 126. l. 17. λοιπὸν τῦ βίυ] Cave hinc provectâ jam ætate fuiſſe colligas, cum ad otium ſe contulit: alibi enim diſertè XL^m annum notat. *Sol.*

P. 127. l. 10. ὀρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus ætatis hiſtoricos evolvere non vacat aut lubet, reputet modò, quid ſub Imperatore philoſopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorſus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, c. 23 *Fama fuit ſanè, quòd philoſophorum ſpecie quidam remp. vexarent et privatos: quod ille purgavit.* Ad quem locum Caſaub. et Salmaſ. *Sol.*

gotio ſperari poteſt, gloriâ ductos, in his quæ ſunt in promtu, et vulgaria, quæque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre viros bonos, barbam dico, inceſſum, et amictum; vitâ verò et actionibus contradicere habitui, et contraria veſtis ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroicâ, ſed ſub tantâ perſonâ delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ipſis ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsâ perſonâ actorem talem ſuâ clavâ eliſurus, a quo ignominiosè adeò in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrioniæ turpitudinem, ſimios hoſce heroum perſonas induere auſos, et Cumanum illum aſinum imitari;

P. 128. l. 6. Πολυξένη] Priami regis ex Hecubâ uxore filia, quæ a Pyrrho ad patris Achillis tumulum jugulata fuit. Ovid. Met. XIII. fab. 2. *L.*

Ibid. l. 8. Καλλίνικ⊖] Supra ad p. 20. l. 2. Οὐχ ὅπως ellipticè pro οὐκ ἔστ', vel οὐκ ἐχῶ, ὅπως.

Ibid. l. 17. ἐν Κύμῃ ὄνον] Vide Æſopi fab. 113. ubi tamen *Cumarum* nulla mentio. *Sol.*

tari; qui leoninâ pelle indutus, leo quoque ipſe videri volebat, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribileſque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem ſæpe et aſinum vidiſſet, redargueret, et fuſtibus dolatum abigeret. Præter cætera verò indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quòd nemo non hominum, ſi quem horum pravè, aut indecorè, aut libidinosè quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, et Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuſcumque ſe cognominem peccator ille ferret, aut cujuſcumque ſermones aſſumebat. Itaque, ab eo qui malè viveret, malè de vobis ſentiebant, multò antè vitâ functis: (neque enim de vobis viventibus inquiſitio fiebat, ſed vos diſceſſeratis e medio:) illum verò apertè videbant omnes indignè et inhoneſtè ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, et in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Hæc ego videns non tuli, ſed redargui illos,

P. 129. l. 10. λόγες ἐποιεῖτο] Gronov. et Guyet. ἐποιεῖτο conjiciunt. Sed ἐποιεῖτο pro προσεποιεῖτο, *ſimulabat*, dici poſſe manifeſtum eſt ex Steph. Th. Gr. III. 431.

Ibid. l. 16. ἐρήμην ἠλίσκεσθε] Pro κατὰ ἐρήμην δίκην ἠλίσκεσθε, i. e. *deſerto judicio, ubi nemo erat qui vos defenderet.* L.

illos, et a vobis ſecrevi. At vos, qui honorem mihi eâ de causâ debebatis habere, in jus me trahitis: Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, dearum myſteria effutientem et foràs proferentem, indignatus fuero, eumque redarguero, mene impium eſſe putabitis? Injuſtè illud quidem: cum etiam ſacrorum certaminum præſides flagris objurgare ſoleant, ſi quis hiſtrio, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis perſonam qui ſuſcepit, non bene neque ex dignitate deorum perferat: nec ideò illis iraſcantur dii, quòd perſonas ſuas gerentem, et habitu ſuo indutum, flagellis cædendum virgatoribus tradiderint; quin delectentur, puto, vapulantibus. Nam ſervum aut nuntium parum dextrè agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate oſtendere ſpectatoribus, mali ominis inſtar et turpe nimis fuerit!

34. Rurſus illud omnium eſt abſurdiſſimum! quòd dogmata quidem veſtra ſtudiosè vulgus

P. 130. l. 2. ἐξορχούμενον] Ἐξορχεῖσθαι, quod eſt propriè *ſaltationes extra efferre*, per metaphoram *myſteria evulgare* ſignificat, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repræſentarent, foras elimarent non minimam myſteriorum partem, quæ, quantum conjicere eſt,. in iſtiuſmodi rebus ſcenicis ſita erant. *Sol.* ad Lucian. π. ὀρχήσεως.

vulgus illorum exquirit; cæterum perinde vivunt, ac ſi ad hoc ſolum ea legerent et meditarentur, ut contraria omnia ſequantur. Quæ enim dicunt omnia, exempli causâ, divitias gloriamque contemnere, et ſola quæ honeſta ſunt bona putare, et iræ expertem eſſe, et ſplendidos hoſce deſpicere, et tamquam cum æqualibus agere, pulchra, dii boni! ſunt, et ſapientia, et verè ſanè admiranda. Verum enim vero, iſti mercede hæc ipſa docent, et divites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores ſunt, et leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibuſque rapaciores, et in contentionibus quàm gallinacei galli pertinaciores. Itaque riſum movent, cum circa iſta conflictantur, et circa divitum januas alii alios detrudunt, et celebriores cœnas frequentant, et in illis ipſis ſine more modoque laudant, et ultrà decus ſe ingurgitant, et queruli apparent, et inter calices inſuavia quædam atque abſurda philoſophantur, et merum *bibentes* non ſuſtinent. Illiterati autem quotquot convivæ ſunt, rident ſcilicet, et deſpuunt philoſophiam, talia quæ purgamenta educat.

35. Quod verò turpiſſimum omnium eſt, nullâ

* P. 131. l. 4. μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa philoſophiæ Stoicæ, quæ Aurelio imperante primas tulit.

nullâ ſe re indigere unuſquiſque eorum cum dicat, ſed ſolum divitem eſſe ſapientem clamet, paulo poſt rogandi causâ accedit, et niſi acceperit, indignatur: non aliter quàm ſi quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot ſunt inſignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipſe ſperat aliquid accipere, multa de bonorum inter ſapientes communione eſt ratio, et quam res ſit indifferens divitiæ: quid enim, *inquit*, aurum eſt vel argentum? nihil ſanè calculis in litore diſtat. Si verò opis indigus ſodalis vetus, et amicus, accedens paucula quædam ex multis poſtulet, ſilentium, æſtus, inſcitia, et verborum illorum in contrariam ſententiam retractatio. Multæ autem illæ de amicitia diſputationes, et virtus, et honeſtum neſcio quonam abiere omnia illa avolantia, volucria verè verba, quibus temere quotidie in ſcholis ſuis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eò enim uſque unuſquiſque eorum amicus eſt, quoad argentum vel aurum in medio poſitum non fuerit. Si quis verò obolum unum oſtenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam fœderi locus, nec præconi ſit ſecuritas: libri deleti, fugit virtus. Canibus ſimile quiddam

P. 133. l. 6. πλησίον—ἔστη Homerica phraſis.

quiddam uſu venit, ſi quis os in medios illos projecerit; exſiliunt, mordent invicem, eumque qui os præripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Ægyptius ſimios quondam docuiſſe ſaltare Pyrrhicham, eaſque beſtias, (facillimè autem humanas imitantur actiones) celeriter didiciſſe ſaltare, purpureis veſtibus indutas, perſoniſque circumdatas; diuque probatum ſpectaculum; donec ſpectator aliquis urbanus, qui nuces ſinu gereret, projiceret eas in medium: tum verò ſimii, visâ re, obliti ſaltationis, repentè pro Pyrrhichiſtis ſimii, quod erant ſcilicet, facti, larvas contrivere, laceratiſque veſtibus, de fructibus invicem depugnarunt: ille autem Pyrrhichês ordo diſſolutus riſui fui ſpectatoribus.

37. Talia et hi faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam deſinam redarguere illos, et comicè perſtringere. De vobis verò, veſtrûmque ſimilibus, (ſunt enim, ſunt quidam verè ſectantes philoſophiam, legumque veſtrarum obſervantes:) abſit a me inſania illa, ut contumelioſum quidquam, aut ſiniſtrum dicam. Nam quid habeam dicere? Quid enim horum ſimile eſt in vitâ veſtrâ? At inſolentes illos,

P. 133. l. 20. *βασιλεύς τις Αἰγύπτιος*] Eandem fabellam, paucis tantùm immutatis, de *Cleopatrâ* narrat Lucianus. Apol. pro mercede conduct. c. 5. *Menag. Sol.*

illos, et diis inviſos, odio perſequi, puto fas eſt. Niſi fortè tu, Pythagora, et Plato, et Chryſippe, et Ariſtoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam veſtrûm et cognatum vitâ ſuâ demonſtrare: quanta ſcilicet Herculi, quod aiunt, cum ſimiâ neceſſitudo eſt. An quia barbas habent, et philoſophari ſe prædicant, et truci vultu ſunt, propter hæc vobis adſimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, ſi in ipsâ illâ hiſtrioniâ probabiles eſſent: jam verò faciliùs luſciniam vultur imitetur, quàm iſti philoſophos. Dixi pro me, quæ habebam. Jam tu, Veritas, teſtimonium apud hoſce perhibe, ſi vera ſint.

38. PHI. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia, illo dicente terram mihi hiſcere optabam *præ pudore*, adeò vera dicebat omnia. Ag-

P. 135. l. 7. Ἡρακλῆς καὶ Πίθηκος] Proverbium de mīnimè congruentibus. Hercules enim robore, ſimia dolis valet. V. Eraſm. Chiliad. p. 187. *Reitz.*

* P. 135. l. 19. προῤῥωτέῳ ἔτι] Cum pudeat Philoſophiam fateri, quàm verè dixiſſe ſibi viſus fuerat reus, jam ſuâ ſponte recedentem *longiùs adhuc* jubet abſcedere. Sed fortaſſe θεαμαλικώτερον eſſet, ſi hoc modo ſententiam diſtingueres: μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη· προῤῥωλίεω ἔτι *ſubmove te, Parrheſiade—adhuc longiùs.*——

Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret, et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc verò ille, *inquiebam*, facit. Et omnino oſtendit homines dilucidè, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modò, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſimâ ſimilitudine exprimeret. PHI. Et ego planè erubeſcebam, ô Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Planè enim nobis, idem quod Ilienſibus, accidit; tragœdum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, et illos diis inviſos tragœdiis ſuis infamet. DIO. Ipſe quoque ego, Philoſophia, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

39. PHI. Bonum factum, Parrheſiade: ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, et quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe

P. 136. l. 14. Ιλιέων] Hiſtoria, quæ huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. Hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos, qui excidium, captâ urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedentes, in Tragœdum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repræſentavit. *Sol.*

esse. PAR. Equidem initio, adoravi; jam verò tragico magis orationis genere faciendum id videtur: augustius enim fuerit. Splendida quæso Victoria, vitam tueare meam, neque me desinas coronare. VIR. Igitur de altero jam cratere libemus, et vocemus etiam istos, ut pœnas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit autem unumquemque Parrhesiades. PAR. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogis-

P. 137. l. 3. προσεκύνησα τήν γε πρώτην] Ad Minervam versus hæc dicit. *L.*

Ibid. l. 6. ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragœdiarum, ut in Phœn. Oreſt. Iphig. in Taur. *Brod.*

Ibid. Νίκη] Id est, Αθηνᾶ. Euripid. Ion. 1527. μὰ τὴν Νίκην Αθηνᾶν. *L.* * Adde Sophocl. Philoct. vs. 135. Νίκη τ' Αθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' αεί. Ubi Scholiast. Πολιὰς, πολιοῦχος· ὅτως ἡ πολιοῦχος Αθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ατθικῇ. Colebatur Athenis Minervæ Victoriæ simulachrum sine alis, dextrâ malum Punicum, lævâ galeam gestans. Barnes. ad Eur. Jon 457. Harpocrat. in voce.

Ibid. l. 7. δευτέρου κραιῆρος] Leedes *secundâ clepsydrâ* accipit: parum rectè, ut opinor. Nam si ad forum respicias; hæc *tertia* clepsydra fuit; cùm una effluxerat Diogeni, Luciano altera. Quare audiendi potiùs Bourdel. et Sol. qui specie proverbii esse dictum censent, et alludere Nostrum ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a secundo autem auspicabantur.

me puer, deſpiciens in urbem, præconio huc evoca philoſophos.

40. SYL. Audi, tace. Veniunto philoſophi in arcem cauſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiæ, Vindictæ. PAR. Vide, pauci conveniunt agnito præconio. Nam et alioqui Vindictam metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc ferè in modum edic, Syllogiſme. PHI. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PAR. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſâ ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. Binæ unicuique minæ dabuntur, et de ſeſamo placenta. Quicumque verò prolixam barbam exhibuerit, ille ficuum maſſam inſuper accipiet. Ut autem adferat quiſque temperantiam, juſtitiam, continentiam, minimè *requiritur*; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria; verùm quinque omnino ſyllo-

Ibid. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quòd familiaris philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem*, notat. *Geſn.*

Ibid. l. 13. κατακύψας] *deorſum ſpectans*: erant enim in Acropoli. *L.*

ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Præmia, qui reliquos rixâ ſuperaverit omnes.

42. Vah, quàm plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium, duas minas cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii ad Dioſcurorum ædem ſcalis admotis, cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam,

P. 138. l. 15. πέντε δὲ συλλ. ἐξ ἄπ.] Scil. χομίζειν δεῖ. Quinque ad minimum ſyllogiſmis opus fuit ad ſingulas quæſtiones tranſigendas.

Ibid. l. 17. κεῖται δ'] Iliad. Σ. 507.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνειε ἕκαστα.

P. 139. l. 4. Τάλω] Intellige non æneum illum Cretæ cuſtodem, ab Argonantis interfectum, verùm Perdicis Dædali ſororis filium, quem avunculus, invidiâ motus quòd ſerram inveniſſet, ex arce Athenis præcipitem dedit; et facinoris reus in Areopago peractus, ad Minoen confugit. Apollod. III. 9.

Ibid. l. 5. Ἀνακεῖον] Caſtoris et Pollucis templum: ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *Schol.* Vid. Valeſ. in Mauſſac. ad Harpoc. p. 90.

ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, et hinc ſexcenti,

Quot folia, et flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci verò, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nullâ nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, et latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, et quod quis maximè in te etiam reprehendat, quòd notam illis nullam aut ſignum imponis. Sæpe enim hi impoſtores ipſis verè philoſophantibus ſunt probabiliores: PHI. Fiet illud paulo pòſt; ſed jam hos excipiamus.

43. PLA. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PY. Non, ſed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras. STO. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos

Ibid. l. 9. Μυρίοι] Iliad. B. 468. *L.*

P. 140. l. 11. ἔν γε τοῖς χρήμασι] Quæ inter bona enumerant, Peripatetici. *Brod.*

nos esse debemus, de Ambulatione philosophi. EPI. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, etsi accipiamus ultimi. ACA. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STO. Nequaquam, nobis quidem Stoicis præsentibus.

44. PHI. Desinite rixarum. Vos verò Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis: et jam ego Philosophia, et Virtus hæc, et Veritas, cognoscemus, qui vestrûm verè philosophentur. Deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores verò, et nihil ad nos pertinentes, malos malè conteremus, ne superbiâ quâdam ea, quæ supra ipsos sunt adfectent.

45. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa

Ibid. l. 12. ἐκ τῦ περιπάτυ] Sub. καλύμενοι. Ex ambulatione scil. quam habebant in Lyceo, Aristotelis gymnasio. *L.*

Ibid. l. 17. Ακαδημαϊκοὶ] Novi scilicet: nam veteres Academicos, *Platonicos* modò nominavit. Hujus autem sectæ erat institutum (ut verbis utar Des. Jacotii) adversari omnibus in disputando, nihil affirmare, invadere in ea, quæ satis scitè cæteris philosophis instructa erant, et ruinas edere; denique quasi desperatâ cognitione certi, id sequi quod verisimile videretur. Unde liquet, quamobrem τῶν ἄλλων ἐφεκτικώτεροι vocantur.

ipſa præcipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, præter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat: num fortè lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PAR. Non; ſed hoc aurum, et unguentum, et cultrum ad ſacrificiales epulas, et ſpeculum, et teſſeras. PHI. Bonum factum, vir fortis; hæc igitur tibi habebas exercitationis tuæ viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, et reliquos deſciplina continere? PAR. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, et qui alterius ſint vitæ. Tu verò, Veritas, inveni: quandoquidem e tuâ hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque præ ignorantiâ lateant pravi homines bonis immixti.

46. VIR. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadæ hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, et nobis benevolus, et tuus, Philoſophia,

P. 141. l. 18. αὐτοπυρίτων] Αὐτοπυρίτος panis eſt, cui nil furfuris eſt ademptum, ſic dictus (Galeno teſte) quòd αὐτὸς ὁ πύρος, ipſum triticum, nullâ ſuâ parte ablatâ, in panificium cedat. *H. Steph.* in voce.

ſophia, admirator maximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum philoſophiæ alumnum, coronet eum oleaginâ coronâ, et in Prytaneum vocet. Si verò incidat in aliquem (quod genus multi ſunt) execrabilem virum, Philoſophiæ hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, reſecet, et ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris, vulpes eſto, aut ſimia. PHI. Bene iſta, Veritas. Examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſanè ut et illi adverſus lumen contueantur, et ad illud examinentur: ſed auro propoſito, et gloriâ, et voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, et nequaquam ad ſpeciem illam trahi, hic eſto ille ramo olivæ coronandus: quem verò fixis oculis reſpicere, et manum ad aurum porrigere,

Ibid. l. 20. μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Seceſpita*, cultellum ad ſacrificia. Quemadmodum ſacrificationes gumiis [guloſis] epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Marſil.*

P. 142. l. 2. Πρυτανεῖον] Locus Athenis, in quo communi ſumptu alebantur, qui de rep. bene meriti fuerant. *Schol.*

P. 143. l. 3. ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* Brod.

gere, hunc verò ad cauterium memento, detonsâ prius barbâ, ducere.

47. PAR. Fient iſta, ut vobis viſum eſt, Philoſophia, et videbis confeſtim permultos illorum vulpe notatos, aut ſimiâ; paucos verò coronatos. Verùm, ſi vultis, etiam huc profecto quoſdam illorum vobis extraham. PHI. Quid ais? fugientes tu retrahes? PAR. Ego verò; ſi antiſtes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piſcator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PAR. Ergo fac, Antiſtes, ut mihi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auri. ANT. Cape. PHI. Quid facere vir cogitat? ANT. Eſcam hamo impoſitam ficum et aurum, ſedens ipſe in loricâ muri, demiſit versùs urbem. PHI. Quorſum hæc facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PAR. Tace, quæſo, Philoſophia, et capturam exſpecta. Tu verò, piſcator Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Ve-

Ibid. l. 5. ἢ ἐξκαυσάτω] Quomodo priſci fugitivorum frontem inurebant. *Brod.*

P. 144. l. 8. ἀλιεὺς ἀνέθηκεν] Ad aliquam ſuâ ætate notam hiſtoriam alludit, quæ ad nos uſque non videtur perveniſſe. *Sol.*

48. Verùm video lupum ſpecioſum, aut potiùs Chryſophryn. LIB. Non: ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat: prope jam eſt: attigit: captus eſt: extrahamus. PAR. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone? captus es, gulam dum ſectaris circa petras, ubi putabas ſubeundo te latere poſſe; ſed nunc manifeſtus eris omnibus, ſuſpenſus e branchiis. Eximamus eſcam, et hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam inſedit, et aurum deſcendit in ventrem. DIO. Per Jovem evomat, ut eâ ad alios etiam eſcâ utamur. PAR. Quid ais, Diogenes, noſti hunc quis ſit, et ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIO. Minimè. PAR. Quid igitur?

P. 145. l. 4. γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. et Plin. Felis galeus: Gaza* muſtelam *interpretatur. Eſt piſcis rapax.* Reitz. Angli vocant, *a dog-fiſh.* L.

Ibid. l. 10. κύων] Pro vulgat. αὖων, legendum tenuiſſimâ mutatione. De Cynico philoſopho ſermonem hîc eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modò γαλεόν. Jam γαλεὸς, ſc. *muſtelus* priſcis κύων *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina æquè Cynico conveniunt. *Geſn.*

igitur? Quanti illum æſtimare par eſt? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. DIO. Multum narras: neque enim edulis eſt, et horridus eſt adſpectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram præcipitem: tu verò alium hamo demiſſo extrahe. Illud tamen vide, Parrheſiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PAR. Noli metuere, Diogenes; leves enim ſunt et minoris quàm apuæ ponderis. DIO. Ita ſane: maxime ſunt cognati apuis, infeliciſſimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PAR. Vide quis alius ille latus et quaſi dimidiatus piſcis accedit? Paſſer eſt hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. Quis eſt? DIO. Platonicum ſe dicit. PLA. Et tu, ſacerrime, ad aurum venis? PAR.

P. 146. l. 11. ἀφυῶν] Gloſſa Pariſ. *Aphyæ, Piſciculi quos parit limus, vermiculorum inſtar ſcaturientes: meminit Ælianus.* Plinius verò *Aquas* a Latinis apellari dicit, quòd ex aquâ et pluviâ procreentur. *Reitz.* * Nobis *ſand-eels.*

Ibid. ἀφυέστατοι] Non poteſt commodè luſus verborum conſervari ex cognatione ἀφυῶν, *apuarum*, et ἀφυεστάτων, *infeliciſſimi ingenii hominum.* Geſn.

Ibid. l. 16. ψῆτται] Eſt piſcis quidam e latorum genere, quem nonnulli βόγλωσσον vocant. Specie autem externâ videtur quibuſdam ex duabus pellibus conſtare, Diviſus eſt in medio, ut veſpæ. *Suid.*

PAR. Quid ais Plato, quid illo faciemus? PLA. De eâdem petrâ hic etiam.

50. DIO. In alium jam demittatur hamus. PAR. Et ſane video quendam undique pulchrum accedere, quantum in profundo videre licet, varium colore, tænias quaſdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic eſt, qui Ariſtotelis ſe eſſe prædicat. Acceſſit: deinde rurſus renatat: circumſpice diligenter: cum cura reſpice: denuo redit: hiat, captus eſt: extrahatur. ARI. Noli me de illo interrogare, Parrheſiade: ignoro enim quis ſit. PAR. Igitur hic quoque, o Ariſtoteles, de rupe *ibit præceps.*

51. DIO. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco, concolores, ſpinoſos, exaſperatâ facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagenâ ad illos opus erit: verùm ad manus non eſt. Satis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte, ſi

P. 147. l. 3. ὡς ἂν ἐν βυθῷ] Sedere fingitur in muris arcis, unde deſpiciens ait, quantùm ex diſtantiâ iſtius altitudinis judicare poſſet ſe videre aliquem varium. *Gronov.*

Ibid. l. 6. Ἀριστοτέλην προσποιούμενος] Veſtitu, non moribus, Ariſtotelem exprimens. Vide ſupra.

Ibid. l. 15. ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem et ſpinoſos ſubtilitates logicas carpit. Imperante Stoico, plures huic familiæ quàm cæteris nomen dederunt. *Sol.*

ſi videtur, ferratâ priùs probè lineâ, ne auro devorato dentibus illam ſerratis reſecet. PAR. Demiſi: tu verò, Neptune, piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſcâ: et alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt; alii verò mordicus tenent aurum. Bene habet: trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam, cujus nominê te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magiſtrum? EL. Chryſippum hunc. PAR. Jam percipio: ideo quòd aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur, Chryſippe, per Minervam dic, noſti viros? aut ipſos ut talia faciant hortaris? CHR. Contumeliosè facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, ad nos aliquid pertinere arbitratus iſtiuſmodi homines. PAR. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam præceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit; metuendumque adeò, ne quis edere volens, collum ſibi configat.

52. PHI. Satis captum, Parrheſiade; ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitæ cogaris.

P. 148. l. 10. ἰχθῦν λαλεῖν] Alludit ad proverbium, ἀφωνότερος ἰχθύων. *L.* * ἄφωνοι γὰρ αὐτοί—frigent hæc, et Gloſſam redolent.

garis. Itaque nos quidem ambulatum ibimus: ſed tempus etiam eſt vos abire, unde veniſtis; ne commeatum vobis datum excedatis. Tu verò, Parrheſiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut juſſi. PAR. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos verò, Elenche, deſcendamus, perfecturi quæ injuncta nobis ſunt. Quorſum verò primò eundem erit? in Academiamne, an in Porticum? Aut a Lyceo capiemus initium? Nihil intererit. Verùm novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis verò plurimis opus futurum.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ARGUMENTUM MICYLLI.

Idaſcalicus liber eſt, continens præcepta et regulas de hiſtoriâ ſcribendâ. Dividitur autem in duas partes. In priore, expoſito fine, ſeu officio Hiſtorici, et confutatis iis qui duplicem Hiſtoriæ finem faciunt, utile videlicet et delectabile; mox vitia recenſet, quæ tum in verbis et compoſitione, tum in ipſis rebus vitanda ſint: et hoc ſub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint, oſtendendo. In poſteriore autem parte, primum quæ afferre ad hanc rem, quæque antea, quaſi domi ſuæ comparata habere debeat is qui ad ſcribendam hiſtoriam accedat, exponit. Deinde regulas primùm de rebus, deinde de expoſitione et phraſi verborum, poſtremò, et de partibus operis tradit, etiam hîc, exemplo aliorum præcepta ſua confirmando. Orditur autem ab occaſione, quam collatione Abderitici morbi confirmat.

QUO-

QUOMODO

HISTORIA

CONSCRIBENDA SIT.

1. ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, et febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus fluens,

P. 150. l. 1. Ἀβδηρίταις] Initium artificioſiſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

Ibid. Λυσιμάχῳ ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita hæc urbs. *Sol.*

Ibid. Φίλων] Cui etiam Sympoſium dedicat. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. *Sol.*

Ibid. ἀπὸ τῆς πρώτης] Scil. ἡμέρας. Sic Demoſth. p. m. 37. *Sol.*

ens, aliis ſudor ſuperveniens largus et ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, et iambica proferrebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, et illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſæve rex, Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſam mihi vero videtur hujuſmodi *eventus* præbuiſſe Archelaus, Tragœdus ea ætate, favore hominum florens, qui media æſtate, multo æſtu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipſo theatro multi febricitarent, et ſurgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum ſuavitate quadam obverſante memoriæ ipſorum Andromeda, et Perſeo cum ſua Meduſa

P. 151. l. 5. Σὺ δ' ὦ] Fragmentum hoc Andromedæ Euripidis extat in Addendis editionis Cl. Barneſii, ex Athenæo petitum, l. 13. 1. ſub finem. *Sol.*

duſa circa ſenſus uniuſcujuſque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas eſt, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim ſic delirarent, ſi iambis alienis nec malis occupati eſſent. Sed ex quo præſens

P. 152. l. 4. τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα] Libet hîc miſereri ſortem humanam, et imperium fati in famam virorum illuſtrium, et temporis injurias in literas et monumenta hiſtorica. Ecce ex tanto hiſtoricorum numero, quorum multitudinem perſtringit et ſatyricè irridet Lucianus, quis uſque ad nos duravit? imo cujus nomen tantùm notum eſt? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino et Vero jejunè et breviſſimè aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armeniâ accepta fuit, quando Severianus, natione Celta, legatus et dux Romani exercitûs, contra Oſroën regem miſſus, ab Othryade quodam Parthorum duce cæſus eſt, et copiæ deletæ, ut nos docet Lucianus hîc et in Pſeudomanti. Continuæ verò victoriæ, de quibus hîc loquitur noſter, intelligi debent de bello Parthico, quod poſt illam in Armeniâ cladem geſtum eſt per quadriennium, ducibus Statio Priſco, Avidio Caſſio, et Martio Vero, qui Parthos ad Europum, Mediæ urbem, maximâ clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, et Babylonem uſque penetrarunt, ut diſcimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profectò inſignis ea expeditio, et quæ proculdubio famam merebatur: ſed

hic motus exſtitit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriæ perpetuæ; nemo eſt quin conſcribat hiſtoriam, potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes ſunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium eſſe*

ite famæ avidi homunculi, et æternum nomen ſperate ex facinoribus veſtris, quorum memoriam pauca ſecula penitus abolent: nos certè ut plurimum plus quàm Lethæa manet oblivio. *Palmer.* * Quæ autem de his rebus imperante Vero, in Oriente geſtis memoriæ prodidit Dion Caſſius, etiam ante ſuam ætatem periiſſe, ſcribit Xiphilinus Anton. Philoſoph. initio.

Ibid. ὁ πόλεμος] Hujus belli initium ſtatuunt Chronologi noſtri anno Chriſti 161: finem 164. Unde jam patet, et in ſequentibus clariùs patebit, quo tempore Lucianus hunc fœtum ediderit.—Hiſtoriam M. Aurelii a ſapientiſſimis viris ſcriptam fuiſſe, teſtatur Herodianus: ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπραχται—πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut poſteriores ſcriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum diſcrepat; quod tamen hujus libelli lectio poſteritati uſque adeò commendavit, ut eximius hiſtoriæ ſcriptor Thuanus regulas condendæ hiſtoriæ ex eo præcipuè et petierit, et fronti hiſtoriæ ſuæ adſcribi curaverit. *Sol.*

Ibid ἐν Ἀρμενίᾳ τε.] Vid. Xiphil Ant. Philoſ. initio. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. *Sol.*

Ibid. l. 11. πόλεμος ἀπ. παλ.] Empedocli Scholiaſtes tribuit, et omnino ſententia Empedoclis eſt. Plut. in Demetr. 1708, et Moral. 1617. Sed verba videntur potiùs Heracliti. Plut. 660. 2 de Iſid. et Oſir. Expreſſit Ovidius: *et diſcors concordia fœtibus apta eſt. Sol.*

esse patrem, si una tot historicos plaga genuit.

3. Hæc igitur, amice, videntem me et audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam mœnium firmare alius, alius vero aliud eorum, quæ usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum hæc facis, Diogenes?* respondere, *Volvo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiante ore præterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam

P. 152. l. 16. ὁπότε ὁ Φίλιππος] Vide Leland. Vit. Phil.

P. 153. l. 17. Κρανίῳ] Schola, seu gymnasium, in quo Diogene, degebat, ante Corinthum; ut scribit Laert. VI. *Cognat.*

ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, ſi vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, et quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, et fluctu, et curis quæ ſcribendo adjunctæ ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca hæc præcepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in ædificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, et promtum, et uniuſcujuſque

P. 154. l. 5. τότε μὲν καπνῦ] Verba ſunt Ulyſſis gubernatori Scyllam ut effugeret mandantis: Odyſſ. M. 219.

Τότε μὲν καπνῦ καὶ κύμαλος ἰκλὸς ἔεργε
Νῆα—— *Sol.*

juſque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quæ in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quæ negligenter componi poſſint, ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibuſdam videar, illis præſertim quibus jam perfecta eſt, et oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quæ ſemel firmata auctoritatibus et quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta hæc eſſe, ut ſi quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quiſquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo

P. 155. l. 4. ἐς ἀεὶ κτῆμα] Thucyd. I. 22. *Reitz.*

Ibid. l. 18. ἀσπάλων ἤδη κεχειρ.] Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeò A. D. 165, quo anno L. Veri duces, Avid. Caſſius et Marcius Verus Seleuciam

quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, ſi Abderitani omnes ſua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex conſilii opus ſit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quæ fugienda ſint ſcribenti hiſtoriam, et a quibus purum eſſe oporteat: deinde quibus rebus uſus non aberret a vera *via*, quæque recto *itinere* ducat; quo initio illi ſit incipiendum, quis ordo ſit accommodandus rebus, quæ uniuſcujuſque menſura, quæ prætereunda ſilentio, quibus immorandum ſit, quæ melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter ſe committenda, atque devincienda. Atque hæc quidem, et ſimilia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quæ malos ſcriptores comitantur. Quæ quidem igitur in oratione omni communia inſunt vitia, in lingua, in compoſitione, et ſententia, in ruditate reliqua, longum fuerit perſequi, et hujus argumenti minime proprium eſt. Communia enim, quod

am et Cteſiphonta ceperunt. Capit. in Vero, c. 4. In nummis Veri, anni 166. PAX et IMP. III. IV. ob triumphum. *Sel.*

quod modo dixi, omnis orationis vitia ſunt in lingua et compoſitione.

7. Quæ vero in hiſtoria peccant, ea, ſi obſervare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui ſæpius audivi, videbantur, et maxime ſi omnibus illis patulas aures præbueris. Neque vero intempeſtivum, interea etiam ſpeciminis cauſſa quædam commemorare eorum, quæ jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quæ facta ſunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata et ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; et, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, et exhilarare eum,

P. 157. l. 21. δι᾽ ὀξειῶν] Proverbium a muſicis mutuò ſumtum, quo maximum diſcrimen et longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. Eraſm. Chiliad. *Cognat.* Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant.

eum, qui laudatur, et, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticæ artis et poëmatum aliud eſſe inſtitutum, et ſua quædam præcepta; alia vero hiſtoriæ. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, et ſi alios ſuper aquas, aut per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare

P. 158. l. 17. ἐπ' ἀνθερίκων] Hom. Il. Υ. 227.

Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ καλύκλων.

et Apoll. Rhod. I. 182.

Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοὸς βάτλε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἰχνεσι τεγγόμενος διερῷ πεφόρητο κελεύθῳ.

Adde Virgil. Æn. VII. 805. *Sol.*

Ibid. l. 20. ἀπὸ μίας σειρῆς] Iliad Θ. 18. *Sol.*

laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, et ob id ipſum magis conſpicua ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, ſi quis ſeparare quæ hiſtoriæ ſunt, et quæ poëticæ, neſciat, ſed hiſtoriæ fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* et encomium, et qui ſunt in utroque exceſſus. Velut ſi quis athletam de robuſtorum horum numero unum, et plane ilicis inſtar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, et fucum affricet ceruſſamque faciei: quam, Hercules! videndum

P. 150. l. 2. Αγαμέμνονα ἐπαινέσαι] Iliad. B. 478.

Ομμαῖα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἀρεῖ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

dum illum reddiderit, quam ipſo cultu turpem!

9. Neque illud dico, quaſi non et laudandum ſit non nunquam in hiſtoria: ſed tempore opportuno laudandum, et modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non moleſta ſit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda ſunt talia, ut paullo poſt demonſtrabimus. Quotquot vero putant bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallici; unum enim opus hiſtoriæ et finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem eſt, ſi et ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo: ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur

P: 161, l. 3, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ηρ. γενέσθαι] Cum ita vulgo ederetur, aberratum eſt omnino ab ſenſu et ſcopo auctoris, qui eſt hujuſmodi: *eſt utique optandum in hiſtoriâ dulcis cum utili conſortium: ſin abſit jucundum, non eſt quod ideò juſtæ hiſtoriæ laudibus derogemus; quemadmodum neque deformitas in athletâ impediet, quominus gloriam is et præmia vel a pulcherrimis luctatoribus reportet.* Sermo eſt, non de nobilitate generis, ſed de laude meritis quæſitâ. Docta igitur ſanè et acutiſſima eſt *Palmerii* conjectura, Lucianum

meretur Nicoſtratus Iſidoti, generoſus vir et utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet adſpectu eſſet fœdiſſimus: Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujuſdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud

Lucianum ſcripſiſſe, οὐδὲν κωλύσει ἡ (i. e. ὀγδόου) ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον. *nihil impediet, quominus octavus ab Hercule ſit Nicoſtratus.* Octavus nimirum, non *ſtirpe*, ſed ordine eorum, qui luctæ et pancratii palmam ſimul eâdem reportaverant die: eo enim ipſo ordine recenſetur inter Olympionicas Nicoſtratus iſte a Pauſaniâ in Eliacis. Qui autem illud ἀφ' Ἡρακλέους de proſapiâ intelligerent, viderentque inter Herculem et Nicoſtratum (qui victor renuntiatus eſt Olymp. 204. mille ad minimum annis poſt Herculem) multò plures quàm *octo* interceſſiſſe generationes, literam numeralem ἡ ſubtulerunt. Hac igitur reſtitutâ, jam prono alveo procedunt omnia: *nihil obſtabit, quominus Herculis æmulus ſit Nicoſtratus et poſt illum octavus, qui glorioſam luctæ ſimul et pancratii reportavit palmam, licet facie turpiſſimus fuerit.* Similem errorem animadvertit Cl. Palmerius in Lucian. V. Hiſt. II. 22. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡράκλεους, ubi iterum ex Pauſaniâ emendat, Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡράκλεους, vertitque, *Caprus poſt Herculem primus.* Verùm ut iſta va leat interpretatio, ulteriori correctione opus erat. Scribe ergo. Κάπρος ὁ α' ἀφ' Ἡράκλεους, i. e. ὁ πρῶτος.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit plane fabuloſum; et laudare rem maxime adverſam in utramque partem eſſe audientibus, ſi non faecem populi, et plebem cogites, ſed hos, qui judicum morè, quin calumniatorum inſuper, audituri ſunt; quos nihil fugiat; acutius videntes Argo, et ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione ſingula quae dicuntur ex-

P. 161. l. 19. παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκέουσιν] Redde, *audientibus accidit in utrumque*, i. e. ut non ſint ſemper jucundæ, ſed queant eſſe jucundæ, queant eſſe contrariæ et ingratæ ob varias cauſas, ac vel dextrè vel ſiniſtrè accipi. *Gron.*— παρ' ἑκάτερον, ad πρόσαντες refertur commodiſſime. *Utrinque præruptum eſt, et audientibus* adverſum atque moleſtum, non minus quam aſperum et præruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo ſcribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. *Geſ.* * παρ' ἑκάτερον potius referendum ad antegreſſa, ſc. τὸ τερπνὸν, καὶ τὸ χρήσιμον, et locus vertendus—Immodicæ laudes, auditores quod attinet, adverſantur utrique fini hiſtoriæ, ſc. dulcedini et utilitati— i. e. utroque fine excidunt ſcriptores in laudem effuſi, corrumpunt quippe verita em et faſtidium. pariunt in mentibus audientium, πρόσαντες τοῖς ἀ. π. ἐ. verba ſic ordinanda.

Ibid. l. 21. ἀλλὰ τὲς δικαϛικῶς, &c.] * *Modo mente complectatur non vilem plebeculam, ſed auditores, qui non ſolum acri judicio omnia trutinabunt et ad examen revocabunt; quin imò tanquam maligni cavillatores, acutis oculis omnia rimabuntur, ut vel ipſam culpæ ſpeciem deprehendant.*

explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expreſſa, recipiant: ad quos videlicet inter ſcribendum oportet reſpicere, parum autem curare alios, ſi vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum hiſtoriam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalæ, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum quoque illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur et quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane et ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, incongruam et combinari

P. 192. l. 18. ἐν Κροκωτῷ] Κροκωτὸς pellucidum erat amiculum crocei coloris, quo uſi ſunt hiſtriones cum mulieris perſonam agerent, et bacchantes.

Ibid. l. 20. σανδάλῳ,] Sandalium aut ſolea, muliebre erat, imam tantum calcem tegebat, adſtrictum ſuperiori pedi faſciis aut loris. Vid. Salm. ad Tert. de Pallio.

binari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, et in iis eo uſque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia et improbabilia, et nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *et magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſtobulus, et illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam inituram, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, et opera fingeret vera majora: ar-

P. 163. l. 8. ἑκάστου γὰρ δή, &c.] * *Quæ ſingulis propria et priva, pulchritudinem largiuntur; hæc ſi permutaveris et aliò traduxeris, inverſo uſu turpia et deformia evadunt.*

arrreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, et jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, et in Regis ſimu-

P. 164. l. 14. ἐπὶ κεφαλὴν] In caput autoris projecit. *Reitz.* Mira phraſis de libro, cum proprie de animalibus dicatur, prono capite deturbatis—Sed ad alia tandem uſu videtur detorta. *Sol.* * Librarii culpa videntur verba quædam loco mota; revocentur trajecta ad nativas ſedes, omnia erunt plana et perſpicua, ἔρριψεν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπεσπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐπὶ κεφαλὴν ἐχρῆν.

Ibid. l. 18. ἐν ἐκονλίῳ] Legendum ἐνὶ ἀκονλίῳ· ſed numerus elephantorum excidiſſe videtur; ſenſus enim poſtulat, ut *plures elephantos, uno jaculo* ſimul *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quæ jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſtò falſa ipſi tribuuntur. *Reitz.*

Ibid. l. 20. Ἀρχιτέκτονος] Dinocratis, cujus hiſtoria ſcitu digna. Ut Alexandro innoteſceret, ad hanc artem confugit. Unctus, et populea corona redimitus, cætera nudus, leoninam induit; eoque ornatu locum petiit, qua Alexandro iter futurum. Alexander illectus novo ſpectaculo, hominem alloquitur, et mox ſuſcipit. Hinc tanta hominis fortuna, quam ut aulicæ artes ædificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. *Sol.*

ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſtendi vanitas poſſit: ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, et ſuae rei, et utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant: quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti et inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibuſdam,

P. 166. l. 1. πάσῃ] Aoriſt. 1. ex πάσσω vel πάττω, quod de coloribus et pigmentis uſurpari ſolet. *Geſ.* Pro πάσῃ τὰ, *Sol.* cenſet legendum ἐπιπατλέτω, τὰ.

dam, et profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obsecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim esse jurare etiam possim, si urbanum esset jusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoveant. Vides quam concinnum principium, et conveniens historiæ, quodque tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Thersitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Thersitem interemisset, et si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriæ nusquam fecerit. De-

Ibid. l. 17. περὶ πόδα] * Quam apprime conveniat, ut annulus digito, aut calceus pedi, εὐαρμόστως, εὐρύθμως. Festivo et comico ingenio nimium heic permisit Lucianus. Tralatio quippe a cerdonibus petita parum convenit dignitati argumenti.

inde in fine proemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, ſe elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, et ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cæpit propter cauſam ejuſmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, præclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeipolitanus, deſcripſit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt.* Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum

* P. 168. l. z. θύμε] Mellitum, melleo lepore conditum. Thymus eſt frutex ſuaviſſimi odoris, abunde proveniens in Hymetto monte Atticæ. Saporis præcipui mella reddit auct. *Colum.* Thymo gratiſſimè paſcuntur apes: hinc thymus Atticus, et mel Atticum, pervulgata pro Attico eloquio.

Ibid. l. 10. Κερκυραῖον...ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iiſdem verbis peteret, quibus Corcyræi apud Thucydidem ab Athenienſibus petunt. *Sol.*

cyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, et *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet, et in Regis terras multas*,

Ibid. l. 13. Νισιβηνοῖς] Niſibis, urbs Meſopotamiæ apud Tigrim fluvium, inter Carras ad occidentem, et Seleuciam ad ortum.

Ibid. l. 17. Πελασγικῷ] Vid. Thucyd. II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat, in eo loco quemque habitare; quem tamen ſcrupulum, neceſſitas obſidionis exemit. *Sol.* * Salsè hic ridet Lucianus, inſulſum ſcriptorem, qui nullis machinis Pelaſgicum et longa mœnia in Meſopotamiam potuit tranſmovere, cum reliqua omnia Thycydidæa atque integram peſtem, ſacrilega manu compilaſſet.

Ibid. l. 17. ἀπὸ Αἰθιοπίας] * Ab extrema Æthiopia profecta peſtis deſcendit in Ægyptum et Lybiam, tum pervaſtata Aſia, Athenas demum invaſit, nec ultra progreſſa. Hæc Thucydid. II. 48. et ex eo Lucret. 6. 1136. Sed peſtis de quâ hic agitur in Seleucia primum erupit, ubi milites Veri Cæſaris, fanum ſcrutantes Comei Apollinis, invenere foramen anguſtum: quo reſerato, ut prætioſum aliquid invenirent, ex Adyto quodam concluſo a Chaldæorum arcanis labes primordialis exſiluit, quæ inſanabilium vi concepta morborum, ab ipſis Perſarum finibus, ad uſque Rhenum et Gallias cuncta contagiis polluebat et mortibus. *Amm. Marc.* XXIII. 6.

et bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quæ etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant ita retulit, *foſſam* ut illi, et *pontem*, et ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quæ ſit hiſtoriae dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica

Ibîd. I. 20. εὖ ποιῶν] Ironicas gratias hiſtorico hìc agit, qui peſtem tam cautè in Meſopotamiæ finibus deſiiſſe fecerat: licet a Veri exercitu in Occidentem illata per totum fere imperium Romanum graſſata eſt. Sed inſulſo Imitatori potior erat ratio Thucydidis, quam veritatis. *Sol.*

Ibid. l. 21. Αθηναίους] Salsè hic innuit, Simiam totam ſuam fabulam a Thucydide mutuaſſe, excepto quod pro Athenienſibus poſuit Niſibænos.

P. 169. l. 2. ἐπιεικῶς] Medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedat, *quam multum* ſignificat. *Reitz.*

Ibid. l. 6. ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, &c.] Tria ſunt fruſta imitationis perverſæ.

Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quæ purpuræ inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum quæ geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeſtrem valde et humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quæ fiunt quotidie, deſcribens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior ſane hic idiota erat, ipſe quidem ſtatim quis eſſet manifeſtus, ſed qui alii venuſto homini, et tractandae hiſtoriae perito, laborem praeceperit. Illud ſolum in eo reprehendi, quod ita inſcripſerat libros ſuos, ſtilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici ſextae contariorum, hiſtoriarum Parthicarum*, et ſubſcriptus erat uniuſcujuſque *libri* numerus. Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapiu, ipſe ſit*

P. 170. l. 5. οἱ χαρίεντες] Græcis ſunt homines docti, politi, eruditi, elegantiore doctrinâ exculti. προπονεῖν, eſt in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare, alterius commodo. *Græv.*

Ibid. l. 11. τῆς ἴλης] Subauditur τάξεως, Centuriæ ſextæ haſtatorum. *Græ.* Malo *legionem* intelligere, donec Centuriæ cuique medicum aſſignatum oſtendatur. Cohortem alii malunt. *Sol.*

ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta et eruditionis omnis princeps: et quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito tranſiit: ἰητρεῖον dicens et πείρην, et ὀκόσα, et νοῦσοι; reliqua vero, quæ in uſu multitudinis ſunt, et pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat, dicam vero conſilium, et libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni præſtantiores. In principio enim, ſtatim prima prooemii periodo; interrogatione aggreſſus eſt lectores ſuos, ſtuduitque ſapientiſſimam rationem oſtendere, *ſolum nempe ſapientem decere hiſtoriam ſcribere.* Deinde paucis interjectis, ſyllogiſmus alius. Et in univerſum omni genere argumentandi per queſtiones compoſitum ipſi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad ſatietatem, laudes importunae, et plane paraſiticae; neque illae tamen extra ſyllogiſmum, ſed interrogatae et collectae ipſae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, et minime virum

P. 171. l. 7. Συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκοντας] Dialecticè cum lectoribus diſſertavit. Sic paulo infrà, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κακεῖνα. *Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa.* Th. M.

rum philoſophum, et barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum noſtrum principem, cujus actiones etiam philoſophi ſcribere jam dignentur.* Tale quid enim, ſi modo *omnino veri quid ſubeſt*, nobis exiſtimandum relinquere potius oportebat, quam ipſum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio, *Venio dicturus de Romanis et Perſis.* Et paullo poſt, *debebat enim Perſis male evenire.* Et rurſus, *erat Oſroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* At alia id genus multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios diſertiſſime elocutus fuerit, et vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives et glaciem Gallicam: Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus

P. 172. l. 3. ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] μᾶλλον, ellipticè intelligi ſolet. Vid. Evang. Luc. XVIII. 14. *Reitz.*

ſcriptus eſt, et *Gorgo* in umbone, *et oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* et qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin tranſnaret: et in quale antrum confugerit, hederae et myrti et lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, et umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſaria hiſtoriae, et quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum et antrorum deſcriptiones confugiunt, et cum in multas magnaſque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, et ſuillae, et lepores

P. 173. l. 3. Γοργῶν] Ex initio Iliadis A. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur, hæc omnia deſumpta.

Ibid. l. 10. Οσρόης] Dux exercitus a quo fuſus eſt Severianus: nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. *Sol.*

lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum uſque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit.* Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, et mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; et, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem et viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epiſtolis mentitus eſt. Ad Europum enim hoſtium quidem cecidiſſe trecenties, et ſeptuagies mille ducentos et ſex: Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, et accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, et transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, et reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu

P. 174. l. 13. Πρίσκου] Statius Priſcus, bellum in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis an. Chriſti 164, confectum eſt. *Sol.*

Ibid. l. 18. Εὐρώπῳ] Urbs Mediæ. *Pal.* In Tabulis Geographicis ponitur cis Euphratem in Cyrrheſtica. *Sol.*

exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia, hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum, ignorans, totum quod ille paſſus eſt, trium, puto, dierum fuiſſe; qui vero cibo abſtinent, etiam ſeptem dies durare multos; niſi quis hoc putet, ſtetiſſe Oſroën expectantem dum fame periret Severianus, et ob id ipſum per ſeptem dies non ſupervixiſſe.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundiſſime Philo, qui Poëticis in hiſtoria verbis utuntur, *deditque ſtridorem Machina, procumbenſque murus tonuit vehementer?* Et rurſus in alio libro praeclarae hiſtoriae, *Edeſſa quidem igitur adeo quaſſis circumſonat armis, ſtrepituſque fuere et tumultus illa omnia.* Et *Dux verſat ſub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec, vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, *Epiſtolavit campiductor Domino*, et, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, et, *Jam loti ad illos aderant*, et ſimilia;

P. 175. l. 21. ἐπάγειν] Hic abſolute ponitur pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *inſuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν et διάγειν abſolute uſurpantur ſine voce βίον. *L. Bos.*

P. 176. l. 14. ἐσχεήζονλα] Vox plebeia et mendicis convèniens,

lia : ut ſimilis ea res eſſet tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem ſandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem ſplendida et tragica et ad exceſſum uſque longa ſcribentes, ut ſperes te mira quanta poſt iſthaec omnino auditurum : at ipſum corpus hiſtoriae puſillum quoddam et ignavum ſubjungentes, ut hoc etiam ſimile videatur puerulo, ſi qua Cupidinem vidiſti ſic ludentem, perſona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud ſubjiciunt : *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita eſſe, ſed ſimilia omnia, et ejuſdem velut coloris, conſentienſque capiti corpus reliquum, ne galea quidem ſit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis conſutus, et vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim ſatis multos id genus ſcriptores, Rhodii Coloſſi caput imponentes, nani

conveniens, quam apud nullum bonæ notæ ſcriptorem invenias. *utenſilia, copias victui neceſſarias,* ſignificat. *Græv.* * περὶ αὐτὰς ἐγίνοντο, *curabant cuticulas, et animis erant in patinis.*

P. 177. l. 15. Χοιρίνη] *Ocrea circa tibias ex corio porcino.*

Ibid. l. 17. Κολοσσῷ] Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus

nani corpuſculo: alios contra ea, trunca ſuo capite corpora inducentes, et ſtatim ad res ipſas *aggreſſos*: qui etiam ſuarum partium eſſe volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii et Paryſatidis filii naſcuntur duo*; et alios antiquorum. Ignorant nempe, eſſe quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monſtrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia ſunt, quaecumque aut elocutionis, aut conſtructionis reliquae ſunt vitia. Mentiri vero circa ipſa loca, non paraſangis modo, ſed integris manſionibus, cui rerum bonarum ſimile eſt? Unus quippe eorum adeo ſupine res congeſſit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod eſt in proverbio, in tonſtrinis talia fabulantes audiſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis

cipulus Coloſſum fecit, centum et quinque pedes altum, ſive LXX cubitorum, duodecim annorum ſpacio ad id conſumpto, anno A. C. 278, annos 56 cum ſtetiſſet, terræ motu proſtratus eſt, nec unquam reſtitutus. Capta a Saracenis Rhodo væniit,, A. C. 672, et poſt tot detrimenta, tantum æris ablatum eſt ut 900 cameli eo fuerint onuſti. *Sol.*

ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce et munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſciptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, uſquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluiſſe mori, neque venenum bibere, neque laqueum ſibi inectere, ſed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipſo conſilio novam. Habuiſſe illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum eſſet, confregiſſe ſcyphorum maximum et fragmentorum uno uſum ad caedem, inciſo vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quaſi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipſe quoque exiſtimavit dicendum aliquid

aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum et patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen

tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum jam tanſibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu prætermittunt aut tranſcurrunt; præ inſcitia vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaque copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret; ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus ſit, admiretur, et baſeos proportionem; eaque multa cum curâ perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae *(clepſydras)* impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quoſdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde*

P. 182. l. 3. τοιοῦτον κάλλος] Pro τοιοῦτο. Sic, noſtro cum Atticis, perpetuum eſt.

inde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, et narrationes, *quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephantas multos una pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantos Cæsareæ pisces emerit.* Et historicus admirabilis, omittens tantas cædes, quæ circa Europum factæ sunt, et invasiones, et inducias necessarias, et custodes et his oppositos custodes alios, ad seram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Cæsareæ scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam cœnaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quæ nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, et jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non inveniisset, sed idcoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ridicula prudens ego nunc prae-

P. 183. l. 15. ἀξίως] Bene, seu vili pretio ementem. ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. *Suid. Jens.*

P. 184. l. 2. γελοιότερα] Parum refert an sic legas, an ἀναισχαιότερα, quod exhibent Edit. Insulsum quippe scriptorem perstringit Luc. qui putida et absona tanquam ἀναισχαίτατα obtrudit. Vox ergo ἀναισ. ridiculi causa adhibetur.

praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacæ*, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe prælii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem potuliſſet unquam, neque Cenchreas uſque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim, exorſus eſt, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quæ vidi, non quæ audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (eſt vero hoc illis numeri ſignum, mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos eſſe ſerpentes ingenti magnitudine, qui naſcantur in Perſide paullo ſupra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celſoſque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipſa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, ſolutos illos hoſtibus immittunt. Itaque multos noſtrorum ita devoratos, et alios cum ſpiris illos ſuis complexi eſſent dracones, ſuffocatos eliſoſque. Hæc vero ex propinquo ſe vidiſſe ipſum, in loco tuto de altiſſima arbore ſpeculantem.* Et bene ſane fecit, quod non ex propinquo

congreſſus eſt beſtiis, alioqui enim tam admirabili nunc ſcriptore nobis carendum eſſet, qui manu etiam ſua magnifica quædam et clariſſima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula ſubiit, et vulneratus eſt circa Suram, qui videlicet *longiſſimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque iſta Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate ſcirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidiſſe. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales ſint; neque acierum aut ordinum ſtruendorum nomina. Etenim, *quaſi* hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum*

P. 185. l. 20. Σῆραν] Nomen eſt loci proprium, in quo perfrictæ frontis nebulo ſcripſerit ſe in Aſia vulneratum. De ſitu ejus non conſtat.

Ibid. Λέρναν] Fons eſt prope Corinthum. Alia Lerna eſt, palus ſcilicet non procul a mari in ora Argolica. *Sol.*

P. 186. l. 6. πλαγίαν—φάλαγξα] * ἐπὶ κέρως ἄγειν, eſt ita aciem ducere, ut in fronte totius phalangis, totidem vel non multo plures armati incedant, quam in uno cornu ſolent. Unde non male redditur, *anguſtam aciem ducere.* Vocatur hujuſmodi acies *recta.* Ælian Tact. cap. 30. Ὀρθία δὲ ἐστὶ φάλαγξ, ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τῦ μήκους. *Recta phalanx ea dicitur, quæ in cornu tendit, habens latitudinem majorem longitudine.* Ejus forma hæc eſt.

Ὀρθία

quum agmen: in cornu vero ducere dicit, quod eſt *ducere in frontem.*

30. Unus autem aliquis præclariſſimus, res ab initio inde ad finem uſque geſtas omnes, quæcumque in Armenia, quæ in Syria, quæ in Meſopotamia, quæ ad Tigrim, quæ in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit

Ὀρθία φάλαγξ, Recta phalanx.

Μῆκος, Longitudo.

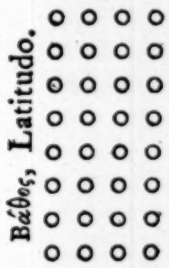

Τῷ ἐπὶ πλέω, opponitur τὸ ἐπὶ μείωπα. Si hanc quam deſcripſimus formam invertas, ut octo milites in fronte conſiſtant, exoritur phalanx quæ πλαγία ſeu *tranſverſa* dicitur. *Raphel.* ad Arrianum de Exped. Alex. p. 124. Plura qui velit, adeat Pott.

P. 186. l. 9. ἄπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic, capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captæ et combuſtæ, *Sol.*

ejuſmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quæ in Armenia, et Meſopotamia, et Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, et captivitatem Vologeſi, et Oſrois cædem, ut leoni objiciendus ſit, et ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vaticinantis ſimul furore inſtinctus ad finem jam ſcriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Meſopotamia condidit *magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam*; illud vero adhuc conſiderat et conſulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas ſit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et iſtud quidem nondum judicatum eſt, et adhuc, ſine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, et pituita mala atque muco hiſtorico oppleta. Ea vero quæ apud Indos aliquando gerentur, jam ſcripturum ſe recepit,

Ibid. l. 18. δόλιχον] Athenis et Olympiæ erant puerorum certamina; unde forſan pueris fuerit δόλιχος. *Sol.*

P. 187. l. 10. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Auguſto poſt Actiacam pugnam condita. *Sol.*

Ibid. l. 11. Ομόνοιαν] Propter duos fratres ſimul imperantes; ut in nummis eorum frequens inſcriptio *concordia*. Sol.

recepit, externique maris circuitum. Neque iſta intra promiſſionem ſubſiſtunt, ſed prooemium Indicae jam compoſitum eſt: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua duce Caſſio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi ſint, aut elephantorum quomodo ſint impetum excepturi, ea non ita multo poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet.

32. Talia multa præ inſcitia delirant, qui digna viſu neque viderint, neque ſi viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero et confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honeſtatem quandam affectant, maxime ipſis in inſcriptionibus: nam rurſus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: et rurſus *Parthidis primus*, *ſecundus*, nempe ut *Atthidis*

P. 188. l. 4. Μαζούριδος] Urbs videtur eſſe in extrema India, de qua altum ſilentium apud Geographos. *Sol.*

Ibid. l. 10. ἀκαιρίμαν] E ſcriptore Dorico, ſumptum ut videtur proverbium, ſcribere quicquid in buccam venerit, ut ait Cic. i. e. temere et negligenter abſque ullo ſententiarum delectu—Summa delumbe ſaliva—quod natat in labris. *Perſ.* Si reddatur *importuna lingua*, formari videtur ab ἄκαιρος intempeſtivus, vel ἀκαιρία intempeſtivitas.

Atthidis. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalaſſenſis *Parthonicica.* Neque vero *eo iſta commemoro*, ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam hiſtorias ita pulchras, verum utilitatis cauſa: quandoquidem qui hæc et horum ſimilia fugerit, ille bonam jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, et rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, et ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime ſcripturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram

P. 189. l. 4. ὡς τῶν ἀμέσων] * In ſyllogiſmo diſjunctivo cum membra ſint immediate oppoſita, ſublato utrovis reliquum neceſſariò ponitur; ut conſtat ex Dialectica.

ram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, et inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum

P. 190. l. 11. Κόνωνος] Conon hic videtur fuiſſe corporis parvi et exilis. Leotrophides a Comico Ariſtophane traducitur ut puſillus et debilis. *Palmer.*

Ibid. Τίτορμον] * Robore hic pollebat ſupra fidem; cujus cum egregia quædam ederet ſpecimina coram Milone, admiratione perculſus, Crotoniates exclamavit, Proh Jupiter, hunccine alterum nobis dediſti Herculem! quod poſtea in proverbium abiit. Vid. Æli.

Ibid. l. 13. ἀλλά πω τὸ τῆς τέχνης] Vertas, *verum artis et conſilii hæc eſt utilitas, non ut efficiant illa quæ inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* Hoc eſt, quæ ab arte proficiſci poſſunt et conſilio, utilia ſunt non ad illa efficienda, quæ in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium et prudentiam, hæc enim a ſola natura poſſunt provenire; ſed ut quis facultatibus quas natura in illum contulit recte utatur. *Græv.*

illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus et Herodicus, et Theon, et ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic eſt ille, qui novercae ſuae amore cum correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et qui cum Thaſio Theagene, aut Polydamante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, et optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quaſdam

P. 190. l. 17. Ικκος] Celebris erat gymnaſta; Herodicus quoque, qui acuratæ athletarum diætæ auctor videtur. Quis fuit Perdiccas non conſtat: videtur fuiſſe ineptus ad artes athleticas, propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium. *Græ.*

P. 190. l. 19. εἰ δὴ ὅτός ἐστιν ὁ] Hæc et quæ ſequuntur uſque ad Στρατονίκης ἐκείνης, plane ſunt ὑποβολιμαῖα, et in textum Luciani intruſa ab aliquo, qui celebrem hiſtoriam Antiochi, amore novercæ correpti ad hunc Perdiccam pertinere ſuſpicabatur. *Græv. Sol.*

quaſdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliuſque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, et inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat, facileque diſcat, et bene *deinde* ſuo ipſe Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur diſcipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; ſed acutum cernens, qui etiam negotia ipſa tractare, ſi praeficiatur, poſſit, militaremque animum, ſed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in caſtris aliquando fuerit, decurrenteſque aut ſtantes in acie milites viderit, armaque et machinas quaſdam norit, quidque ſit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, et unde? et quid ſit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non

P. 192. l. 9. ἔχειν] Incommoda eſt hæc ſtructura; unde cum Marcilio cenſeo legendum ἀμπειρίας στρατηγικῆς, aut ἔχειν in ἔχων mutandum. *Reitz.*

non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis judicibus similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Amphipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, et regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque esse hominem: neque universa Athenienſium civitas, si Siculas clades enarret, et Demosthenis captivitatem, et mortem Niciae, et ut sitierint, et qualem aquam biberint, et ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum, contigere enarret. Neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali praelio

P. 193. l. 4. ἐν Ολύνθῳ] Consentiunt Historici hoc evenisse Philippo in Methones obsidione. *Pal.*

Ibid. l. 6. ἀνιάσειαι] Glossa videtur. τὸ μελέτω, ἀπὸ κοινῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Αλέξανδρος. *Gui.*

praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; et, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis impoſitam, et Hermocratis triremem ſubmergere, ex execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias et foſſis intercludit: et tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit

P. 194. l. 3. μή τι παρέλιπεν] Obſcuritatem peperit Atticiſmi affectatio, circa negationem μή τι, quæ cæterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μή τι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο, Sententia igitur hæc erit, ſcriptori rerum patriæ ſuæ adverſarum imputari nihil poteſt, niſi ſorte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eæ gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *Gef.*

Ibid. l. 22. ἰατρὸς] Cteſiam tangit, Artaxerxis Mnemonis

rabit, et torquem auream, et equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucydides; ſed licet privatim quoſdam oderit, multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias: et, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, et ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum, norma una, et menſura exacta haec eſt, reſpicere non ad eos, qui nunc audiunt, ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet, adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam

monis medicum, qui fabuloſa multa et adulatoria hiſtoriæ admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. *Sol.*

P. 195. l. 2. Νισαίων] Niſæa regio eſt Partyenes, haud procul Caſpiis montibus; quæ equos præſtantiſſimos maximoſque aluit. *Cog.*

Ibid. l. 5. Μισῇ] Xenophontem hæc juxta ac Thucydidem inuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos, in hiſtoria, teſte omni antiquitate admiſerunt. *Sol.*

lam *mangonum* averſata eſt. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens, inquit, Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt motem meam reviviſcerem, audiendi cauſa quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant et amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca, piſcaturos eſſe noſtram quiſque benevolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae et veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque

P. 196. l. 1. Ομοίκειλε] Hic conſcripſit Alexandri res geſtas, eodem conſilio quo Xenophon Cyropædiam ſuam; ad quam, tanquam exemplar, compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a Suida et Laertio. *Sol.*

P. 196. l. 18. Σκάφην] * Hiſtoriam tradit Plut. in Apoph. Cum Laſthenes Olynthius quereretur apud Philippum, ſe a familiaribus ipſius proditorem appellari, reſpondit rex, rudes et agreſtes ſunt Macedones, utpote qui ſcapham ſcapham vocent. i. e. inciviles et inurbani, qui

neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non miſericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri juſto plus tribuat, hoſpes in libris *ſuis*, nullius civitatis, ſuis ipſe legibus vivens, regem agnoſcens nullum, non quid hic vel ille exiſtimaturus ſit reputans, ſed dicens quid factum ſit.

42. Non ſine cauſa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque et vitium hiſtorici diſtinxit, cum maxima in admiratione videret eſſe Herodotum, adeo ut Muſarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Poſſeſſionem* enim

qui non didicere, ſcelera ſpecioſis nominibus praetexere, ſed foeda rerum, propriis adeoque foedis vocabulis deſignant. Illuſtre ſane exemplum, quantopere exoſus ſit proditor vel ei cui profuit proditio.

P. 197. l. 9. Κτῆμά τε] Verba Thucydidis, ſic habent, κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκεισθαι. *Habes quod in uſus perpetuos recondas, potius quam ſpectaculum quo ſemel oculos aureſve paſcas.* Sol. Elegans eſt Antitheſis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum et in praeſens*; ſic κτῆμα et ἀγώνισμα, κτῆμα eſt res ipſa quae ſervatur et poſſidetur, veritas, hiſtoria vera. ἀγώνισμα vero, certamen ludicrum, fabula, hiſtoria fabuloſa, fabulis ornata, quae auditoribus jucunda. *Reitz.* Per ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα; innuit Herodoti Medica, q. ſcriptum ad hoc compoſitum, ut in Olympiorum celebritate recitatum, plauſus et victoriam auctori ſuo pararet. *Geſ.*

enim *potius in perpetuum* ſcribere ſe ait, *quam commiſſionem quae in praeſens tantum placeat: neque fabuloſitatem ſibi probari, ſed verum de factis poſteritati ſe relinquere:* ſubjungitque utilitatem, quemque finem, ſi quis recte ſapiat, conſtituat hiſtoriae: *ut ſi quando rurſus ſimilia ingruant, habeant*, inquit, *reſpicientes ad ea quae olim ſcripta ſunt, quomodo recte utantur praeſentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum hiſtoricus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aſpera, et periodis continua, et argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus *et inhorreſcens*, ſed placide magis affectus, ad ſcribendum accedat. Ac ſententiae quidem ſint denſae et crebrae: dictio autem dilucida, et civilis, quae quam clariſſime deſignet materiam.

44. Quem-

P. 198. l. 1. τὴν μὲν σφῳδρὰν] * Tecte iſta tangit, quæ in Thcydidis Stylo præcipue reprehendunt Critici; ne deciperet exemplar vitiis imitabile.—ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσιν—quorſum hæc ſpectant perſpiciet lector qui in mentem revocaverit colloquium inter legatos Athenienſium et principes Meliorum. v. *Thucyd.* L. V.

P. 198. l. 8. λέξις—πολιτικὴ] Dictio *civilis* ſeu politica, eſt ea quâ utuntur in comitiis, in concionibus, in judiciis, viri qui in republica verſantur. *Græv.*

44. Quemadmodum enim animo ſcriptoris metas poſuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguae illius *ſeu dictioni*, ſcopus unus primus, dilucide explicare, et clariſſime rem declarare, neque ſecretis, et remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, et quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, et maxime cum aciebus, et pugnis, et navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos

Ibid. l. 21. ἐπεὶ τοῖς] Vertendum, *ſi quidem ſuam orationem*, aut *ſuos libros, reddet ſimiles juri bene condito*. Græv. Geſnerus ait, interpretes et lexicographos longe abire ab ſua interpretatione, quam tuetur tamen vi præpoſitionis κατὰ et ratione τῆς ἐπεὶ. * Senſus ſic poteſt exprimi, *Figurae quoque ornatum praeſtent, non ambitioſae et longe arceſſitae, ſed quae ſponte provenire videantur; quippe ſapore condiunt orationem non aliter ac juſculum aromata.*

P. 199. l. 7. Ακάτια] Non hic naviculam quæ *acatium* dicitur, ſed τὸ ἐν ἀκαλίῳ ἱστίον, ſignificat. *Sol.*

ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat quae cum pulchritudine dicendorum et magnitudine atollatur, et quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum eſt, fanatico quodam ſpiritu efferatur. Tum enim maximum periculum eſt, ne extra numeros moveatur, et in poëticum furorem incidat. Itaque tum imprimis exaudiendae ſunt habenae, et ſobretati ſtudendum, cogitantes eſſe ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam

Ibid. l. 18. ἱππολυφία] Eſt magnus faſtus, in oratione nimius et inanis verborum tumor. Hac voce deſignat grandia et ſeſquipedalia verba, quibus poetæ utuntur cum laude, ſed quæ vitiant orationem proſam: ἴωνος et βῆς, apud Græcos in compoſitis, augendi vim habent. *Ariſtop.* vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, equeſtria verba, quæ more equorum incedunt, hoc eſt ὑψηλὰ, grandia. *Græv.* * Errare hic videtur vir doctiſſimus, ἱπποβάμονα ῥήματα, ſunt verba, non humi ſerpentia, ſed in equos ſublata, tanquam equitantia, ut ſublimius extent et emineant, atque inde quaſi deſpiciant nos. Hoc manifeſto conſtat ex ſequentibus Æſchyli.

Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεόφορων ποδῶν φέρειν
Λεοντοβάμων πῦ σκάφη χαλκήλατος.

Lavacra ſane ferre oportet divinis pedibus,
Ubi ſcapha eſt ænea, Leoni inſiſtens. ſc. æneo.

ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adjicerere. Et hic jam ad conjecturam acutus sit, et qui argumentis elicere quid sit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum

P. 200. l. 17. Συνθετικὸς τῦ πιθανωτέρυ] est, qui quod probabilius fuerit poterit constituere, qui potest ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabili est colligere, construere, seu componere. *Græv.*

lorum contexat, et corpus faciat informe adhuc, et artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thracum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, et, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utraſque, ſi pugnent; et in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; et, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua mente, et conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, et quaſi trutina ſuſpendat quaecun-

P. 201. l. 2 σχημαλιζέτο] *figuris illuſtret.* conjecturam *Sol.* acutiſſam, pro vulgata χρηματιζέτο, in textum recepimus.

P. 201. l. 14. Βρασίδας] Reſpicit ad Thucyd. IV. 12. ubi Lacedæmonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *Geſ.*

que geruntur : et perſequentes comitetur et fugientes.

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, et certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat : tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, et quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, tranſvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, et ſplendido, et centri exacti : qualeſque acceperit operum ſpecies

P. 202. l. 6. ἢν καλεπείγῃ] Subauditur τὸ πρᾶγμα, ſi res urgeat. Sic plene paulo infra, ὅταν δὲ πάνυ καλεπίσῃ τὸ πρᾶγμα.

Ibid. l. 7. ὁμοχρονείτω] Verte, *eodem ſit tempore, et volet ex Armenia in Mediam :* Eodem tempore ſit, in Armenia, Media, Iberia, Italia. *Græv.*——Muſicorum eſt vocabulum, cum vox et cythara ſuos quæque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro libitu, modos faciens edi voluit ; quod fit dum utrinque, tempus, ſeu breve, ſeu longum ſeu diviſum, a διδασκάλῳ imperatum, ſedulò cuique tono aſſignatur. *Sol.*

P. 202. l. 14. Τὸ κύλῳον] Cum rotunditas ſpeculi plani

cies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat,

plani nihil faciat ad imagines tales reddendas qualis accepit, et Specula in quibus Centrum acuratum locum habet, nempe convexa et concava ad ordinarios uſus ſint inepta, ſuſpicatur *Reitz.* κίνλρον dixiſſe Lucianum per ignorantiam mathematicam, aut per κίνλρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellixiſſe, ut *ad amuſſim, ad normam* dicimus pro acurate, i. e. pro *affabre facta planicie*, quæ opponitur *diſtortæ*.

Ibid. l. 18. ὁ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] *Non enim quaſi rhetoribus ſcribunt, ſed quæ dicenda ſunt, etiam dicentur, nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet et narrare.* Hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quærendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione et ordine dicant. Rhetori autem quærendum quid dicat. Hinc Inventio præcipua Rhetorices eſt pars. *Græv.*—τοῖς ῥήτορσιν γράφειν, eſt ſub magiſtro eloquentiæ ſive rhetore exercitationis cauſa ſcribere, ubi et ipſam ſpeciem et verba fingere non licet modo, ſed oportet. *Geſ.*

aderat, et ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, et ſecabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, et quam poteſt lucidiſſime eas demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, et poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, et propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, et ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit,

P. 204. l. 4. Δυνάμει δὲ καὶ τότε] Hæc ſic interpretanda, *Et tunc quoque Proœmio utetur implicite, ſi clare explicet quænam ſint dicenda.* Græv.

derit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, et ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſis, et praefiniendis rerum geſtarum *quibuſdam* capitibus.

54. Talibus prooemiis optimi hiſtoricorum uſi ſunt: Herodotus quidem, *ne res geſtae, ipſo tempore evaneſcant, magnae cum ſint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum et ipſe futurum ratus et memoria digniſſimum, et majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigiſſe.*

55. Magnum vero, prooemium, pro rerum ipſarum proportione productum aut correptum. Concinnus porro et ſequax ſit tranſitus ad narrationem. Nam omne prorſus reliquum corpus hiſtoriae narratio longa eſt. Itaque virtutibus narrationis ornata ſit, mollique et aequabili veſtigio procedat, et undique ſibi ſimilis ſimiliter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perſpicuitas efflores-cat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter ſe complexu. Nempe abſoluta omnia et conſummata faciet, et primo perfecto ſecundum illi cohaerens inducet, et catenae inſtar coagmentatum, ut nuſquam intercidatur, neque multae ſint narrationes

altera

altera alteri adjectae, ſed ſemper prius poſteriori non vicinum modo ſit ſed continuum, et extremis *ſuis* permiſtum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime ſi non ſit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipſis rebus: hoc autem dico, ſi percurras parva et minus neceſſaria, ſatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim ſiquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, et aviculas, et tot patinas, et apros, et lepores, et ſumina, ſaperdam quoque appones, et ſabam, ſi qua etiam parata ſit; verum viliora negliges.

57. Maxime vero ſobrie verſandum eſt in montium, aut moenium, aut fluminum deſcriptionibus, ne imperite ac perverſe vim dicendi oſtentare videaris, et omiſſa hiſtoria tuum negotium agere: ſed ubi leviter utilitatis perſpicuitatiſque cauſſa attigeris, tranſito, viſcumque *veluti* illius rei, illaſque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipſe, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis

P. 206. l. 5. τάχος] τὸ τάχος, tam *brevitatem* quam *celeritatem* complectitur; intelligitur enim illa feſtinatio, quâ res minoris momenti obiter tangentes, et verboſitatem vitantes, ad ipſa facta hiſtorica properamus. *Reitz.*

tumvis poëta ſit, tranſcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixiſſet, quot, putas, verſibus aquam ad labra uſque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſarium licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, et longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita, ſic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime, quidem perſonae convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque.

P. 207. l. 10. Εὐφορίων] Hic Poeta fuit Chalcidenſis, a Virgilio memoratus. Parthenius Poeta fuit Elegiacus. horum opera interciderunt. A Callimacho, cujus Hymni ſuperſunt, hanc cenſuram repellere conatur Ill. Spanh. conjiciens haec Luciani ad alium pertinere.

Ibid. l. 19. ἐπι πόλεων σχῆμα] Legendum proculdubio Ἐπιπολῶν σχῆμα. Locus erat præruptus et Syracuſis imminens. v. Thu. VI. 96. *Geſn.*

quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, et vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omnino moderatae, et circumſpectae, et a calumnia remotae ſunto, et cum demonſtratione conjunctae, et celeres *(breves,)* nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio pleroſque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si

P. 208. l. 15. ἔξω τῦ δικ.] Sic intelligo; non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatæ, nulla habetur a judice bono ratio. *Geſ.* * Reddendum potius *quoniam non ſub judice agitur.* Senſus eſt, In judiciis, h. e. accuſationibus et defenſionibus, patitur conſuetudo, verum ſupergredi, atque gratiæ et odio aliquid largiri. Hæc vero ab hiſtoriâ prorſus debent exulare. Iræ atque ſtudii cauſæ procul habendæ; incorruptam quippe fidem profeſſis, nec amore quiſquam, et ſine odio dicendus eſt.

Ibid. Θεοπόμπῳ] Obtrectationis et livoris a pleriſque arguitur: alii cenſent, quia ingenua libertate vitia hominum carpſerat, multorum odia veritatem illi paraſſe. Veritatis amantem fuiſſe, ejuſque perveſtigandæ ſtudio magnum vim pecuniæ insumpſiſſe ait Athen. III. p. 85. *Caſaub.*

60. Si etiam fabula ex tranſverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quiſque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) et non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, et in honore habeant, ſed omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt erunt, et ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut aiunt, et unde effugere non

Παραιτονίαν] * A Parætonio Libyæ ad Joppen Cœloſyriæ, per quinquies mille ſtadia, nullus praeter Pharum tutus ſe portus offert. Praetexitur litori importuoſo, dorſum arenis cautibuſque oppletum, et ſuperfuſis

non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excciderent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus, Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni ævo, quam diu turris ſteterit, ipſiuſque manſerit artificium:

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula et perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, et recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

fuſis fluctibus conditum; ignari navitae, pelagi pericula ſe jam effugiſſe rati, huc delati, praeter ſpem naufragium faciunt. Nonuulli, quibus propter depreſſum regionis ſitum terra proſpici nequit, ad oras inculſtas exorbitant, aut ad brevia et ſyrtes urgent curſum, vadiſque illiſi fluctibus hauriuntur. Vid. Diod. Sic. Lib. 1.

FINIS.